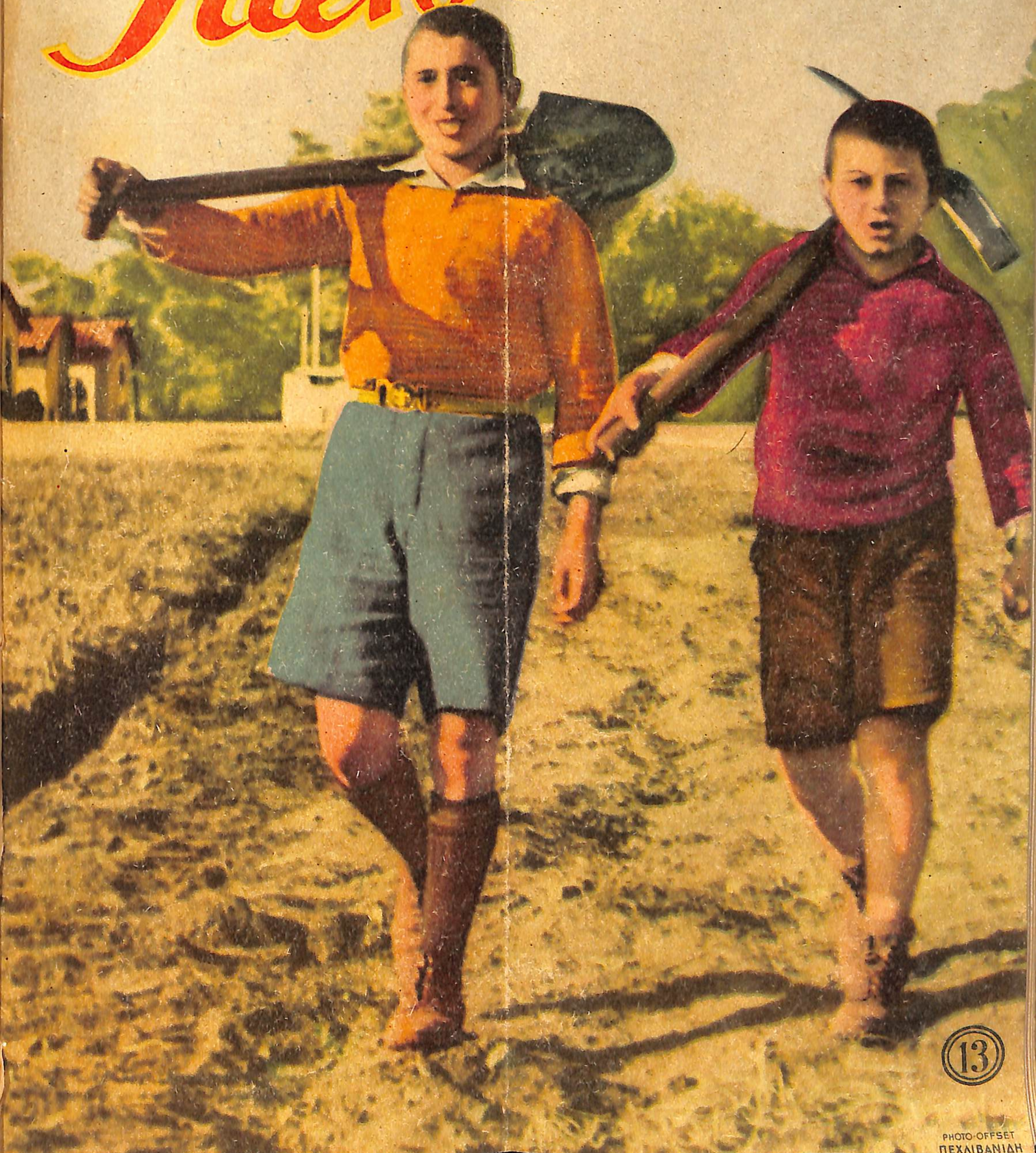
ή Παιδόπολις

(13)

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ἡ Παιδόπολις
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ
«ΠΡΟΝΟΙΑ ΒΟΡΕΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
Διευθύνεται ἀπὸ τριμελῆ Ἐπιτροπὴ Ἐντεταλμένων Κυριῶν ΠΒΕΕ.
ΓΡΑΦΕΙΑ : Ἡρώδου Ἀττικοῦ 9

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1950
ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 13

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :
Ὀργανισμοί, Τράπεζαι, Ἑταιρεῖαι . . . Δρχ. 100.000
Δῆμοι καὶ Κοινότητες ἄνω τῶν 5.000 κατοίκων καὶ ἰδιῶται . . . . » 50.000
Λοιποὶ Δῆμοι καὶ Κοινότητες καὶ Σχολεῖα » 25.000
Μαθηταί, Πρόσκοποι, Ὁδηγοί, Στρατιῶται » 10.000
Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 5 ἢ Λίραι 2
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1000

Ὑπεύθυνος Συντάξεως : ΑΓΓ. ΜΕΓΑΞΑΣ, Ἀντιφίλου 16 — Ἀθῆναι
Προϊστ. Τυπογραφείου : Βασ. Ἀραγιάννης Ἀμισσοῦ 24 Ν. Σμύρνη

Ἡ «Παιδόπολις» στὴ διάθεση ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Τώρα ποὺ ὁ ἔρανος «Πρόνοια Βορείων Ἐπαρχιῶν Ἑλλάδος», ἀνέλαβε τὴ φροντίδα γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ Ἑλληνικοῦ χωριοῦ καὶ ἡ σχετικὴ δουλειὰ ἄρχισε κι' ὅλας ἀπὸ τὶς ἐντεταλμένες κυρίες στὴν περιοχὴ τῆς Καστοριᾶς, τὸ περιοδικὸ ἀποφάσισε νὰ βοηθήσῃ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς γονεῖς τους, παρέχοντας σ' αὐτοὺς κάθε χρήσιμη πληροφορία ποὺ θὰ τοῦ ζητοῦσαν.

Ἀπὸ σήμερα τὸ περιοδικὸ «Η ΠΑΙΔΟΠΟΛΙΣ» εἶναι στὴ διάθεση τῶν φίλων του, τοῦ Ἑλληνικοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ τοὺς ἀπαντάει σὲ κάθε ἐρώτημά τους ἢ γιὰ κάποιο γενικώτερο ζήτημα τοῦ χωριοῦ τους ἢ καὶ τῆς Κοινότητάς τους ἢ γιὰ κάτι καθαρὰ προσωπικό. Ἡ ἀπάντηση θὰ δίνεται ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ ἢ μὲ ἰδιαίτερο γράμμα, ἀνάλογα μὲ τὴ φύση τοῦ ἐρωτήματος καὶ τῆς ἀπάντησης.

Οἱ Ἐρωτήσεις μποροῦν νὰ γίνωνται γιὰ ὁποιοδήποτε θέμα. Καὶ οἱ φίλοι μας τοῦ Ἑλληνικοῦ χωριοῦ θὰ παίρνουν ἀπάντηση σὲ κάθε ἀπορία τους ἢ ἐρώτημά τους.

Ἀναφέρουμε ἐδῶ σὰν παράδειγμα τὸ τί μποροῦν νὰ μᾶς ρωτήσουν :

α) Γιὰ γεωργικὰ καὶ κτηνοτροφικὰ προβλήματα (ζητήματα καλλιεργείας, σπόρων, κτηνοτροφῶν, ἀσθενειῶν τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων, φαρμάκων, λιπασμάτων, γεωργικῶν ἐργαλείων, καὶ ἀποστολῆς ἐντύπων ὁδηγιῶν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἐκδίδουν οἱ ἁρμόδιες Γεωργικὲς ὑπηρεσίες· (παράλληλα τὸ περιοδικὸ «Παιδόπολις» θὰ πυκνώσῃ τὶς στῆλες του μὲ πληροφορίες γύρω ἀπὸ τὴν γεωργία, δενδροκομία, κηπουρική, τὴν πτηνοτροφία, τὴν κτηνοτροφία, σηροτροφία κλπ. Καὶ θὰ δίνῃ γενικὲς πληροφορίες γιὰ τὰς προόδους ποὺ σημειοῦνται γιὰ τὰ νέα φάρμακα, τὰ νέα ἐργαλεῖα κλπ).

β) Γιὰ τὰ ὑδραυλικὰ κοινωφελῆ ἔργα τοῦ χωριοῦ, τῆς Κοινότητας ἢ τῆς Ἐπαρχίας.

γ) Γιὰ ζητήματα ὑγείας γενικὰ τοῦ χωριοῦ ἢ τῆς κοινότητας καὶ τῆς ἐπαρχίας ἢ προσωπικὰ γιὰ τὸν ἐπιστολογράφο (αὐτὸν ἢ τὰ μέλη τῆς οἰκογένειάς του).

δ) Γιὰ τὸν τρόπο κατασκευῆς ἢ προμηθείας ἐργαλειῶν, κάθε εἴδους.

ε) Γιὰ ζητήματα οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ γενικὰ ὀργάνωσης τοῦ σπιτιοῦ.

στ) Γιὰ τὶς σπουδὲς τῶν παιδιῶν του. (Κάθε πληροφορία γιὰ σχολεῖα, ὀργανισμούς, προσόντα κλπ).

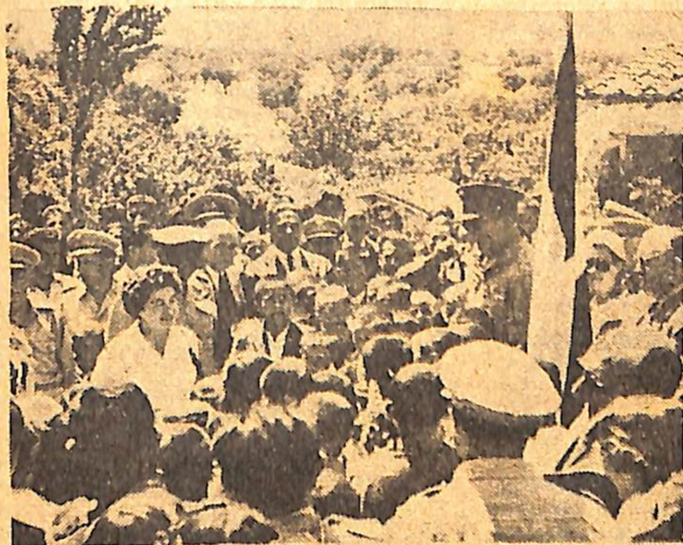
ζ) Γιὰ στρατολογικὰ ζητήματα· (ὑποχρεώσεις τῶν παιδιῶν τους) καὶ

η) Γιὰ κάθε ζήτημα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δοθῆ πληροφορία ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Οἱ ἐπιστολὲς πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται :

Περιοδικὸ « ΠΑΙΔΟΠΟΛΙΣ »
Τμῆμα ἐξυπηρετήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ χωριοῦ
Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ 9
Ἀθήνας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

"Ανω ἀριστερά: Ἡ Βασίλισσα μιλάει στὰ παιδιὰ τῆς παιδοπόλεως ποὺ μόλις ἐπέστρεψαν στὸ χωριό τους, τὰ Ἄβαντα τῆς Θράκης.

Δεξιά: Οἱ Βασιλεῖς στὸ τραῖνο ποὺ τοὺς πάει ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολη στὴν Ὀρεστιάδα.

Β' σειρά: Ἐκεῖ ψηλὰ στὰ σύνορα οἱ σημαῖες ἔχουν πιὸ γαλάζιο χρῶμα σὰν κυματίζουν λὲς καὶ φτερουγίζουν ἀνάμεσά τους οἱ ψυχὲς ἐκείνων ποὺ ἔπεσαν γιὰ νὰ τὶς στήσουν.

Οἱ Βασιλεῖς φέρνουν τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς αἰσιοδοξίας στοὺς ἡρωϊκοὺς ἀκρίτες μας.

Τὴν Τρίτην 13 Ἰουνίου ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Ἀθανασιάδης—Νόβας προσεφώνησε εἰς Κουκλουτζᾶν τοὺς Βασιλεῖς μὲ τὰ παρακάτω λόγια:

Μεγαλειότατε, Μεγαλειοτάτη,

Εἰς τὸ τέρμα τῆς μακρᾶς περιοδείας Σας, ἡ ὁποία ὤργωσε μὲ εἰρηνικὴν χαρὰν τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν τῶν πολυπαθῶν πληθυσμῶν τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τὸ τρίγωνον τοῦ Ἔβρου, ἕως τὸ τρίγωνο τῶν Πρεσπῶν, αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σᾶς ὑποβάλω τὰ πλέον εἰλικρινῆ συγχαρητήρια διὰ τὴν τόσον εὐτυχῆ πραγματοποίησιν τῶν ἱερῶν σκοπῶν τοῦ Βασιλικοῦ Ἐράνου. Τὸ ἔνδοξον πολεμικὸν ἔργον τοῦ Ἐθνικοῦ στρατοῦ, καλεῖται νὰ συνεχίσῃ ἐν εἰρήνῃ τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἠμπορέσῃ τὸ σχολεῖον νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν ὑψηλόν του προορισμόν, πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν, πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ καὶ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς. Διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ἰδέας τοῦ Σχολείου, βασικὴ καὶ ὑλικὴ προϋπόθεσις εἶναι ἡ ἀπόκτησις ὑγιεινῶν καὶ ἀνέτων διδακτιρίων.

Ἡ πολεμικὴ συμφορὰ ποὺ ἐπεσώρευσε τόσα καὶ τόσα θλιβερὰ ἐρείπια εἰς τὴν χώραν μας δὲν ἄφησε ἄθικτα καὶ τὰ σχολεῖα μας. Ἀπὸ τὰ κατερειπωθέντα σχολεῖα μας 400 ἀνέλαβε νὰ ἀνεγείρῃ ὁ ἔρανος τοῦ Βασιλέως, ἐπιστοποιήσαμε δὲ ὅλοι μὲ ποῖον γοργὸν ρυθμόν, μὲ ποίαν καλαισθησίαν καὶ μὲ ποίαν ἀσφάλειαν γίνεται τὸ ἔργον τοῦτο.

Ἡ πολιτεία εὐγνωμονεῖ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, ὁ ὁποῖος μὲ μίαν προσωπικήν Του χειρονομίαν, ἰδίας Του ἐμπνεύσεως, συνέδραμε τόσον σοβαρῶς τὴν σχολικὴν ἀνοικοδόμησιν εἰς στιγμὰς μάλιστα δυσκόλων οἰκονομικῶν διὰ τὸ Κράτος περιστάσεων.

Ἡ ἀγωγὴ ὅμως τῶν παιδιῶν μας καὶ τῶν κοριτσιῶν μας δὲν περιορίζεται στοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ σχολείου. Πρέπει νὰ τὰ παρακολουθήσωμεν καὶ ἔξω ἀπ' αὐτό. Ἡ σημασία τῆς ἐξωσχολικῆς ἀγωγῆς εἶναι πάντοτε μεγάλη, πολὺ δὲ περισσότερον εἰς τὰς ἀνωμάλους περιστάσεις ποὺ περάσαμε καὶ περνᾶμε.

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα μὲ τὴν ἔμφυτον στοργὴ ποὺ ἔχει γιὰ τὸ παιδὶ καὶ μὲ τὴν ὀξεῖαν διορατικότητα ποὺ τὴν χαρακτηρίζει διέκρινε τὴν σημασίαν τῆς ἐξωσχολικῆς ἀγωγῆς καὶ μᾶς ἔδωσε τέλεια ὑποδείγματα ὀργανώσεώς της, πρωτίτερα μὲ τὰς παιδοπόλεις καὶ τώρα τελευταῖα μὲ τὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ», ἕναν θεσμὸν νέον, ὁ ὁποῖος εὐκτέον θὰ ἦτο νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς ὅλην τὴν χώραν, διὰ νὰ καταστῇ ὁ κύριος παράγων τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν χωριῶν μας μὲ τὴν διατήρησιν τῶν ἐθνικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων καὶ μὲ τὴν σύσφιξιν τῶν ψυχικῶν σχέσεων τοῦ χωριοῦ μὲ τὰ ἀστικὰ κέντρα καὶ μὲ τὴν πρωτεύουσαν.

Ἡ πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία ὀφείλουν χάριτας εἰς τὴν Α.Μ. τὴν Βασίλισσαν, δι' ὅλα ὅσα ἐνεπνεύσθη καὶ πραγματοποιεῖ μὲ τὴν καλωσύνην τῆς καρδιᾶς Της καὶ μὲ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς Της ὑπὲρ τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Θὰ ἦτο παράλειψις μεγάλη ἐὰν δὲν ἐξέφραζα τὴν στιγμὴν αὐτὴν θερμὰ συγχαρητήρια πρὸς τὰ ἀξιότιμα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐράνου καὶ τοὺς πολυτίμους συνεργάτας του μηχανικοὺς καὶ ἐντεταλμένας κυρίας, ποὺ μὲ ἱερὰν ἀφοσίωσιν καὶ διάπυρον ζῆλον εἰργάσθησαν καὶ ἐργάζονται διὰ τὸ ἔργον τῆς σχολικῆς ἀνοικοδομήσεως.

Μεγαλειότατε, Μεγαλειοτάτη. Οἱ μόχθοι σας ὑπῆρξαν μεγάλοι ἀλλὰ ὁ σπόρος ποὺ ρίχνετε πέφτει, καθὼς διεπιστώσατε καὶ οἱ ἴδιοι, σὲ γόνιμη γῆ. Καὶ θὰ ἀνθίσῃ. Καὶ θὰ καρπίσῃ. Διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὸν νέον Ἑλληνικὸν πολιτισμόν, ὁ ὁποῖος, εὐχόμεθα ὅλοι μας, νὰ μείνῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν μὲ τὰ δικά Σας ὀνόματα. Ζήτω τὸ Ἔθνος. Ζήτω οἱ Βασιλεῖς.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μέσα στὰ δημοτικὰ τραγούδια μας παρουσιάζεται ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ ζωὴ μὲ τὶς χαρές της, μὲ τὶς λύπες της, μὲ τὶς παλληκαριές της μὲ τὶς λογῆς - λογῆς συγκινήσεις της. Πῶς λοιπὸν νὰ ξεχάση ἡ λαϊκὴ Μοῦσα καὶ τὴ θάλασσα; Πῶς νὰ ξεχάση τὴν πηγὴ ἀπὸ τόσες χαρὲς καὶ λύπες, τὴν ἀφορμὴ ἀπὸ τόσες γενναῖες πράξεις, τὸ στοιχεῖο ποὺ προκαλεῖ τόσους ἡρωϊσμούς; Πῶς ὁ λαϊκὸς λυρισμὸς νὰ μὴν ὑμνήση τὸ πέλαγο καὶ τοὺς θαλασσινούς;

Ἡ θάλασσα ἀποτελεῖ ἕνα λυρικὸ στοιχεῖο στὴ δημοτική μας ποίηση εὐχάριστο μαζὶ καὶ τραγικό. Γύρω της πλέκονται σκηνὲς γοητευτικὲς καὶ ἀληθινὲς τραγωδίες. Ἡ «πικροθάλασσα καὶ πολυκυματοῦσα» ξέρει συχνὰ νὰ εἶναι σκληρὴ καὶ δραματική. Μὰ ὁ λαός μας τὴν τραγουδάει εἴτε τοῦ φέρνει τὴ χαρά, εἴτε τοῦ ξεχειλίζει τὴν καρδιὰ καὶ τοῦ κινεῖ τὰ δάκρυα.

Τόσο στὰ δίστιχα τῆς στιγμῆς, ὅσο καὶ στὰ μεγάλα καὶ στὰ παληὰ λαϊκὰ τραγούδια, ἡ θάλασσα ἐμφανίζεται μαζὶ μὲ ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ μας. Συχνὰ ζωγραφίζει τὰ αἰσθήματά του καὶ ἄλλες φορὲς σέρνει μαζί της δράματα καὶ περιπέτειες.
Στὰ λαϊκὰ δίστιχα βρίσκουμε συχνὰ τέτοιες προσφωνήσεις στὴ θάλασσα.

Συνδυάζει λοιπὸν συχνὰ ὁ λαὸς τὰ αἰσθήματά του μὲ τὴ θάλασσα. Ἄλλες φορὲς πάλι παίζει καὶ χορατεύει ὁ λαὸς στὰ τραγούδια του μὲ τὸ πέλαγο καὶ μὲ τοὺς θαλασσινούς. Μὰ βλέπει ὁ λαὸς τὴ θάλασσα καὶ μὲ τραγικὴ ὄψη. Γιατὶ ἡ θάλασσα χωρίζει τοὺς ζωντανούς, πνίγει τὰ παιδιά μας, ρουφᾶ ζωές... Τὸ πέλαγο ἀναφέρεται καὶ στὰ μοιρολόγια καὶ συχνὰ ἡ θάλασσα ἀναφέρεται σὰν«λεβεντοπνίχτρα». Τραγωδίες καὶ θλίψεις θαλασσινὲς γεμίζουν τὰ δημοτικὰ τραγούδια μας. Ὁ ζωντανὸς ὁ χωρισμὸς ποὺ «παρηγοριὰ δὲν ἔχει» δημιουργεῖται ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ὁ θρῆνος τῶν «θαλασσοπνιγμένων» αὐτὴ τὴ σκληρὴ ἔχει ἀφορμή.
Ἡ θάλασσα ὅμως εἶναι καὶ ἡ ἀφορμὴ γιὰ νὰ δειχθῆ τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀνδρεία. Ἡ πάλη μαζί της δείχνει τὸ παλληκάρι. Ὁ γέρο θαλασσινὸς πολεμᾶ κάθε μέρα μὲ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο. Καὶ τὸ νικάει ἢ πνίγεται μέσα στὸν ἀγῶνα ἡρωϊκά.

Ἡ ἀρχὴ αὐτῶν τῶν τραγουδιῶν πηγάζει ὅπως φαίνεται ἀπὸ ἀρχαίους ἑλληνικοὺς μύθους. Ἡ μυθολογία ἀναφέρει κάτι τέτοιο γιὰ τὸν Ἀθηναῖο ἥρωα Θησέα. Ἐπειδὴ ὅταν πῆγε στὴν Κρήτη ὁ Θησέας μίλησε αὐστηρὰ στὸν Μίνωα καὶ ἐξέφρασε ἀμφιβολίες ἂν ὁ Βασιλιᾶς τῆς Κρήτης γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Δία, ὁ Μίνως διέταξε τὸν Θησέα, ἂν ἀληθινὰ εἶναι γιὸς τοῦ Ποσειδῶνα, νὰ πέση στὴ θάλασσα καὶ νὰ βρῆ τὸ δαχτυλίδι του, ποὺ τὄρριξε ἐπίτηδες στὰ κύματα. Ἀμέσως ὁ Θησέας ἔπεσε στὴ θάλασσα κι' ἕνα δελφίνι τὸν παρέλαβε καὶ τὸν ἔφερε στὸ ὑποβρύχιο παλάτι τοῦ Ποσειδῶνα. Ἐκεῖ ἡ Ἀμφιτρίτη ἔδωσε στὸ Θησέα ἕνα χρυσὸ στεφάνι καὶ κατόπιν τὸν ἔφερε ἀβλαβῆ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

Ὅμοιος περίπου μῦθος ὑπῆρχε ἀκόμη στὴν ἀρχαία ἐποχὴ καὶ γιὰ τὸν Τάραντα, τὸν Ἕλληνα ἥρωα, ποὺ ἵδρυσε τὴν ὁμώνυμή του πόλη στὴν κάτω Ἰταλία.
Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μύθους φαίνεται προῆλθε καὶ τὸ ἑλληνικὸ λαϊκὸ τραγοῦδι τοῦ «Κολυμπητῆ», ποὺ ὑπάρχει σὲ πολλὲς παραλλαγὲς σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδας.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς παραλλαγὲς περιγράφεται ὅτι ὁ ἥρωας Κωνσταντῆς καυχήθηκε στὸ Βασιλιᾶ καὶ στοὺς γύρω ἀφεντάδες, ἐνῶ γελντούσανε μαζὶ ὅτι μπορεῖ νὰ περάση κολυμπώντας πέρα - πέρα τὴ Μαύρη Θάλασσα.

Τὸ τόλμημα ἦταν ἀφάνταστο! Μὰ ὁ Κωνσταντῆς εἶχε πεποίθηση στὸν ἑαυτό του.

Ὁ Βασιλιᾶς, σὰν τἄκουσε, ξαφνιάστηκε καὶ τοῦ εἶπε ὅτι, ἂν πραγματικὰ περάση κολυμπώντας τὴ Μαύρη Θάλασσα, θὰ τὸν κάνη γαμπρό του.

Ὁ Κωνσταντῆς ἀναλαβαίνει τὸ τρομερὸ τόλμημα χωρὶς δισταγμό. Καὶ νὰ τὶ λέει τὸ τραγοῦδι:

«Ξεντύθη ξαρματώθηκε
στὴ θάλασσα πηδάει.
Δώδεκα μίλια πέρασε
μὲ γέλια μὲ τραγούδια
κι' ἄλλα δώδεκα πήγαινε
μὲ μαῦρα μοιρολόγια:
«Θάλασσα πικροθάλασσα
καὶ πολυκυματοῦσα
τόσες φορὲς σὲ πέρασα
μὲ γέλια, μὲ τραγούδια
καὶ τώρα γιὰ τὸ στοίχημα
βουλήθης νὰ μὲ πνίξης».

Καὶ ὁ Κωσταντῆς ἔχασε πιὰ τὶς δυνάμεις του καὶ πνίγηκε!

«Καὶ κεῖ ποὺ πνίγη ὁ Κωσταντῆς
παλάτι ἐθεμελιώθη
μὲ τὸ γυαλί, μὲ τὸ ψηφὶ
μὲ τὸ μαργαριτάρι».

Τὰ πιὸ τραγικὰ ἔργα τῆς θάλασσας περιγράφονται στὰ μοιρολόγια. Ἐκεῖ δίνονται μὲ φρικιαστικὲς ἢ μὲ μεγαλόπρεπες εἰκόνες οἱ καταστροφές της.
Μὰ στὰ λαϊκὰ τραγούδια καὶ στὰ μοιρολόγια περιγράφεται καὶ πῶς ἡ θάλασσα τιμωρεῖ ἐκείνους ποὺ ζητᾶνε νὰ μετρηθοῦν μαζί της. Γιατὶ ἡ θάλασσα εἶναι δυνατὴ καὶ μεγάλη. Στοιχεῖο παντοδύναμο καὶ τρομερό!

Τὸ τραγοῦδι τοῦ «Βοριᾶ» δίνει ζωηρότατη αὐτὴ τὴν εἰκόνα τῆς πάλης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς θάλασσας. Σ' αὐτὸ ὁ κὺρ—Βοριᾶς παράγγειλε σ' ὅλα τὰ καράβια νὰ μποῦν στὰ λιμάνια γιατὶ θὰ φυσήξη καὶ θὰ κάμη καταστροφές. Μὰ τὸ καράβι τοῦ κὺρ-Ἀντριᾶ δὲν φοβᾶται τίποτα. Καὶ λέει ὁ κὺρ—Ἀντριᾶς προκλητικὰ στὸ Βοριᾶ:

«Δὲ σὲ φοβᾶμαι Κὺρ—Βοριᾶ
φυσήσης δὲ φυσήσης.
Τί ἔχω καράβι ἀπὸ καρυὰ
καὶ τὰ κουπιὰ πυξάρι
ἔχω κι' ἀντένες μπρούντζινες
κι' ἀτσάλινα κατάρτια
κι' ἔχω καὶ ναῦτες διαλεχτοὺς
ὅλο ἄντρες τοῦ πολέμου
κι' ἔχω κι' ἕνα ναυτόπουλο
ποὺ τοὺς καιροὺς γνωρίζει,
κι' ἐκεῖ ποὺ στήνω μιὰ φορὰ
τὴν πλώρη δὲ γυρίζω».

Ἀνέβηκε λοιπὸν τὸ ναυτόπουλο στὸ κατάρτι νὰ ἰδῆ τὸν καιρὸ κι' ἔφερε κακὰ μαντᾶτα. Καὶ τώρα τὸ τραγοῦδι δίνει θαυμάσια εἰκόνα τῆς τρικυμίας ποὺ πλάκωσε:

«Βαρειὰ φουρτούνα πλάκωσε
καὶ τὸ τιμόνι τρίζει
Ἀσπρογιαλίζει ἡ θάλασσα
σφυρίζουν τὰ κατάρτια
σκώνονται κύματα βουνὰ
χορεύει τὸ καράβι,
σπηλιάδα τοὖρθε ἀπὸ τὴ μιὰ
σπηλιάδα ἀπὸ τὴν ἄλλη,
σπηλιάδα απο τα πλαγια του
κι' ἐξεσανίδωσέ το.
Γιόμισε ἡ θάλασσα πανιὰ
τὸ κῦμα παλληκάρια,
καὶ τὸ μικρὸ ναυτόπουλο
σαράντα μίλια πάει!....».

Ἔτσι ὁ καπετάνιος, ποὺ θέλησε νὰ τὰ βάλη μὲ τὰ στοιχεῖα, τιμωρήθηκε καὶ πῆρε στὸ λαιμό του καὶ τὸ καράβι καὶ τὸ πλήρωμα.

Ο ΨΑΡΑΣ

Κι' ἦταν ἕνας ψαρᾶς μὲ τὴ φαμίλια του,
φτωχὸς ψαρᾶς, σὲ μιὰ καλύβα ζοῦσε·
πήγαινε μὲ τὴν ἄσπρη τὴ βαρκοῦλα
(του,
κι' ἔπιανε λίγα ψάρια καὶ πουλοῦσε.

Ὥσπου ὁ Θεὸς μιὰ μέρα τὸν λυπήθηκε
κι' εἶπε νὰ τὸν βοηθήση τὸν καϋμένο.
Κι' ἕνα πρωΐ, σαν τράβηξε τὰ δίχτυα
(του,
ἕνα μεγάλο ψάρι ἦταν πιασμένο!

Τόσο μεγάλο ψάρι! Ὁ γέρος τἄχασε
κι' ἀμέσως μέσ' στὴ βάρκα τὸ πετάει.
Τότε τὸ ψάρι, ἀνοιγοντας τὸ στόμα
(του,
μ' ἀνθρώπινη φωνὴ γλυκὰ μιλάει:

«Ψαρά! Εἶναι θέλημα Θεοῦ! Ἀπὸ σή-
(μερα
τὰ δίχτυα σου πιὰ δὲ θὰ πιάνουν ψά-
(ρια!
Ὅσες φορὲς τά ρίχνεις μέσ' στὴ θά-
(λασσα,
χρυσὸ θά βγάζης καὶ μαργαριτάρια.

Μόλις τοῦτα τά λόγια του τ' ἀπόσωσε,
πηδάει τὸ ψάρι στὸ γιαλὸ καὶ πάει!
Ρίχνει ὁ ψαρᾶς γοργά—γοργά τά δί-
(χτυα του....
κι' εἶναι βαρειά! Τραβάει καὶ τρα-
(βάει....

Καὶ βγάζει θησαυρούς, πετράδια ἀμέ-
(τρητα
κι' ὅσα δὲν ἔχει δῆ ἀνθρώπου μάτι!
Πάει στὴ στεριὰ καὶ τρέχει στὴν κα-
(λύβα του,
μ' ἀντὶς καλύβα βλέπει ἕνα παλάτι!

Ζοῦσε εὐτυχισμένος στὸ παλάτι του,
καὶ πάντρεψε καὶ γιοὺς καὶ θυγατέρα.
Κι' εἶχε γιὰ φίλους ἄρχοντες καὶ πρίγ-
(κιπες,
κι' ἦταν σὰ βασιλῆας, ὥσπου μιά
(μέρα,

κάποιος ζητιάνος χτύπησε τὴν πόρτα
(του,
ζητώντας νά τοῦ κάνη ἐλεημοσύνη.
Μ' αὐτος τὸν ἀποπῆρε, τὸν ἀπόδιωξε·
μήτε λίγο ψωμάκι δὲν τοῦ δίνει!

Περνάει καιρὸς καὶ τὸ φτωχὸ τὸν ξέ-
(χασε·
κι' ὅταν οἱ θησαυροί του εἶχαν τελέψει,
ξαναγυρίζει στὸ γιαλὸ μὲ τὴ βαρκού-
(λα του
κι' ἄλλα μαργαριτάρια νὰ ψαρέψη.

μ' ἀντὶς γιὰ θησαυρὸ ἢ μαργαριτάρι,
πετάει ξαφνιασμένος μέσ' στὴ βάρκα
(του
τὸ πρῶτο ἐκεῖνο τὸ μεγάλο ψάρι!

Κι' εἶπε: «Ὁ Θεὸς τὰ πλούτη σοὔδωσε,
νὰ τάχης γιὰ χαρὰν ἐλεημοσύνης.
Κι' ἦρθε ὁ Χριστὸς καὶ χτύπησε τὴν
(πόρτα σου
κι' ἐσὺ μήτε ψωμάκι δὲν τοῦ δίνεις
καὶ στάθηκες ἀχόρταγος κι' ἀστόχα-
(στος.
Μιὰ τιμωρία τώρα σοῦ ἀξίζει!....»
Κλαίει ὁ ψαρᾶς καὶ τοῦ ζητάει συγ-
(χώρεση,
ὅμως τὸ ψάρι στὸ γιαλὸ γυρίζει!
Κι' ἄδεια ὁ ψαρᾶς τραβοῦσε πιὰ τὰ
(δίχτυα του,
κι' ἔγινε τὸ παλάτι του καλύβι.
Κι' ἔτσι, ἀπὸ τὸν ψαρᾶ νὰ πάρη μά-
(θημα,
ἐκεῖνος ποὺ τὰ πλούτη του τὰ κρύβει...

Α. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΣΠΡΗ ΓΑΤΑ

Γνωρίζετε τὴν κυρία Λαμπαρδῆ; Εἶναι ἡ γειτόνισά μας. Καμιὰ φορὰ κάνουμε ἡ μιὰ στὴν ἄλλη μικροεκδουλεύσεις καὶ ὑποχρεωνόμαστε. Ἴσα - ἴσα σήμερα τὸ πρωῒ πήγαινα νὰ τῆς πῶ κάτι ἀπὸ μέρους τῆς μητέρας. Μ' εὐχαρίστησε καὶ μοῦ ἔδωσε 15 χιλιάδες ποὺ τὶς χρωστοῦσε, καθὼς φαίνεται. Ἔπειτα καθὼς δίπλωνα προσεκτικὰ τὰ τρία τάληρα στὸ πορτοφόλι μου μοῦ εἶπε:

— Φαντάσου, ἀγαπημένο μου παιδί, πόσο εἶμαι στενοχωρημένη. Ἡ ὡραία μου ἄσπρη γάτα, χάθηκε. Δὲ ξέρω τί ἀπόγινε. Στὸ φοῦρνο ἔβαλα μιὰ ἀγγελία γιὰ νὰ μοῦ τὴ φέρουν ἂν τὴ βροῦν. Εὔκολα γνωρίζεται. Κάτασπρη ...κάτασπρη, οὔτε μιὰ πιτσιλιὰ ἀπὸ ἄλλο χρῶμα. Κακομοίρα μου ψιψίνα. Εἶμαι τόσο λυπημένη! Θὰ δώσω 20 χιλιάδες ἀμοιβὴ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ μοῦ τὴ φέρη.

Ἐγώ, γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲ θἄδινα ποτὲ 20 χιλ. γιὰ μιὰ ψιψίνα, ὅσο ἄσπρη κι' ἂν ἦταν. Ἀλλὰ δὲ μοῦ πέφτει λόγος γι' αὐτό, δὲν εἶν' ἔτσι;

Λοιπόν, νάσου καὶ χτυπάει ἡ πόρτα. Πάω ν' ἀνοίξω. Ἦταν μιὰ γριούλα ποὺ κρατοῦσε ἕνα καλαθάκι.

— Ἡ κυρία Λομπαρδῆ; ρωτάει.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ κυρία. Χτυπῆστε πλάϊ, πρώτη πόρτα ἀριστερά.

— Χτύπησα, δεσποινίς, δὲν εἶναι κανείς. Ἔφερνα τὴν ἄσπρη γάτα. Εἶδα τὴν ἀγγελία στὸ φοῦρνο.

Σκέφτομαι τότε: Ἂς πάρω τὶ γάτα, θὰ τὴν παραδώσω στὴ κ. Λομπαρδῆ μόλις γυρίσει. Θὰ χαρῆ τόσο!

Δίνω στὴν καλὴ γυναῖκα ἕνα ἀπὸ τὰ τρία τάληρα ποὺ μοῦ ἐμπιστεύτηκε ἡ κυρία Λομπαρδῆ τὸ πρωΐ. Ἕνα τάληρο εἶναι ὑπεραρκετό, δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ ἡ κυροῦλα φαίνεται ἐνθουσιασμένη. Ἀνοίγει τὸ καλάθι της, ἀφήνει τὴ ψιψίνα στὸ διάδρομο καὶ φεύγει.

Ἡ ψιψίνα κουλουριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα. Πηγαίνω γιὰ νὰ τὴ χαϊδέψω, ἀλλὰ τί νὰ δῶ!... Δὲν ἦταν ἡ ψιψίνα. Ἦταν μιὰ γάτα ἄσπρη ἀλλὰ μὲ μαῦρα τὰ πόδια καὶ τὴν οὐρά της.

Δὲν εἶχα καλὰ - καλὰ συνέλθει ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσή μου, ὅταν χτυπάει καὶ πάλι ἡ πόρτα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἕνα ἀγόρι. Βγάζει τὸ κασκέτο του μὲ τὸ δεξὶ χέρι πολὺ εὐγενικά. Μὲ τὸ ἀριστερὸ κρατάει τὴν κακομοίρα τὴ ψιψίνα ἀπὸ τὸ σβέρκο κι' ἐκείνη ἔξω φρενῶν χτυπιέται, νιαουρίζει...

— Δεσποινίς, εἶπε τὸ παιδί, βρῆκα αὐτὴ τὴν ἄσπρη γάτα, μὰ δὲν εἶναι κανένας πλάϊ στῆς κ. Λαμπαρδῆ.

Σκεφθῆτε τὶ χαρά μου νὰ μπορέσω νὰ διορθώσω τὴ γκάφα μου. Βεβαιώνομαι πὼς τὸ ζῶο δὲν ἔχει καμιὰ πιτσιλιὰ ἀπὸ ἄλλο χρῶμα. Στριφογύριζε ἔτσι στὰ χέρια τοῦ ἀγοριοῦ ποὺ σοῦ προξενοῦσε λύπη.

— Καλὰ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀφήσετε ἐδῶ.

Τὸ παιδὶ λευτερώνει τὴ γάτα ποὺ τρισευτυχισμένη χώνεται κάτω ἀπὸ μιὰ κασσέλα. Δίνω τότε στὸ παιδὶ τὸ δεύτερο τάληρο τῆς κ. Λαμπαρδῆ κι' ἐκεῖνο φεύγει εὐχαριστημένο. Περιμένω λίγο νὰ ἠρεμήση ἡ καϋμένη ἡ ψιψίνα. Ὕστερα ἀπὸ τόσες συγκινήσεις φυσικὸ εἶναι νὰ ἔχη ἐκνευρισθῆ λιγάκι. Τέλος τὴν πλησιάζω, τὴ φωνάζω ὅσο μπορῶ πιὸ γλυκὰ καὶ τὴν καταφέρνω νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ καταφύγιό της. Πάω νὰ τὴ χαϊδέψω... Ὤ! φίλοι μου! Δὲν ἦταν ἡ γλυκειὰ ψιψίνα! Ἦταν ἕνας ἀπαίσιος αἴλουρος, ὁλόασπρος εἶν' ἡ ἀλήθεια, χωρὶς οὔτε μιὰ πιτσιλιά, ἀλλὰ γρατσουνιάρης, κακὸς κι' ἄγριος. Ἤθελε νὰ μὲ σκίση μὲ τὰ νύχια του.

Μαντεύετε τὴ στενοχώρια μου. Ξαφνικὰ ὁ παλιο - αἴλουρος βλέπει τὴ μισάνοιχτη πόρτα τῆς τραπεζαρίας καὶ τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὸν ἀκολουθῶ τρομοκρατημένη. Κάνει δυὸ μεγάλους πήδους, κουτρουβαλάει ἕνα γυάλινο βάζο, πιάνεται σ' ἕνα τραπεζομάντηλο, κι' ἐξαφανίζεται ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἀναστέναξα μ' ἀνακούφιση, κι' ἔκλεισα τὰ τζάμια. Καλὰ ποὺ τὸν ξεφορτώθηκα! Ὡρκίστηκα λοιπόν, νὰ μὴ δεχθῶ ἄλλες γάτες ἄσπρες ἢ μαῦρες. Ἀρκετά!

Μισὴ ὥρα μετά, νέο χτύπημα στὴν πόρτα, εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κρατάει ἕνα παράξενο δέμα τυλιγμένο σὲ μιὰ πετσέτα. Κι' αὐτὸς ζητάει τὴν κ. Λομπαρδῆ.

—Πλάϊ, τοῦ λέω, πρώτη πόρτα δεξιά.

— Χτύπησα, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν μὲ ἄκουσε κανείς. Ἐρχόμουν γιὰ νὰ φέρω τὴν ἄσπρη γάτα.

Καταλαβαίνετε τὶ ἀδιάφορο ὕφος πῆρα!

— Περᾶστε λίγο ἀργότερα.

— Μπᾶ, δὲ θὰ μπορέσω νὰ ξανάρθω. Κι' ἔπειτα αὐτὸ τὸ φτωχὸ ζῶο, ἂν δὲν τὸ περιποιηθοῦν δὲ θὰ ζήση. Ὅτι τὸ μάζεψα ἀπ' τὸ ποτάμι, μισοπεθαμένο ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὸ κρύο. Δὲ ξέρω τὶ νὰ τὸ κάνω. Μπᾶ! θὰ τὸ ξαναρρίξω ἐκεῖ ποὺ τὸ βρῆκα.

Ἔκανε ἕνα βῆμα γιὰ νὰ φύγη. Τότε τὸν φώναξα. Καταλαβαίνετε δὲ μποροῦσα νὰ στείλω ἔτσι στὸν Ἅδη τὴν δύστυχη ψιψίνα. Καὶ εἶδα πὼς ἦταν στ' ἀλήθεια πολὺ κοντὰ στὸν Ἅδη τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο, ὅταν ὁ ἄνθρωπος, λύνοντας τὴ πετσέτα του τὸ ἀπόθεσε πάνω στὸ χαλί. Χωρὶς ἀνάσα σχεδόν, μουσκεμένη ὁλόκληρη, μὲ τὸ τρίχωμά της κολλημένο, κουλουριασμένη ἕνας ἄψυχος σωρός, ἡ ὡραία ψιψίνα ἦταν ἀγνώριστη! Δίνω στὸν ἄνθρωπο τὸ τελευταῖο τάληρο, ἐνῷ σκεπτόμουν πὼς ὅλα μαζὶ δὲν ἔκαναν ἀκόμη παρὰ 15 χιλιάδες καὶ ἡ κυρία Λομπαρδῆ ἦταν ἕτοιμη νὰ δώση 20 χιλ. ἀμοιβή.

Μόλις ἔφυγε ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζω νὰ περιποιέμαι τὴν ψιψίνα. Πρὶν ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ τὴ στεγνώσω, μετὰ νὰ τὴ ζεστάνω κι' ἔπειτα νὰ τῆς δώσω λίγο γάλα. Μ' ἕνα ζεστὸ ροῦχο τρίβω μαλακὰ τὸ ὑγρὸ τρίχωμα, τρίβω... σκουπίζω... Ὤ! ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ νιώσετε τὴν ἀγανάκτησή μου. Ὅσο σκούπιζα, τὸ τρίχωμα, γινόταν ὅλο καὶ πιὸ γκρίζο, καὶ τὸ ροῦχο μου εἶχε γίνει ἄσπρο.

Αὐτὴ ἡ βρεγμένη γάτα εἶχε κάνει ἕνα μπάνιο ἀπὸ ἀσβεστόνερο! Σὰν τέλειωσα τὴν τουαλέττα της... εἶδα πὼς ἦταν μιὰ ὄμορφη γκρίζα γάτα μὲ πιτσιλιὲς καφετιές, πολὺ χαριτωμένη, μὰ ποὺ δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ τὴν ψιψίνα!

Ἂν τὸ θέλη κι' ἡ μαμὰ θὰ τὴν κρατήσω γιὰ νὰ τσακώνη τοὺς ποντικούς. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲ μ' ἐμποδίζει νἆμαι πολὺ στενοχωρημένη. Τώρα, ἂν κανένας ἀπὸ σᾶς βρῆ μιὰ ὡραία γάτα κάτασπρη, χωρὶς καμιὰ πιτσιλιὰ ἀπὸ ἀλλοιώτικο χρῶμα, φέρτε τη γρήγορα! Ἀλλὰ περιττὸ νὰ χτυπήσετε ἐδῶ, δὲ μ' ἐνδιαφέρουν πιὰ οἱ ἄσπρες γάτες. Πηγαίνετέ την κατευθεῖαν στὴν κ. Λομπαρδῆ. Εἶναι πλάϊ, πρώτη πόρτα δεξιά! Θὰ σᾶς δώση μιὰ καλὴ ἀμοιβή... Ναί... πρώτη πόρτα δεξιά...

Κ. Ρ.

⊛

Γιὰ νὰ γελᾶτε

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

— Ὁ ἀδελφός μου, ξέρεις, εἶναι τὸ δεξὶ χέρι τοῦ προϊσταμένου του.

— Μπᾶ; Ὥστε ὁ καϋμένος ὁ προϊστάμενός του εἶναι ἀνάπηρος;

(Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἀνθὴ Κρίνου)

ΟΙ ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΙΕΣ

Μαμά: Γιατὶ χτυπάει ἡ καμπάνα, ἄραγε, Μίμη;

Μίμης: Μά, καϋμένη, δὲν τὸ ξέρεις; Γιατὶ τραβάει ὁ παπᾶς τὸ σχοινί.

(Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Σαβ. Βλαχόπουλο Θεσσαλονίκη)

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

— Στὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ τὸ ὕψος 3 μ. καὶ 80, ποὺ λές, δὲν εἶναι τίποτα. Στὴν πατρίδα μου οἱ ἀθληταί μας πηδοῦν τόσο ψηλά, ὥστε ξεπερνοῦν καὶ τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα. Στὴ δική μου πατρίδα οἱ ἀθληταὶ πηδοῦν τόσο ψηλὰ ὥστε γιὰ νὰ κατέβουν πάλι κάτω στὴ γῆ, χρησιμοποιοῦν... ἀλεξήπτωτα!

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΦΑΛΑΚΡΑ

Ἕνα κοριτσάκι καθόταν στὰ γόνατα τοῦ θείου της, ποὺ ἦταν φαλακρός.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μετρήσω τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς σας; ρώτησε γελαστὰ τὸ κοριτσάκι.

— Μὰ μοῦ φαί[illegible]ι, παιδί μου, πὼς δὲν θὰ τὰ καταφέρης, εἶπε ὁ θεῖος.

—Οὔ! ἔκανε ἡ μικρὴ μὲ ὑπερηφάνεια. Ξέρω νὰ μετρῶ ὥς τὰ δέκα!..

ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ:

Τὰ παιδιὰ τῶν παιδοπόλεων ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνη τους στὸ στρατὸ καὶ στὴ Βασίλισσα

ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΝΤΟΝΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΡΑΤΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΑΧΘΕΝΤΩΝ

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα χαιρετάει, εὐτυχισμένη, τὰ Ἑλληνόπουλα, ποὺ, χάρις στὶς φροντίδες της, ξαναγυρίζουν στὰ χωριά τους.

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ περασμένου Σαββάτου, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ τῶν παιδιῶν τῶν Παιδοπόλεων Ἀττικῆς, ἔγινε στὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου μιὰ συγκινητικὴ τελετή, στὴν ὁποία ἔλαβον μέρος 3.800 παιδιὰ τῶν παιδοπόλεων, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν Ἀθηνῶν, πρόσκοποι καὶ ὁδηγοί.

Στὴν τελετὴ παρέστησαν ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, οἱ πριγκίπισσες, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων, οἱ ὑπουργοὶ Παιδείας καὶ Προνοίας, οἱ Ἀρχηγοὶ τοῦ Ἐπιτελείου, οἱ ἐκπαιδευτικὲς ἀρχὲς καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Ἐπίσης χιλιάδες πολιτῶν εἶχαν συγκεντρωθῆ στοὺς γύρω χώρους.

Πρὸ τοῦ Μνημείου βρισκόταν ἡ ἡ Πανγυμνασιακὴ χορωδία καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ στρατοῦ καὶ στὴν πλατεῖα τοῦ Μνημείου τὰ παιδιὰ τῶν Παιδοπόλεων. Στὴν Λεωφόρο Ἀμαλίας εἶχαν παραταχθῆ τὰ Δημοτικὰ σχολεῖα καὶ τὰ Γυμνάσια.

Μετὰ τὴν ἄφιξη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας ἀνεκρούσθη ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος κι' ἀμέσως ἕνα σάλπισμα ἔδωσε τὸ σῆμα τῆς ἐνάρξεως τῆς τελετῆς. Δυὸ παιδιὰ τῶν Παιδοπόλεων, ἕνα ἀγόρι καὶ ἕνα κορίτσι ἀπηύθυναν τὸ παρακάτω προσκλητήριο γιὰ τὰ ἁρπαγέντα παιδιά:

Προσκλητήριο τῶν ἁρπαγέντων παιδιῶν

Α. ΦΩΝΗ: Ἐδῶ μπροστὰ ἀπὸ τὸ Μνημεῖο αὐτῶν ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ τὴ λευτεριά, τὰ παιδιὰ ποὺ γυρίζουν στὰ ἐλεύθερα χωριά τους, προσκαλοῦν καὶ στέλνουν τὸν χαιρετισμό τους στὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἁρπάχτηκαν καὶ ζοῦν σὲ ξένες χῶρες.

Β. ΦΩΝΗ: Μαζί σας βρίσκονται καὶ τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν, μὰ καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅσα κατοικοῦν μέσα στὰ σύνορα τῆς χώρας αὐτῆς κι' ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ζοῦν ἐλεύθερα σὲ φιλικὲς χῶρες, βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ με τὴ σκέψη μαζί σας καὶ σᾶς χαμογελοῦν.

Α. ΦΩΝΗ: Οἱ μανάδες σας, σᾶς ζητοῦν. Τὰ χωριά σας, θέλουν ν' ἀκούσουν πάλι τὰ γέλια σας καὶ νὰ δοῦν τὰ παιγνίδια σας.

Β. ΦΩΝΗ: Τὰ Ἑλληνικὰ βουνά, τὰ λαγκάδια καὶ οἱ ρεμματιές, τὰ ἀκρογιάλια καὶ τὰ νησιά, καλοῦν τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἁοπάχτηκαν.

Α. ΦΩΝΗ: Ἡ Φλώρινα ρινα, ἡ Καστοριὰ καὶ ἡ Βούρμπιανη, καλοῦν τὰ παιδιά τους.

Β. ΦΩΝΗ: Οἱ μανάδες τοῦ Κιλκὶς καὶ τῆς Πυρσόγιαννης, τῆς Κοζάνης καὶ τῶν Γρεβενῶν, ζητοῦν τὰ παιδιά τους.

Α. ΦΩΝΗ: Ἡ Δράμα καὶ τὸ Ἀνταρτικό, οἱ Σέρρες καὶ οἱ Φιλιάτες, βροντοφωνοῦν σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη: Θέλουμε τὰ παιδιά μας.

Β. ΦΩΝΗ: Ἐκεῖ ψηλὰ ἀπ' τὸ Τρίδουνο καὶ τὸ Ἀσπρονέρι, τὴ Λεύκη καὶ τὴ Λυκόρραχη, ἀκούγονται οἱ φωνὲς τῶν μανάδων: Τὰ παιδιά μας. Ποῦ εἶναι τὰ παιδιά μας;

Α. ΦΩΝΗ: Μανάδες ἀπ' τὰ Τρίκκαλα, τὴ Νάουσα, τὴν Καρδίτσα, τοὺς Μεταξάδες, τὴ Βέρροια καὶ τὴν Καβάλλα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τείνουν τὰ χέρια τους καὶ ζητᾶνε τὰ παιδιά τους.

Β. ΦΩΝΗ: Δὲν ἀκοῦτε τὶς φωνὲς ἀπ' τὸ Κόττα, τὰ Λάβαρα, τὴ Βυσσινιά, τ' Ἀμπελάκια, τὴ Ζιάτα καὶ τὴ Λειά; Εἶναι οἱ μητέρες ποὺ ζητᾶνε τὰ παιδιά τους.

Α. ΦΩΝΗ: Ἀπ' τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια, τὰ ποτάμια καὶ τὶς ρεμματιές, τ' ἀκρογιάλια καὶ τὰ νησιά, ἀκούγεται μιὰ φωνή: Θέλουμε τὰ παιδιά μας.

Β. ΦΩΝΗ: Θέλουμε τὰ παιδιά μας, φωνάζουν οἱ Ἑλληνίδες μητέρες. Θέλουμε τ' ἀδέλφια μας, φωνάζουν τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος.

Α. ΦΩΝΗ: Αὐτὴ ἡ φωνὴ ἂς περάση πεδιάδες καὶ ὄρη. πελάγη καὶ ὠκεανοὺς κι' ἂς ἀκουσθῆ στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

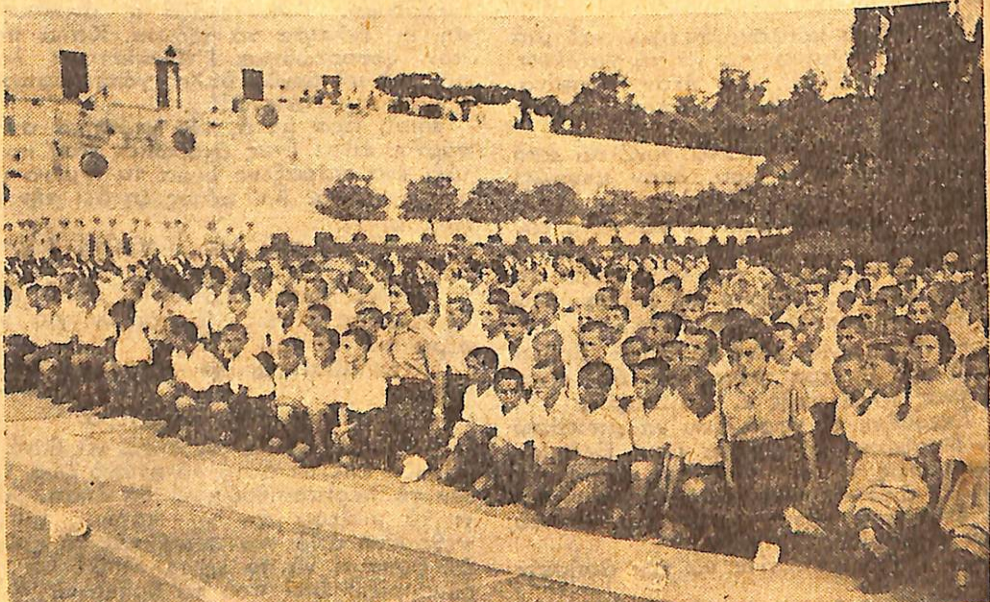
Β. ΦΩΝΗ: Ὅλοι σεῖς οἱ Λαοί, ποὺ ζῆτε ἐλεύθεροι πάνω σ' αὐτὴ τὴ γῆ, ἀκοῦστε τὴ φωνὴ τῆς Ἑλλάδος ποὺ ζητάει τὰ παιδιά της.

Α. καὶ Β. ΦΩΝΗ: Θέλουμε τὰ παιδιά μας, θέλουμε τ' ἀδέλφια μας.

Μετὰ ἕνα παιδὶ τῆς Παιδοπόλεως ἀπηύθυνε τὸ παρακάτω μήνυμα, ἐνῷ κατέθετε στεφάνι ἀπὸ φύλλα δάφνης στὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου:

Μήνυμα τῆς Παιδοπόλεως

Δέξου τὸ δάφνινο στεφάνι ποὺ εὐ-

Γονατισμένα τὰ Ἑλληνόπουλα παρακαλοῦν τὸν Θεὸ νὰ γυρίση στὴν ἀγαπημένη Πατρίδα τὶς 28 χιλιάδες ἀδέλφια τους ποὺ ἁρπάχτηκαν ἀπ' τοὺς συμμορίτες.

λαβικὰ προσφέρουμε σὲ Σένα, Ἄγνωστέ μας Ἕλληνα Στρατιώτη.

Εἶνε ποτισμένο μὲ τὰ δάκρυα ὅλων τῶν μανάδων τῆς Πατρίδας μας. Δάκρυα τῆς λύπης γι' αὐτοὺς ποὺ πέσανε, δάκρυα εὐγνωμοσύνης γιὰ τὶς νίκες, ποὺ μᾶς δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ γυρίσουμε στὰ ἐλεύθερα χωριά μας.

Εἶνε ἡ ταπεινὴ προσφορὰ τῶν παιδιῶν τῶν Παιδοπόλεων σὲ Σένα Ἄγνωστε.

Ἐσὺ ὅμως ποὺ συμβολίζεις σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου τὴ θυσία γιὰ τὰ μεγάλα ἰδανικά, σήκω ἀπὸ τὸν τάφο σου καὶ φώναξε ν' ἀκουστῇ ἡ φωνή σου μακρυὰ στὰ πέρατα τῆς γῆς. Μιὰ φωνὴ ἀγανακτήσεως καὶ διαμαρτυρίας γιὰ τὸ μεγάλο ἁμάρτημα τοῦ Παιδομαζώματος.

Γι' αὐτὸ τὸ ἁμάρτημα ποὺ εἶναι ἡ περιφρόνηση τῆς θυσίας σου. Γιὰ τὸ ἁμάρτημα ποὺ βαραίνει ὄχι μόνον ἐκείνους ποὺ τὸ ἔκαναν, ἀλλὰ κι' ἐκείνους ποὺ ἀδιαφόρησαν σ' αὐτό.

Παιδιὰ ὅλου τοῦ κόσμου ἀκοῦστε τὴ φωνὴ αὐτή. Εἶνε ἡ φωνὴ τῶν πατέρων σας καὶ τῶν ἀδελφῶν σας ποὺ ἔπεσαν στὴ μάχη γιὰ τὴν Ἐλευθερία καὶ τὸν Πολιτισμό.

Σᾶς καλεῖ νὰ διαμαρτυρηθῆτε γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἐξευτελίζει τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε...

Παιδιὰ ὅλων τῶν ἐλεύθερων Λαῶν ποὺ ζῆτε ξένοιαστα στὸ πατρικό σας σπίτι.

Σκεφθῆτε ὅτι 28.000 παιδιὰ σὰν ἐσᾶς ἁρπάχτηκαν μὲ τὸν πιὸ ἄγριο τρόπο ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας τους... Σκεφθῆτε ὅτι ζοῦν ἐδῶ καὶ τρία χρόνια μέσα στὰ συρματοπλέγματα σὲ ξένες χῶρες.

Προσευχηθῆτε μὲ μᾶς σήμερα γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ ὁ Θεὸς πίστη καὶ ὑπομονή.

Καὶ δῶστε μαζὶ μὲ μᾶς ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς σας σὲ κείνους ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν ἀδελφῶν μας στὴν πατρική τους γῆ.

Σὲ Σένα Μητέρα καὶ Βασίλισσά μας ἐμεῖς τὰ παιδιά σου, ποὺ ἔσωσες ἀπὸ τὸ χαμὸ δίνουμε τὴν ἱερὴ ὑπόσχεση πὼς ἄγρυπνα θὰ σταθοῦμε στὸ πλευρό σου, ἕτοιμοι νὰ ὑπηρετήσουμε τὴν Πατρίδα στοὺς ἀγῶνες της. «Τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι».

Ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων τῆς Πρωτευούσης ἀποχαιρέτησε τὰ παιδιὰ τῶν παιδοπόλεων ἕνας μαθητὴς μὲ τὰ παρακάτω λόγια :

Τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμὴ ποὺ ἀποτελεῖ τὸν λυτρωτικὸν ἐπίλογον τῆς τραγωδίας τοῦ ἔθνους μας, ποικίλα συναισθήματα πλημμυρίζουν τὴν ψυχήν μας. Συναισθήματα θαυμασμοῦ καὶ ὑπερηφανείας πρὸς τὸν ἐθνικόν μας στρατόν, ὁ ὁποῖος, γνήσιος φορεὺς καὶ διερμηνευτὴς τῶν αἰωνίων ἀξιῶν καὶ ὑψηλῶν ἰδεωδῶν, ἀπέδειξε ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ εἶναι ταὐτόσημα μὲ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν πολιτισμόν. Ἀπέδειξε ἀκόμα ὅτι ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι μόνον ἰδανικὸν ἀλλὰ καὶ βίωμα γιὰ τὸν Ἕλληνα, ὅπως βίωμα εἶναι καὶ ἡ δημοκρατία, ἡ ὁποία στηρίζεται στὴν ἐλευθερία τῆς σκέψεως καὶ στὴν κοινωνικὴ δικαιοσύνη καὶ ὄχι σὲ ἀτμόσφαιρα σκοτεινὴ καὶ καταπιεστική, μέσα στὴν ὁποία κινοῦνται μάζες ὑποτεταγμένες στὴ δουλικότητα.

Ἡ Ἑλληνικὴ νεολαία εὐγνωμονεῖ τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ δίδει τὴν ὑπόσχεσιν «ἄμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῶ κάρρονες».

Συναίσθημα εὐγνωμοσύνης, σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης αἰσθανόμεθα πρὸς τὴν ἡρωϊκήν μας βασίλισσα, ποὺ στὴ δεινὴ περιπέτεια τῆς φυλῆς μας ὑψώθηκε σὲ σύμβολο καὶ ἰδέα, ἐξεπροσώπησε τὴν «Μητέρα Ἑλλάδα», ἐγλύκανε μὲ τὴ στοργή τὸν πόνο τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀνακούφισε μὲ τὴν παρηγοριὰ τὴ δυστυχία. Σήμερα εὑρίσκει δικαίωση τῶν κόπων της καὶ ἐπιβάλλεται στὴν παγκόσμια συνείδησι μὲ τὴν ἠθική της ὑπεροχὴ καὶ ἀνθρωπιστική της δρᾶση.

Συναίσθημα χαρᾶς, διότι ἐπέστη ἡ στιγμή. ἀγαπητά μας ἀδέλφια, νὰ ἐπανέλθετε στὸν πατρικό σας σπίτι, ἐρειπωμένο ἀλλὰ προσφιλές. Σᾶς ἀποχαιρετοῦμε καὶ σᾶς κατευοδώνομε. Παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὸ χωριό σας ἔχετε πάντα ὑπ' ὄψει σας, ὅτι ἡ ζωὴ ἀνήκει στοὺς τολμηροὺς καὶ ὅτι τόλμη καὶ θυσία εἶναι ἡ μοῖρα τῆς φυλῆς μας. Εἴμαστε ὁ λαὸς τῆς θυσίας καὶ τὸ πεπρωμένο μας νὰ φυλᾶμε πάντα Θερμοπύλες.

Πάντα ριζωμένοι στὰ βράχια αὐτὰ θὰ δείχνωμε τὸ δρόμο στὴν ἀνθρωπότητα πρὸς τὴν ἀρετή. Πολλὲς φορὲς ἡ Ἱστορία καθαρὰ δείχνει, ὅτι ἠθικὲς καὶ πνευματικὲς κατακτήσεις καὶ νῖκες τῆς ἀνθρωπότητας ἀμφισβητήθηκαν.

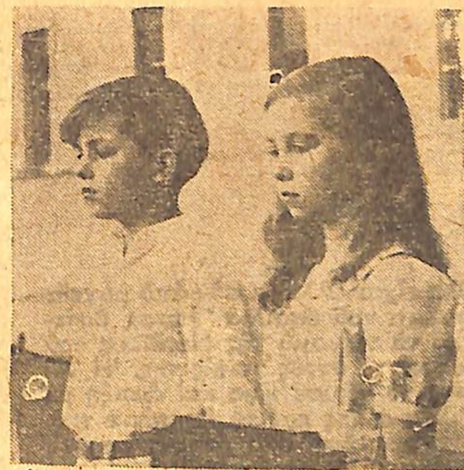
Καμμιὰ ὅμως παράβαση τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἀντιλήψεων δὲν στιγματίστηκε καὶ καταδικάστηκε, ὅσο τὸ ἀνελεύθερο παιδομάζωμα.

28.000 Ἑλληνόπουλα κατακρατοῦνται μακρυά μας σὲ ἕνα περιβάλλον ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀποσυνθέσεως. Ἡ Ἑλληνικὴ νεολαία γίνεται τὴ στιγμὴ αὐτὴ κατήγορος καὶ στιγματίζει τὶς χῶρες ποὺ σὰν ἐχθρὲς τῆς ἐλευθερίας, προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλλουν βίαια τὶς ἰδέες τους στὰ παιδιὰ ποὺ ἅρπαξαν.

Τραγικὴ εἰρωνεία ν' αὐταποκαλοῦνται δημοκρατίες καὶ νὰ κρατοῦν σκλάβους. Πλανῶνται, ἂν πιστεύουν, ὅτι τοὺς δίνουν αὐτοὶ τὴν εὐτυχία, διότι ἀγνοοῦν, ὅτι «τὸ εὔδαιμον τὸ ἐλεύθερον». Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας θὰ πρέπει νὰ διακηρύξωμε πρὸς τοὺς ἐλευθέρους λαούς, ὅτι ἐμεῖς, οἱ ἐλεύθεροι πολῖται τῆς αὔριον, θεωροῦμεν αὐτοὺς ἠθικῶς ὑπευθύνους διὰ τὴν χαλαρὰν ὑποστήριξιν τῆς ἐθνικῆς μας αὐτῆς ὑποθέσεως, διότι ἡ ὑπόθεσις τῶν 28.000 παιδιῶν δὲν εἶναι ὑπόθεσις Ἑλληνική. Εἶναι ὑπόθεσις πανανθρώπινη. Τὸ κριτήριον τῆς ἱστορίας δὲν θ' ἀπαλλάξῃ καὶ αὐτοὺς τῆς εὐθύνης.

Γυρίστε στὸ χωριό σας μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν αὐτοπεποίθηση καὶ ἀρχίστε νὰ ἀναστυλώνετε τὰ ἐρείπια. Η σκέψη μας θὰ εἶναι πάντα μαζί σας Στὸ καλὸ ἀδέλφια μας.

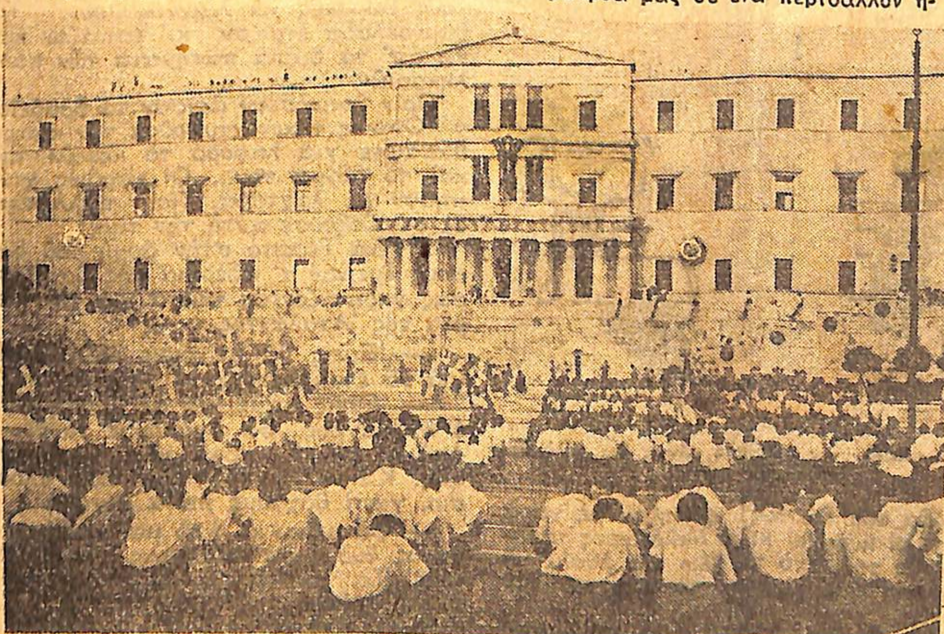
Τέλος, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων, ἀπηύθυνε δέηση γιὰ τὴν ἀπόδοση τῶν 28.000 παιδιῶν ποὺ ἁρπάχτηκαν ἀπὸ τοὺς συμμορίτες καὶ ἡ σεμνὴ τελετὴ ἐτελείωσε μὲ θερμότατες ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλίσσης, τῆς Μάνας ὅλων τῶν Ἑλληνόπουλων, ποὺ ἐμπνεύσθηκε καὶ ἔφερε εἰς πέρας τὸ ἔργο τῶν Παιδοπόλεων, σώζοντας ἀπὸ τὸ θάνατο ἢ τὴν ἁρπαγὴ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδας.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος καὶ ἡ πριγκίπισσα Σοφία παρακολουθοῦν τὴν τελετή.

Ἕνας μικρὸς τρόφιμος παιδοπόλεως καταθέτει στεφάνι στὸ Μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτη.

Γενικὴ ἄποψη τῆς πλατείας ὅπου τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτη, τὴν στιγμὴ ποὺ γίνεται ἡ δέηση ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδωνα γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδας.

Ἡ Νεράϊδα τοῦ δάσους κι' ὁ Ἀγριόχοιρος

Β΄.

Ὅλα εἶχαν ἀλλάξει σὰν ἀπὸ μαγεία στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ Ἴασου, ὕστερα ἀπὸ τὸ γυρισμὸ τῆς Νεράϊδας τοῦ δάσους κοντὰ στοὺς γονεῖς της. Ἡ Ἀταλάντη τὸ γέμισε ἥλιο καὶ ἄνοιξη μὲ τὴν ὀμορφιά της καὶ τὴ ζωντάνια της. Μὰ εἶχε κρατήσει στὸ χαρακτῆρα της μέσα κάτι τ' ἀτίθασσο καὶ περήφανο ἀπὸ τὴ ζωή της ἀνάμεσα στὰ ζαρκάδια καὶ τὰ θεριὰ τῶν Ἀρκαδικῶν βουνῶν... Ὁ περήφανος αὐτὸς χαρακτήρας τὴν ἔκανε νὰ μὴ δείχνη ποτὲ τὰ αἰσθήματά της καὶ νὰ ζῆ κάθε στενοχώρια της μοναχή. Γι' αὐτὸ μ' ὅλο ποὺ ἔνιωθε σὰν φυλακισμένο ἀγρίμι μέσ' στὰ παλάτια τὰ πατρικά, τὸ χαμόγελο ἀστραποβολοῦσε πάντα στὰ μάτια της καὶ στὰ χείλη της. Ναί, ἦταν ἐλεύθερη, νὰ γυρίζη στὰ δάση, νὰ κυνηγᾶ, νὰ σκοτώνη θεριά, ὅπως τῆς τὸ εἶχε τάξει ὁ βασιληᾶς, καὶ κανεὶς δὲ φοβόταν γιὰ τὴ ζωή της, γιατὶ ἦταν ἡ πιὸ ξακουστὴ κυνηγήτρα καὶ κανένα θεριὸ δὲν τὴν ἔφθανε ὅταν ἔσκιζε τὰ πυκνὰ δασοτόπια. Μὰ ἡ κοπέλλα δὲν ἤθελε νὰ πικραίνη τοὺς γονεῖς της καὶ νὰ τοὺς φεύγη συχνά. Μόνο ὅταν προκήρυσσαν ἄθλους ἐπίσημα οἱ ἑλληνικὲς πολιτεῖες δὲ βάσταγε ἡ Ἀταλάντη στὸν πειρασμὸ καὶ ζητοῦσε τὴν ἄδεια ἀπ' τὸν πατέρα της γιὰ νὰ πάρη μέρος κι' αὐτή. Μὲ τὶς νίκες ποὺ κέρδιζε πάντα στοὺς πανελλήνιους αὐτοὺς ἄθλους κι' ἀγῶνες ἡ Ἀταλάντη ἀπόκτησε φήμη μεγάλη.

Ἄξαφνα ἦρθε τὸ μήνυμα πὼς οἱ ἥρωες τῆς Ἑλλάδας θὰ παίρνανε μέρος σ' ἕνα κυνήγι ποὺ εἶχε ὀργανώσει ὁ Μελέαγρος, τὸ βασιλόπουλο τῆς Καλυδώνας. Ἕνας φοβερὸς ἀγριόχοιρος, λέει, ποὺ φώλιαζε στὸν Ἀράκυνθο ρήμαζε κάθε τόσο τοὺς Αἰτωλικοὺς κάμπους. Ἡ ἀνάσα τους ἔβγαινε σὰ μιὰ γλῶσσα φωτιᾶς κι' ἀπὸ ὅπου περνοῦσε ἄναβαν πυρκαϊές... Τὰ δόντια του ἦταν μυτερὰ σὰν ξυράφια καὶ μ' αὐτὰ ξερρίζωνε τὰ φυτὰ καὶ τὰ δέντρα καὶ σπάραζε τὰ κοπάδια καὶ τοὺς βοσκούς.

Ἔμπαινε στ' ἀθέριστα στάχυα καὶ τὰ κατέστρεφε, σκόρπιζε κι' ἔκαιγε τὶς χρυσὲς θυμωνιὲς στ' ἁλώνια καὶ παίρνοντας σβάρνα τ' ἀμπέλια τσαλαπατοῦσε κι' ἔσπαζε τὰ κλήματα... Συχνὰ χυμοῦσε καὶ στὰ χωριὰ καὶ κομμάτιαζε τοὺς ἀνθρώπους. Κανένα δόκανο, καμιὰ παγίδα δὲν ἦταν ἀρκετὰ δυνατὴ γιὰ νὰ πιάση καὶ νὰ κρατήση τὸν Καλυδώνειο κάπρο. Κοντάρια συνηθισμένα δὲν τὸ τρυποῦσαν, σαΐτες δὲν περνοῦσαν τὸ χοντρό του πετσί... Γεμάτοι τρομάρα οἱ ἄνθρωποι κλείνονταν στὰ τείχη, κλειδαμπαρώνονταν μέσα στὶς καστρόπορτες καὶ κινδύνευαν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα ἂν δὲν ξολόθρευαν γρήγορα τὸ φρικτὸ θεριό.

Πολλοὶ ἥρωες ἔτρεξαν πρόθυμοι ὅταν πῆραν τὸ μήνυμα τοῦ Μελέαγρου. Τὰ λευκὰ παλάτια τοῦ βασιληᾶ Οἰνέα, γέμισαν λεβεντιά. Τὸ ἕνα καλλίτερο ἀπὸ τ' ἄλλα τ' ἀσύγκριτα παλληκάρια. Ἀνάμεσά τους ἦταν ὁ Ἰάσονας, οἱ Διόσκουροι, τὰ δίδυμα ἀδέρφια τῆς ὡραίας Ἑλένης, ὁ Ἄδμητος, ὁ Θησέας, ὁ Πηλέας καὶ τόσοι ἄλλοι.

Ἁρματωμένοι, περήφανοι, ζηλευτοί, μιὰ χαρὰ νὰ τοὺς βλέπης, περίμεναν ἀνυπόμονα νὰ δοθῆ τὸ σύνθημα.

Τὴν παραμονὴ τῆς μεγάλης μέρας καθὼς ἑτοιμάζονταν νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι, ἀπόμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Στὸ κατώφλι τῆς αἴθουσας φάνηκε ἕνα ψηλὸ λιγερόκορμο κορίτσι ἁρματωμένο σὰν ἄντρας... Στοὺς ὤμους της εἶχε δοξάρι ὁλόχρυσο καὶ φαρέτρα γεμάτη σαΐτες ἀστραφτερές. Στὸ χέρι κρατοῦσε κοντάρι. Φοροῦσε χιτῶνα κοντό, ἀνοιχτὸ στὰ πλάγια, γιὰ νὰ μὴν ἐμποδίζη τὴν κόρη στὸ τρέξιμο κι' οἱ ξανθές της μποῦκλες ἔπεφταν στὴν πλάτη της κυματίζοντας σὰν τὰ ὥριμα στάχυα στ' ἀγέρι.

— Ἡ Ἄρτεμη! φώναξαν οἱ ἥρωες κι' ἔκαμαν νὰ πέσουν στὰ γόνατα. Γιατὶ πῆραν τὴν κόρη γιὰ τὴ θεὰ κυνηγήτρα.

— Μὲ λὲν Ἀταλάντη, εἶπε σεμνὰ ἡ κοπέλλα.

— Ἡ Νεράϊδα τοῦ δάσους! Ἡ Νεράϊδα τοῦ δάσους! φώναξαν μὲ χαρὰ τότε οἱ κυνηγοὶ κι' ὁ Μελέαγρος παίρνοντάς την ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἔβαλε νὰ καθήση δίπλα στὸν πατέρα του τὸν Οἰνέα.

Στὸ κατώφλι τῆς αἴθουσας φάνηκε ἕνα ψηλὸ λιγερόκορμο κορίτσι...

— Ἦρθα νὰ κυνηγήσω μαζύ σας τὸν ἀγριόχοιρο, εἶπε ἡ Ἀταλάντη ἁπλᾶ.

— Καλῶς ὥρισες, κόρη μου, εἶπε ὁ γέρο Οἰνέας μ' ἕναν τρυφερὸ τόνο στὴ φωνή του. Ὁ πατέρας σου εἶναι παλιός μου φίλος κι' ὅσο γιὰ τὴν τέχνη σου ἔχουμε ἀκουστὰ πὼς μαθήτεψες στὸ σχολειὸ τῆς βασίλισσας τοῦ Λόγγου.

— Ναί, ὅ,τι ξέρω στὴν Ἄρτεμη καὶ στὶς Νύμφες της τὸ χρωστῶ, ἀποκρίθηκε ἡ νέα.

Τὰ παλληκάρια ἐνθουσιάστηκαν μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς νεράϊδας τοῦ δάσους. Μόνο δυὸ βασιλόπουλα ἀλαζονικὰ καὶ περήφανα, θεῖοι τοῦ Μελέαγρου, πειραχτήκανε μὲ τὴν παρουσία της.

— Δὲν κάθεται μὲ τὶς ἀδελφὲς τοῦ Μελέαγρου, εἶπεν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, νὰ μάθη τὸν ἀργαλειὸ καὶ τὴ ρόκα;

— Ἔτσι μοὔρχεται νὰ μὴν πάρω μέρος σ' αὐτὸ τὸ κυνήγι, εἶπε κι' ὁ δεύτερος, ποὺ τὸ θεωροῦσε ντροπὴ νὰ συγκυνηγήση κι' ἴσως νὰ νικηθῆ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα.

Ὁ Μελέαγρος π' ἄκουσε τὰ λόγια τους γύρισε κι' εἶπε θυμωμένος:

— Δὲν παίρνουμε κανένα μὲ τὸ στανιό. Ὅποιος φοβᾶται εἶναι καιρὸς νἄβρη κάποια πρόφαση νὰ ξεφύγη.

Οἱ δυὸ νέοι δὲν εἶπαν βέβαια λέξη. Καμώθηκαν πὼς δὲν εἶχαν νιώσει γιὰ ποιοὺς ἔκανε αὐτὸ τὸν ὑπαινιγμὸ ὁ Μελέαγρος.

Κατὰ τὰ χαράματα, ξεκίνησαν γιὰ τὰ δάση. Ἦταν ὡραῖο τὸ θέαμα! Τόσοι ἥρωες, ὡραῖοι καὶ δυνατοί, ἁρματωμένοι, ἄλλοι μὲ βαριὰ ὅπλα, ἄλλοι μόνο μὲ τόξο καὶ βέλη, ἄλλοι μὲ ἀκόντιο, κι' ἄλλοι μ' ἕνα κοντὸ μυτερὸ μαχαῖρι. Ὁ ἥλιος ἄστραφτε πάνω στὰ χάλκινα κράνη κι' ἔκανε τὶς ἀσπίδες καὶ τοὺς θώρακες νὰ λαμποκοποῦν. Τὰ θαμνόκλαδα ἔτριζαν κι' ἔσπαζαν κάτω ἀπ' τὰ βαριὰ πατήματα τῶν παλληκαριῶν.

Πρὶν ξεκινήσουν ὥρισαν τὸ βραβεῖο. Ὅποιος πρωτοχτυποῦσε τὸν κάπρο θἄπαιρνε γιὰ λάφυρο τὸ κεφάλι του καὶ τὸ δέρμα του... Οἱ καρδιὲς χτύπησαν μὲ λαχτάρα. Ποιὸ παλληκάρι δὲ φιλοδοξοῦσε αὐτὴ τὴν τιμή;

Σ' ἕνα ξέφωτο στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους ἔμειναν τ' ἀδέρφια τῆς βασίλισσας γκρινιάζοντας πάντα γιὰ τὴν παρέα τῆς Ἀταλάντης.

— Ἐμεῖς θὰ μείνουμε ἐδῶ εἶπαν, γιὰ νὰ ἑτοιμάσουμε τὸ φαγητό.

— Ἐμεῖς πᾶμε γιὰ ἀνίχνευση εἶπε ὁ Μελέαγρος. Θὰ βγάλουμε τὸ θεριὸ ἀπὸ τὴ φωλιά, μόνο νἄχετε τὸ νοῦ σας. Καὶ νἆναι τὸ γεῦμα σας πλούσιο, γιατὶ θἄχουμε πεῖνα μεγάλη...

— Θὰ μείνω κι' ἐγὼ μαζύ σας εἶπε στοὺς δυὸ γυναικαδέλφους του ὁ Οἰνέας. Τὰ γόνατά μου δὲ μὲ βαστοῦν πιά... Μένεις μαζύ μου, Ἀγκαῖε, γύρισε κι' εἶπε σ' ἕναν παλιό του φίλο, βασιλιὰ μιᾶς γειτονικῆς πολιτείας. Μοῦ εἶπες πὼς ἔχεις φέρει τὸ πιὸ μυρωδᾶτο κρασί. Δὲ θἆναι καλὸ νὰ τὸ

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

"Ολα τὰ παιδιὰ ποὺ πηγαίνουν σχολεῖο, μόνον ποὺ τοὺς ἐρχόταν στὴν σκέψη ὅτι πλησίαζαν οἱ διακοπές, ἔνοιωθαν ἀμέτρητη χαρά. Μὲ ἀνυπομονησία μετροῦσαν μιὰ — μιὰ τὶς ἡμέρες ποὺ περνοῦσαν καὶ ὑπολόγιζαν ἐκεῖνες ποὺ ἔμεναν ἀκόμη.

Τώρα, ὅμως τὰ μαθήματα τελείωσαν, οἱ διαγωνισμοὶ ἔγιναν, οἱ διακοπὲς ἦρθαν. "Οσοι πῆραν καλὰ ἀποτελέσματα ἀπὸ τὶς ἐξετάσεις ἐξοὐντωσαν ἀπὸ χαρά, ἐνῷ ἐκεῖνοι ποὺ ἔμειναν μετεξεταστέοι, αἰσθάνονται σὰν κάποιο σύννεφο νὰ σκιάζη τὶς ἡμέρες τῶν διακοπῶν τους. «Ἆρά γε, σκέπτονται, θὰ τὰ καταφέρω τὸν Σεπτέμβριο νὰ περάσω στὴν ἄλλη τάξη ;». Καὶ ἔτσι, μέσα στὰ παιχνίδια τους καὶ τὶς ἄλλες τους ἀσχολίες, κάτι θἄρχεται ποὺ θὰ τοὺς θυμίζη ὅτι δὲν εἶναι ἐν τάξει, δηλητηριάζοντάς τους τὴ χαρά.

"Αν πῆς καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ἐκείνους, δηλαδή, ποὺ ἔμειναν στὴν ἴδια τάξη ; Αὐτοὶ εἶναι καὶ ἂν εἶναι. Τὶς πρῶτες μάλιστα ἡμέρες, μετὰ τ' ἀποτελέσματα, ἔνοιωθαν μιὰ δυνατὴ ντροπὴ νὰ τοὺς πλακώνη καὶ νὰ τοὺς κόβη κάθε ὄρεξη γιὰ κάθε τι. Τὸ μυαλό τους διαρκῶς ἀπασχολεῖτο πῶς νὰ βρῆ τρόπους γιὰ νὰ ἀνακοινώσουν στὸ σπίτι, στοὺς συγγενεῖς, στὰ ἄλλα γνωστά τους παιδιὰ τὸ θλιβερὸ γι' αὐτοὺς γεγονός. Ἐννοεῖται: Ἀντίο χαρά!

Τώρα, θὰ μοῦ πῆτε, γιατὶ τὰ γράφομε αὐτά, καί, μάλιστα, στὴν «Θρησκευτικὴ Στήλη» ;

Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβη κανείς.

Τὸ θέμα μας καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν διακοπῶν μᾶς ἀναγκάζει νὰ μιλήσωμε γι' αὐτό. Σὲ τόσες συνέχειες τί εἴχαμε ἐξετάσει ; Τὸ θέμα τῆς χαρᾶς, καὶ ἰδιαιτέρως, ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἀπασχόλησε, ἦταν νὰ ἰδοῦμε πῶς ἡ χαρά μας θὰ γίνη μονιμώτερη.

Καὶ τώρα, νά, σὰν ἐπιβεβαίωση αὐτῶν ποὺ γράψαμε ἕως τώρα, ἔρχονται τὰ ἀποτελέσματα τῶν διαγωνισμῶν καὶ τῶν ἐξετάσεων. "Οσοι κοπίασαν κάπως καὶ δὲν ὑπέκυψαν στὸν πειρασμὸ ν' ἀφίσουν τὴν ἑτοιμασία τους γιὰ τὰ μαθήματα πρὸς χάριν ἑνὸς παιχνιδιοῦ ἢ μιᾶς ὄμορφης συντροφιᾶς, αὐτοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ ποὺ ἔννοιωσαν ἀκούοντας τὰ εὐχάριστα γι' αὐτοὺς ἀποτελέσματα, ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἀπολαύσουν ξέγνοιστοι κάθε χαρὰ ποὺ θὰ τοὺς προσφέρουν οἱ καλοκαιριάτικες διακοπές.

Ἐνῷ οἱ ἄλλοι, ὅσοι δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ μιὰ μικρὴ εὐχαρίστηση ἑνὸς παιχνιδιοῦ, ἢ ἀπὸ κάτι ἄλλο ποὺ τοὺς ἄρεσε ἐκείνη τὴν ὥρα περισσότερο ἀπὸ τὸ διάβασμα, αὐτοὶ θὰ ἔχουν τώρα μαυρισμένη τὴν καρδιά τους.

Εἶναι, λοιπόν, ἢ δὲν εἶναι, καὶ αὐτὸ μιὰ ἀπόδειξη ὅτι, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση κανεὶς μονιμώτερη χαρά, ἀξίζει νὰ θυσιάση κάτι ἀπὸ μιὰ πρόσκαιρη εὐχαρίστηση;

Καὶ κάτι ἄλλο. Θὰ ρωτήσετε, ἴσως, αὐτὰ τί σχέση ἔχουν μὲ τὸ πρότυπο ποὺ ἔχουμε βάλει ἐμπρός μας, τὸν Χριστό ; Μά, δὲν εἴπαμε ὅτι σὲ ὅλα μας θὰ πρέπει νὰ βάζωμε ἐμπρός μας ὡς πρότυπο τὸν Χριστό ; "Ε, λοιπόν, μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὸν Κύριό μας, ὅταν ἦταν μικρὸς σὰν καὶ ἐσᾶς, ὅτι στὸ Σχολεῖο του, ἀπὸ ἀμέλεια ἢ τεμπελιά, θὰ ἔμενε μετεξεταστέος ἢ στὴν ἴδια τάξη ;

Ὁ Πάτερ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΣΗΜ. : "Οσα παιδιὰ θὰ ἤθελαν νὰ ρωτήσουν κάτι σχετικὸ μὲ τὰ θέματα ποὺ θίγει ἡ «Θρησκευτικὴ Στήλη» ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο, ἂς γράψουν στὴν ἑξῆς διεύθυνση :
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΠΑΙΔΟΠΟΛΙΣ»
Γιὰ ΤΗ «ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ» ΟΔΟΣ ΗΡΩΔΟΥ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ 9 ΑΘΗΝΑΣ.

δοκιμάσουμε μ' ἕνα μεζεδάκι ζεστό.

— Μὰ τὸν "Ολυμπο, ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ Ἀγκαῖος κι' εἶπε στοὺς δούλους του ν' ἀποθέσουν στὸν ἴσκιο μιᾶς λεύκας τ' ἀσκὶ ποὺ κρατοῦσαν στοὺς ὤμους.

Οἱ κυνηγοὶ εἶχαν μοιραστῆ σὲ δυὸ συντροφιὲς καὶ σκαρφάλωσαν στὸν Ἀράκυνθο ἀπὸ δυὸ κατευθύνσεις. Τὸ κεντρικὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι πῆρε ὁ Μελέαγρος μὲ τὴν Ἀταλάντη. Γύρισαν ὅλο τὸ πρωϊνὸ στὶς πλαγιὲς καὶ τὰ μονοπάτια γυρεύοντας τὸ θηρίο. Χτυποῦσαν τὰ τύμπανα καὶ βροντολαλοῦσαν οἱ σάλπιγγες. Μὲ τὸν ἦχο τους ἔσμιγαν οἱ φωνὲς καὶ τὰ χουγιαχτὰ τῶν παλληκαριῶν. Τέλος ἐρεθίστηκε τὸ θεριὸ ἀπὸ κεῖνο τὸ σάλαγο βγῆκε ἀπ' τὴ μονιά του καὶ κατηφόρισε κατὰ τὴν πλαγιά. "Ασπρος ἀφρὸς ἔτρεχε ἀπ' τ' ἀγριεμένο μουσούδι τοῦ ζώου, τὰ μάτια του ἄφηναν μανιασμένες φωτιές. Ἀπ' τὸ μούγκρισμά του ἀντιλαλοῦσαν οἱ λόγγοι.

Στὰ ριζὰ τοῦ Ἀράκυνθου ὁ γέρο Οἰνέας μὲ τὸν Ἀγκαῖο, γύριζαν τὸ σπληνάντερο ποὺ ἑτοίμαζαν γιὰ μεζὲ στὴ σούβλα. Οἱ δυὸ γκρινιάρηδες ἀδερφοὶ τῆς βασίλισσας ἄναβαν ἄλλες φωτιὲς παραπέρα μὲ τοὺς ἀνθρώπους των.

— Λοιπόν, δοκιμάζουμε τὸ κρασάκι, τί λές; ρώτησε ὁ Οἰνέας.

— Καὶ βέβαια, φίλε μου, καὶ θὰ δῆς πὼς δὲν λέω ὑπερβολές. Οὔτε οἱ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου δὲν ἔχουν τέτοιο πιοτό.

— Μὴ βάζης γιὰ ψύλλου πήδημα τοὺς Θεοὺς στὸ στόμα σου, εἶπε ὁ Οἰνέας. Ἐκεῖνοι μᾶς δίνουν καὶ τὸ κρασὶ καὶ τὰ πάντα.

Γέλασε μ' ἀσέβεια ὁ Ἀγκαῖος.

— Τὶ σχέση ἔχουν μ' αὐτὰ οἱ Θεοί, εἶπε. "Ας εἶναι καλὰ τ' ἀμπελάκια μου. "Ελα φέρε τὴν κούπα σου. Θὰ πιῆς;

— "Αν θέλουν οἱ Θεοί πίνω ἕνα δάχτυλο, εἶπε ὁ βασιλιάς.

— "Ω, καλά, ρώτησέ τους ἐσύ, ἀφοῦ ἐπιμένεις, γέλασε ὁ Ἀγκαῖος. Ἐγὼ μιὰ φορά, εἴτε θέλουν, εἴτε δὲ θέλουν, θὰ τὸ πιῶ τὸ κρασάκι μου. Στὴν ὑγειά σου, Οἰνέα. Τί λὲς θὰ τὸ πιῶ ἢ ὄχι;

— Πολλὰ μποροῦν νὰ συμβοῦν στὸν ἄνθρωπο, φίλε μου, στὸ διάστημα ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ πάη ἕνα ποτήρι ἀπὸ τὸ χέρι στὸ στόμα.

Ὁ Ἀγκαῖος κούνησε εἰρωνικὰ τὸ κεφάλι, σὰ νἄθελε νὰ πῆ πὼς ὁ φίλος του ἦταν ἀδιόρθωτος καὶ σήκωσε τὸ ποτήρι. Μὰ τότε ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ τρομερή.

— Τ' ἀγριογούρουνο!

Οἱ ὑπηρέτες παράτησαν τὶς φωτιές, ἄλλοι πῆραν τὰ ὅπλα κι' ἄλλοι σκαρφάλωσαν τὰ δέντρα. Ὁ Ἀγκαῖος ἀφῆκε στὴ γῆ τὸ ποτήρι ἀνέγγιχτο κι' ἔκαμε ν' ἁρπάξη τὸ κοντάρι ποὺ ἦταν πλάϊ του. Μὰ δὲν πρόφτασε. Τ' ἀγριογούρουνο χύμηξε ἐπάνω του μὲ τὰ δόντια του ἔξω ἀπ' τὸ στόμα...

"Αξαφνα φάνηκε ἀπ' ἀντίκρυ ὁ Μελέαγρος μὲ τὴν Ἀταλάντη καὶ πίσω οἱ ἄλλοι ἀνιχνευτές. Γοργόφτερη ἡ κόρη τοῦ δάσους ξεπέρασε τοὺς συντρόφους της καὶ βλέποντας τὸ μεγάλο κίνδυνο τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῶν ἄλλων πέταξε τὸ κοντάρι της στὸ θεριό. Μπήχτηκε στὸ δεξί του ὦμο, τὴν ὥρα ποὺ πήγαινε νὰ σπαράξη τὸν Ἀγκαῖο, καρφώθηκε κι' ἔμεινε ἐκεῖ σὰν κοντάρι σημαίας. Φρένιασε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ παρατώντας τὸ θῦμα του, γύρισε νὰ ξεσκίση τὴν κόρη. Μὰ τότε τὸ βασιλόπολο τῆς Καλυδώνας βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα ἀνάμεσα στὴν κοπέλλα καὶ στὸ θεριό. Ζῶο καὶ κυνηγὸς κυτάχτηκαν μιὰ στιγμὴ κι' ὁ Οἰνέας τρόμαξε γιὰ τὸ γιό του. Μὰ ὁ Μελέαγρος πέταξε τὸ κοντάρι ποὺ βρῆκε κατάστηθα τὸ θεριό. Ἀντιστάθηκε λίγο, ἔκαμε νὰ ξαναχυμήξη τρικλίζοντας μὰ στὸ τέλος κυλίστηκε ἄψυχο πάνω στὰ ματωμένα χορτάρια.

— Γειά σου Μελέαγρε, φώναξε τότε ὁ μεγάλος του θεῖος. Σκότωσες τὸ θεριό. Τὸ βραβεῖο εἶναι δικό σου.

— Ἡ τιμὴ τῆς νίκης δὲν εἶναι δική μου, εἶπε ὁ Μελέαγρος. Ἐγὼ ἀποτέλειωσα μόνο τὸν κάπρο ποὺ πρώτη τὸν πλήγωσε ἡ Ἀταλάντη.

— Ψέμματα, λές, εἶπε ὁ δεύτερος θεῖος του. Ἐσὺ χτύπησες πρῶτος. Σὲ εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου.

Ἡ Νεράϊδα τοῦ δάσους δὲν καταδέχτηκε οὔτε νὰ διαμαρτυρηθῆ γιὰ τὴν ἀδικία. Σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι κι' ἔκαμε νὰ φύγη.

— Στάσου τῆς φώναξε στενοχωρημένος ὁ Μελέαγρος. Τὸ δέρμα καὶ τὸ κεφάλι τοῦ κάπρου εἶναι δικά σου. "Ολοι οἱ ἥρωες κι' ὁ πατέρας μου πρῶτος πρῶτος, μποροῦν νὰ τὸ μαρτυρήσουν πὼς ἐσὺ χτύπησες πρώτη τὸ θεριό.

— Δὲν χρειάζεται ἡ μαρτυρία τους εἶπε ἡ Ἀταλάντη. Τὸ ξέρω ἐγὼ καὶ μοῦ φτάνει. Δὲ νιάζομαι γιὰ βραβεῖα.

— "Οχι, ὄχι, τὸ τρόπαιο εἶναι δικό σου, ξανάπε ὁ Μελέαγρος κι' ἔδωσε προσταγὴ στοὺς ἀνθρώπους του νὰ γδάρουν τὸ ζῶο καὶ νὰ φέρουν τὸ δέρμα καὶ τὸ κεφάλι στὴν κόρη ποὺ τἄχε κερδίσει.

Μὰ ἡ Νεράϊδα τοῦ δάσους δὲν πρόσμενε τὴν ἐκτέλεση τῆς διαταγῆς. Χαιρέτησε τὸ Μελέαγρο καὶ τοὺς ἄλλους ἥρωες κι' ὕστερα τινάζοντας πίσω τὸ κεφάλι περήφανη γύρισε κι' ἔφυγε σὰ λαφίνα μέσα ἀπ' τὸ λόγγο...

Οἱ ἥρωες τὴν κοιτοῦσαν μὲ θαυμασμό, ὥσπου χάθηκε σὰν ἐξαίσιο, ὄνειρο. Καὶ τότε ὠρκίστηκε μέσα του ὁ καθένας νὰ κάμη τ' ἀδύνατα δυνατὰ νὰ τὴν πάρη γυναίκα του.

ΚΛΕΙΩ ΝΟΤΑΡΑ

Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ τελειώσουμε μὲ τὸ μῦθο γιὰ τὸ γάμο τῆς Ἀταλάντης ποὺ ἔχει κι' αὐτὸς τὴν παράξενη ἱστορία του.

ΕΣΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ὁ Θάνος μαθαίνει τὶ εἶναι τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ νόμοι

— Παπού, ἤθελα ἀπὸ μέρες τώρα νὰ σὲ ρωτήσω κάτι: Τί παναπῆ «σύνταγμα», ἀλήθεια; Δὲ θέλω νὰ πῶ τὸ σύνταγμα τοῦ στρατοῦ, αὐτὸ τὸ ξέρω. Ἀλλὰ μοῦ φάνηκε πὼς τὸ αὐτί μου πῆρε πολλὲς φορὲς αὐτὴ τὴ λέξη, ὅταν κουβεντιάζουν οἱ μεγάλοι.

— Οἱ μεγάλοι κουβεντιάζουν γιὰ πολλὰ πράγματα ποὺ δὲν εἶναι γιὰ τὰ παιδιά, γιατὶ εἶναι ἀκόμη μικρὰ καὶ δὲν καταλαβαίνουν, εἶπε χαμογελώντας γαλήνια ὁ παπούς.

— Ἂν νομίζης, παπού, πὼς δὲν ἔφτασε ἀκόμη ὁ καιρὸς νὰ μοῦ ἐξηγήσης, δὲν ἐπιμένω. Ἐσὺ ξέρεις καλύτερα!

— Ὄχι, Θάνο μου, θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω, γιατὶ εἶναι κάτι ποὺ ἀκόμη κι' ἕνα μικρὸ παιδὶ μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβη. Εἶχες τὴ μεγάλη τύχη νὰ γεννηθῆς σὲ μιὰ ἀληθινὰ ἐλεύθερη χώρα, καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ καταλάβης ἀπὸ νωρὶς ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα ποὺ κάνουν τὸ μεγαλεῖο της. Τὸ ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἔχει ἕνα «σύνταγμα» ποὺ ὅλοι τὸ σέβονται καὶ τὸ τηροῦν, εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ κάνη τοὺς πολίτες της νὰ εἶναι ἀληθινὰ περήφανοι.

— Ὡστόσο δὲν μοῦ ἐξήγησες τί εἶναι τὸ σύνταγμα.

— Ἂν ἀνοίξης ἕνα λεξικό, Θάνο μου, στὴ λέξη «σύνταγμα» θὰ δῆς γραμμένο: τὸ σύνταγμα εἶναι θεμελιώδης νόμος τῆς Πολιτείας.

— Πώ, πὼ τὴ δύσκολη φράση, παπού! Διόλου δὲν τὴν καταλαβαίνω!

— Μὰ ἂν τὴν καταλάβαινες, τότε... τί ἀνάγκη νὰ στὴν ἐξηγήσω; Τώρα ὅμως θὰ δῆς τί εὔκολο πρᾶγμα εἶναι, Θάνο! Αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρό, μιλήσαμε ἀρκετὲς φορὲς γιὰ νόμους, γραφτοὺς κι' ἄγραφτους. Ἐλπίζω νὰ κατάλαβες τί εἶναι ὁ νόμος καὶ σὲ τί χρειάζεται.

— Ναί, παπού, μοῦ εἶπες καὶ τὸ κατάλαβα πολὺ καλά, πὼς οἱ νόμοι κανονίζουν ὅλες τὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Τὶς ἐξωτερικές τους σχέσεις, αὐτὲς ποὺ φαίνονται. Κατάλαβα ὅτι πουλᾶς, ἀγοράζεις, νοικιάζεις ἕνα σπίτι ἢ ἕνα κτῆμα, γράφεις τὴ διαθήκη σου, υἱοθετεῖς ἕνα παιδί, ἐλεύθερα μέν, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὸ νόμο. Τώρα αὐτό, μεταξύ μας δηλαδή, δὲν τὸ καταλαβαίνω! Πῶς «ἐλεύθερα» καὶ «σύμφωνα μὲ τὸ νόμο»; Ἢ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο πρέπει νὰ γίνεται!

— Μπά! Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβης. Πὲς ὅτι πουλῶ ἕνα χτῆμα τοῦ κὺρ Δημήτρη, ἕνα ἑκατομμύριο δραχμές. Ὁ κὺρ Δημήτρης μοῦ δίνει ἑξακόσιες χιλιάδες καὶ πάει καὶ παίρνει τὸ χτῆμα μου. Ἐγὼ τοῦ λέω «ἐξώφλησέ με πρῶτα!», ἐκεῖνος μοῦ λέει: «Ἀργότερα! Δῶσ' μου γιὰ τὴν ὥρα τὸ χτῆμα καὶ μὲ τὸν καιρὸ σὲ ξοφλάω»! Ἐγὼ λέω: «Ὄχι... Ἢ θὰ μοῦ τὰ δώσης ὅλα, εἰδεμὴ τὸ χτῆμα τὸ κρατῶ ὥς νὰ ξοφλήσης!» «Μὰ σοῦδωσα ἀρκετά, κὺρ-Τέλη!» «Τὰ θέλω ὅλα, ἅμα ξοφλήσης, δικό σου εἶναι τὸ χτῆμα!» Ποιὸς ἔχει δίκηο;

— Ξέρω γώ; ἔκανε ὁ Θάνος.

— Νὰ ὅμως ποὺ ὑπάρχει ὁ νόμος ποὺ λέει πὼς ὁ κὺρ Δημήτρης γιὰ νὰ πάρη τὸ χτῆμα πρέπει νὰ δώση ὅλο τὸ τίμημα, ἐχτὸς ἂν κάναμε ἰδιαίτερη συμφωνία μὲ χαρτί.

— Ἄ! Καταλαβαίνω! φώναξε ὁ Θάνος.

— Θέλεις κι' ἄλλο παράδειγμα; Νοικιάζω ἕνα σπίτι στὸν κὺρ Μῆτσο. Σὲ λίγο ἔρχεται καὶ μοῦ λέει: «Χάλασαν τὰ κεραμύδια, κὺρ Τέλη. Τί θὰ γίνη;» «Ξέρω γώ, κὺρ Μῆτσο μου;» τοῦ λέω. «Ἐσὺ κάθεσαι μέσα! Φτιάστα!» «Μὰ τὸ σπίτι εἶναι δικό σου, κὺρ Τέλη μου!» Ποιὸς ἔχει δίκιο, Θάνο;

— Ξέρω γώ; εἶπε ὁ Θάνος. Ἀναλόγως!

— Ἔρχεται ὅμως ὁ νόμος καὶ λέει πὼς τὰ κεραμύδια πρέπει νὰ τὰ διορθώνη μὲ δικά του ἔξοδα ὁ ἰδιοκτήτης. Ἔτσι, ὅταν νοικιάζω τὸ σπίτι μου, ξέρω τί ὑποχρεώσεις ἔχω, καὶ ζητάω ἀνάλογο νοῖκι...

— Τώρα καταλαβαίνω!... φώναξε ὁ Θάνος. Τί θαυμάσιο πρᾶγμα νὰ ζῆς σὲ μιὰ χώρα ποὺ ὅλα τὰ κανονίζουν οἱ νόμοι...

— Ναί... Οἱ νόμοι σὲ προστατεύουν γιατὶ εἶναι δίκαιοι. Δὲν τοὺς ἔφτιασε ἕνας μονάχα ἄνθρωπος μὲ τὸ μυαλό του, ἀλλὰ πάρα πολλοὶ μαζί. Δὲν τοὺς ἔφτιασε μιὰ μονάχα γενιά, παρὰ πάρα πολλὲς γενιές. Οἱ νόμοι κλείνουν μέσα τους τὴ γνώση, τὴν πεῖρα, τὸν πολιτισμὸ ὁλάκερης τῆς ἀνθρωπότητας... Καλότυχη ἡ πολιτεία ποὺ ἔχει καλοὺς νόμους! Ἐκεῖ κι' ὁ πιὸ ἀδύνατος βρίσκει προστασία. Ἐκεῖ κι' ὁ πιὸ κακός, γίνεται ἀνίκανος νὰ βλάψη... Ποιὸς ὅμως φτιάνει τοὺς νόμους, Θάνο;

— Μά... ἡ πολιτεία... Τὸ κράτος!

— Σωστὰ εἶπες καὶ τὰ δυὸ μαζί... Κράτος καὶ πολιτεία εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Τὸ κράτος ὅμως δὲν εἶναι κανένας ἄνθρωπος..: Πῶς φτιάνει τοὺς νόμους;

— Ποῦ θέλεις νὰ ξέρω ἐγώ, παπού;

— Βλέπεις; Χρειάζεται ἕνας νόμος ποὺ νἆναι πιὸ σπουδαῖος, πιὸ δυνατός, ποὺ ν' ἀλλάζη πιὸ δύσκολα ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους νόμους καὶ ποὺ νὰ ὁρίζη ποιοὶ θἆναι ἐκεῖνοι ποὺ θὰ φτιάνουν τοὺς νόμους. Ἕνας νόμος ποὺ θἆναι ἕνα εἶδος συμφωνίας μεταξὺ τοῦ ἁπλοῦ πολίτη καὶ τῆς πολιτείας, ὅπου ἡ πολιτεία θὰ ὑπόσχεται στὸν πολίτη νὰ τὸν σέβεται καὶ νὰ σέβεται τὴν ἐλευθερία του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του. Ὅπου ἡ ἴδια αὐτὴ ἡ πολιτεία θὰ ὁρίζη ποιοὶ θὰ κάνουν νόμους γιὰ τὸ καλό του, ποιοὶ θὰ τὸν κυβερνοῦν, μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὸν κυβερνοῦν, ποιοὶ θὰ τὸν δικάζουν, καὶ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὸν δικάζουν. Κι' ἀκόμη θὰ διαλέγη τοὺς κυβερνῆτες του καὶ πὼς θὰ τοὺς ἐλέγχη... Αὐτὸς ὁ νόμος, Θάνο, ποὺ εἶναι πιὸ δυνατὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους νόμους καὶ πιὸ σπουδαῖος, εἶναι τὸ Σύνταγμα... Ἔτσι λέγεται! Αὐτὸς ὁρίζει ὄχι πιὰ τὶς καθημερινες μας σχέσεις μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὶς σχέσεις τοῦ καθενὸς πολίτη μὲ τὴν πολιτεία... Γι' αὐτὸ ἡ Ἑλλάδα εἶναι μιὰ ἐλεύθερη, δημοκρατικὴ χώρα, Θάνο. Γιατὶ αὐτὸ τὸ θαυμάσιο, τὸ μεγαλειῶδες πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἡ πολιτεία, τὸ κράτος, ἀναγνωρίζει πὼς κι' ὁ πιὸ ἀσήμαντος πολίτης ἔχει δικαιώματα: νὰ διαλέξη τὸν βουλευτὴ ποὺ θέλει, νὰ πῆ καὶ νὰ γράψη ἐλεύθερα τὴ γνώμη του; ν' ἀπαιτήση νὰ μὴν τὸν φυλακίζουν μὲ τὸ ἔτσι θέλω, ἀλλὰ μόνον ὅταν οἱ ἐπίσημοι δικαστὲς βροῦν ὅτι πάτησε κάποιο νόμο...

— Καταλαβαίνω τώρα γιατὶ τὸ σύνταγμα λέγεται «θεμελιώδης νόμος τῆς πολιτείας»! εἶπε ὁ Θάνος.

— Ναί... Δηλαδὴ πρωταρχικός... Ὁ σπουδαιότερος... Ὡστόσο δὲν τελειώσαμε. Ἔχω κι' ἄλλα πολλὰ νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸ σύνταγμα καὶ γιὰ τὸ νόμο. Αὔριο, ποὺ εἶναι Κυριακή, θύμισέ μου νὰ τὰ ξαναποῦμε!

ΜΑΡΙΝΑ Κ.

Στίχοι ἀναγνωστῶν

Ἐπέρασε κι η ἄνοιξη ἡ τόσο λατρευτή,
ἐπέρασε μὰ ἄφησε ἕνα συμπληρωτή:
τὸ θέρος μὲ τὶς ζέστες του μᾶς ἔφθασε καὶ πάλι.
Στὶς θάλασσες καὶ στὰ βουνὰ πᾶνε μικροὶ μεγάλοι
νὰ ἀπολαύσουν τὶς χαρές, νὰ δροσιστοῦν λιγάκι.
ἀπ' τὰ νερά τῆς θάλασσας ἢ κάτ' ἀπ' τὸ δεντράκι.

Τὸ δρέπανό του, ὁ γεωργὸς τοιμάζει καὶ τὸ φτιάρι
πρωῒ πρωῒ πιὰ ξεκινᾶ γιὰ τὸ μεστὸ σιτάρι
καὶ εἶναι τώρα ὁλημερὶς μὲς στὸν ζεστὸ ἀέρα.
Οἱ κόποι του ποὺ πέρασε πληρώνονται μιὰ μέρα!

Γιὰ τὸ φτωχὸ τὸ γεωργὸ, τὶ ἀπέραντη εὐτυχία
νὰ χαίρεται τοὺς κόπους του μακρυὰ ἀπ' τὴ δυστυχία!

ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΝΤΕΛΙΔΑΚΗΣ
Μαθητὴς Σεβαστοπ. Σχολῆς

Ο ΝΙΚΟΛΟΣ Ο ΜΟΥΤΣΟΣ

Ἡ μπρατσιέρα «Ἁγία Μαρίνα» ἤτανε ἕνα γερὸ καὶ καλοθάλασσο σκαρί. Εἶχε φκιαστῆ στὸ ὄμορφο νησὶ τῆς Σκύρου κι' ἤταν ἤτανε χτῆμα του καπετὰν Παναγῆ, ἑνὸς ἀνοιχτόκαρδου — ὅπως εἶναι οἱ περισσότεροι — θαλασσινοῦ. Εἶχε πλήρωμα ἄλλους τρεῖς ναῦτες κι' ἕνα μικρὸ μοῦτσο, τὸ Νικολό, μακρινὸ συγγενῆ του. Ὁ Νικολὸς ἦταν λιγάκι ἀγαθός, γι' αὐτὸ στὸ χωριὸ καὶ μέσα στὸ καΐκι τοῦ θείου του γινότανε στόχος πειραγμάτων καὶ ἀστείων. Τοῦ σκάρωναν πολλὲς φάρσες τοῦ φουκαρᾶ τοῦ Νικολοῦ καὶ πιότερες ὅταν ἦταν πρωτοτάξιδος, ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ ἔγιναν αὐτὰ ποὺ παρακάτω θὰ διηγηθοῦμε.

Ἕνα πρωϊνὸ ὁ Νικολὸς μπαρκάρησε στὴ Σκῦρο σὰν μοῦτσος στὴν «Ἁγία Μαρίνα».

— Ἔ, Νικολό, καὶ καπτάνιος καλορίζικος, τοὖπαν οἱ ἄλλοι ναῦτες.

— Ἀμήν, ἔκαμε ὁ Νικολὸς καὶ σταυροκοπήθηκε γελῶντας μὲ ὑπερηφάνεια κάτω ἀπὸ τὸ χνοῦδι τῶν μουστακιῶν του.

Σέ λίγες ὧρες ἡ μπρατσιέρα ἔλυσε τὶς πρυμάτσες ἀπὸ τὸ γραφικὸ μῶλο τοῦ νησιοῦ κι' ἀνοίχτηκε στὸ πέλαγος.

Ὁ Νικολὸς ἦταν γεροφτιαγμένος κι' ὄχι ἄπειρος στὴ θάλασσα, εἶχε κάνει κατὰ καιροὺς ταξίδια μὲ τὸ θεῖο του καὶ μ' ἄλλα ψαροκάϊκα τοῦ νησιοῦ του. Βοηθοῦσε τοὺς ναῦτες καὶ τὸν καπετὰν Παναγῆ στὸ τιμόνι, ἤξερε τὶς μανοῦβρες καὶ τὰ σκατζαρίσματα τῶν πανιῶν ὅταν τὸ πλεούμενο εἶχε κόντρα τὸν ἀέρα κι' ἔκανε βόλτες ἢ κοντοβόλτια.

Ἡ «Ἁγία Μαρίνα» μὲ εὐνοϊκὸ τὸν καιρὸ συνέχιζε τὸ ταξίδι της. Ἕνα βράδυ ξαπλωμένος μὲ δυὸ ἄλλους ναῦτες στὴν πλώρη ἔλεγαν ἱστορίες καὶ διάφορα ἄλλα. Πείραζαν οἱ ἄλλοι τὸ Νικολὸ καὶ τοὔλεγαν γιὰ τὶς γοργόνες ποὺ παίρνουνε τὴ μιλιὰ καὶ γιὰ τὶς νεράϊδες τῆς θάλασσας ποὺ παίρνουν τὰ παλληκάρια.

— Ἐγὼ ρώτησα τὸ θεῖο μου καὶ μοὖπε πὼς δὲν ὑπάρχουνε γοργόνες, παρὰ μόνο ξύλινες, αὐτὲς ποὺ στολίζουνε τὶς πλῶρες τῶν καϊκιῶνε, εἶπε ὁ Νικολός.

— Καλὰ αὐτές, τοῦ λέει ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δυὸ ναῦτες, μὰ ποῦ νὰ ξέρῃς γιὰ τὸν Κάβο—Ἀράπη, ποὺ θὰ περάσουμε ὅταν γυρνᾶμε στὴν πατρίδα.

— Καὶ τὶ κάνει ὁ Κάβο—Ἀράπης; ρώτησε ὁ Νικολός.

— Θὰ σοῦ πῶ ὅταν γυρνᾶμε. Ἄντε τώρα νὰ κοιμηθοῦμε, Νικολό.

Κατέβηκε ὁ Νικολὸς στὴν κουκέτα του, μὰ ποῦ νὰ κοιμηθῆ.

— Τὶ νἆναι ὁ ὁ Κάβο - Ἀράπης, συλλογιζότανε. Ὅ,τι καὶ νἆναι, ἔλεγε πάλι, μὲ τὴ βοήθεια τ' ἅγιου θὰ τὸν περάσω.

Κ' ἔσφιγγε στὸν κόρφο του ἕνα μικρὸ εἰκονισματάκι ἀσημένιο τοῦ ἅγιου Νικόλα, ποὺ τοῦ τὄχε δώσει ἡ θειὰ ἡ Σμαραγδὴ καὶ τοὖπε νὰ μὴν τὸ ἀποχωρίζεται ποτέ. Ἀργὰ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, ἀφοῦ ἀποφάσισε νὰ ρωτήσῃ τὴν ἄλλη μέρα τὸ θεῖο του.

Ξημέρωσε ἡ ἄλλη μέρα καὶ ἡ μπρατσιέρα πετοῦσε πάνω στὰ γαλάζια νερὰ τῆς θάλασσας Ὁ Νικολὸς δίπλα στὸ μπάρμπα του κρατοῦσε τὴ λαγουδέρα καὶ τὸν ἄκουγε προσεκτικὰ ὅταν τοὔδινε συμβουλὲς καὶ ὁδηγίες σὰν ἔκανε καμμιὰ παρατιμονιά. Κάποια στιγμὴ ὁ Νικολὸς δὲν κρατήθηκε πιὰ καὶ ρώτησε:

— Δὲ μοῦ λές, μπάρμπα, καὶ τίποτα γιὰ τὸν Κάβο—Ἀράπη;

Ὁ καπετὰν Παναγῆς ποὺ τὸν κύτταξε λοξὰ καὶ μὲ κόπο κρατῶντας τὰ γέλια, γιατὶ μπῆκε στὸ νόημα, τοὖπε :

— Σὰν θὰ περάσουμε καμμιὰ φορά, θὰ σοῦ πῶ. Μὴ σκιάζεσαι. Ὄρτσα τώρα, Νικόλα.

Ὁ Νικολὸς ὀρτσάρισε τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πὼς ὁ ἀέρας ἔπεφτε δυνατὰ μέσ' τὰ πανιὰ τῆς μπρατισιέρας. Ὁ Νικολὸς δὲν ξαναμίλησε ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφθασαν στὸ λιμάνι, ξεφόρτωσαν τὸ φορτίο, φορτώσανε πάλι κι' ἀνοιχτήκανε στὸ πέλαγος.

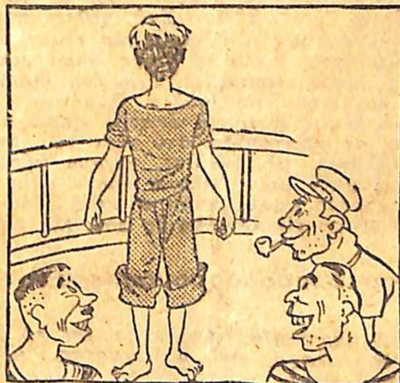
Τὰ βραδάκια στὴν πλώρη ἡ παρέα του κι' ὁ Νικολὸς συνεχίζανε τὶς κουβέντες τους, ὅπου ἕνα βράδυ ὁ ἥρωάς μας τοὺς θύμησε τὴν ὑπόσχεσή τους νὰ τοῦ μιλήσουνε γιὰ τὸν Κάβο—Ἀράπη.

— Θὰ περάσουμε αὔριο βράδυ, Νικολό, τοὖπαν, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ξέρῃς τὴν ἱστορία του. Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, μιὰ νύχτα περνοῦσε ἕνα μπάρκο ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ κάβου, ἤτανε περασμένα μεσάνυχτα ὅταν ξαφνικὰ ὁ τιμονιέρης εἶδε δίπλα του νὰ κάθεται ἕνας ἀράπης. Ὁ ἄνθρωπος κέρωσε. Παράτησε τὸ τιμόνι καὶ σταυροκοπήθηκε. Τότε ὁ ἀράπης χάθηκε σιγὰ-σιγὰ ἐνῶ τοῦ ἔλενε γελῶντας ἄγρια:

— Κάθε τόσο ἕνας ἀπὸ σᾶς τοὺς ἄσπρους ποὺ θὰ περνᾶτε τὸν κάβο, θὰ γίνεται μαῦρος.

Καὶ ἀπὸ τότε πολλοὶ ποὺ περνᾶνε τὸν κάβο μὲ καΐκια ἔχουν μαυρίσει.

— Ἀλήθεια; εἶπε τρομαγμένος ὁ Νικολός. Ἔχετε δῆ σεῖς κανένα ;

— Τὰ μοῦτρα σου εἶναι κατάμαυρα... Ἔγινες ἀράπης...

— Καὶ βέβαια ἔχουμε ἰδῆ. Μὰ αὐτὸ γίνεται πολὺ ἀραιά, ὅταν εἶναι θυμωμένος ὁ ἀράπης. Ἔτσι λένε.

Ὁ φίλος μας κάπως ἡσύχασε στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ συναδέλφου του.

Ξημέρωσε καὶ βράδυασε ἡ ἄλλη μέρα. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα θὰ πέρναγαν τὸν κάβο. Ὁ Νικολὸς ἦταν νευρικός. Κοιμήθηκε νωρίτερα

Μὰ ὅταν τὸ ἄλλο πρωῒ ἀνέβηκε στὴν κουβέρτα, εἶδε τοὺς τρεῖς ἄλλους ναῦτες νὰ τὸν κυττᾶνε περίεργα καὶ τρομαγμένα καὶ νὰ σταυροκοποιοῦνται.

Ὁ Νικολὸς τὰ χρειάστηκε.

— Τὶ μὲ κυττᾶνε ἔτσι; εἶπε τρομαγμένος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Νικολός.

— Μὰ τὰ μοῦτρα σου εἶναι κατάμαυρα, τοῦ εἴπανε, ἔγινες σὰν ἀράπης. Παναγία μου! Τὰ μοῦτρα σου μόνο. Τὰ χέρια σου καὶ τὰ πόδια σου ὄχι.

— Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς θ' ἀσπρίσῃς πάλι, εἶπε ὁ γεροντώτερος ναύτης. Γιατὶ εἶχε προσέξει ὅτι ὁ φίλος μας ἄρχισε νὰ τρέμη. Μόνο δὲν πρέπει νὰ κυττάξῃς σὲ καθρέφτη...

— Πήγαινε πλάγιασε, εἶπε στὸ Νικολό.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καπετάνιος πῆρε μυρουδιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ σκάρωσαν στὸ φτωχὸ τὸ Νικολό καὶ γέλασε μὲ τὴν καρδιά του γιὰ τὴν ἀφέλεια τοῦ μικρανεψιοῦ του.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ὥρα τὸν εἶδε στὴ πρύμνη τοῦ εἶπε:

— Περαστικά σου, Νικολό. Τὶ ἔπαθες;

— Τὶ νὰ πάθω, κόντεψα νὰ γίνω ἀράπης γιὰ πάντα, μπάρμπα. Καὶ πῶς θὰ πήγαινα στὸ χωριό;

— Ἐσένα βρῆκε ὁ Ἀράπης;

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ εἶπα, μπάρμπα.

— Ἔλα, μὴ χολοσκᾶς. Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς θὰ γίνῃς καλὸς καπετάνιος. Ἔτσι θέλουνε νὰ ποῦνε, ὅποιος μαυρίσῃ κι' ἀσπρίσῃ πάλι περνῶντας τὸν Κάβο—Ἀράπη, θὰ γίνη καλὸς θαλασσινός.

Κι' ὁ Νικολὸς σὰ νὰ παρηγορήθηκε μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφτιαξε πιὸ στραβὰ τὸ σκοῦφο ποὺ τοὖχε πλέξει ἡ θειὰ Σμαραγδὴ κι' ἔτρεξε στὸ μπαστοῦνι τῆς μπρατσέρας νὰ μανουβράρῃ τὸν φλόκο, γιατὶ ὁ καιρὸς ἐρχότανε πλώρα καὶ τὸ πλεούμενό τους ἔκανε κοντοβόλτια γιὰ νὰ προχωρῇ.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ἔφθασαν στὸ νησὶ καὶ ὁ Νικολός, σὰν τέλειωσε τὶς δουλειές του, καμαρωτὸς ἀνηφόρισε γιὰ τὸ σπιτικὸ τῆς θείας του.

—Ἔ, Νικολό, περαστικά σου! Τὶ ἔπαθες ; τοῦ ἔλεγαν οἱ συγχωριανοί του, γελῶντας πονηρά.

— Ξέρω κι' ἐγώ; Σάμπως εἶδα τὰ μοῦτρα μου;

Τὰ χρόνια πέρασαν. Ὁ Νικολὸς ἔγινε ἕνας καλὸς θαλασσινός — ὄχι βέβαια γιατὶ μαύρισε κι' ἄσπρσε περνῶντας τὸν κάβο — ὁ μπάρμπας του ποὺ δὲν εἶχε κληρονόμους, τοῦ ἀφῆκε τὴν «Ἁγία Μαρίνα», μὰ στὸ νησὶ δὲν τὸν εὕρισκες ἂν δὲν ἔλεγες ὅτι ζητᾶς τὸν Νικολὸ τὸν ἀράπη, κι' ἂς ἦταν ἄσπρος ὁ φουκαρᾶς.

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Παρατείνεται ὁ διαγωνισμός μας

Κατόπιν παρακλήσεως πολλῶν φίλων μας, ποὺ ἐξ αἰτίας τῶν ἐξετάσεων δὲν πρόφτασαν νὰ λάβουν μέρος στὸν Α' Διαγωνισμὸ τῆς «Παιδοπόλεως», παρατείνουμε τὴν προθεσμία ὑποβολῆς τῶν ἐκθέσεων μέχρι 31 Ἰουλίου.

Παρακαλοῦμε θερμὰ τοὺς φίλους μας νὰ διαβάσουν στὸ 7ο φύλλο τοῦ περιοδικοῦ μας τὴν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ.

Τὶς τελευταῖες ἐκθέσεις μᾶς ἔστειλαν οἱ φίλοι μας ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΗΜ. ΛΑΖΑΡΟΥ (Ἅγιοι Θεόδωροι Κορινθίας), ΣΟΦΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ τοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (Ἰωάννινα), ΕΙΡΗΝΗ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΜΑΤΙΑΤΟΥ (Παράδεισος Ἀμαρουσίου 22), ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΓΚΙΞΑΝΗΣ (Λαμία), ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΔΙΟΝ. ΜΗΤΡΟΥΣΙΔΗΣ (Φλάμπουρον Φλωρίνης), ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ ΑΘ. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ (Παιδόπολη Σύρου), ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΛΗ (Αἴγιον), ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΥΛΩΝΑΣ (Γυμνάσιον Βάλτης), ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ («Ἰωσηφόγλειον»), ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΡΙΔΗΣ («Ἰωσηφόγλειον»), ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ («Ἰωσηφόγλειον»), ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΑΓΓΟΠΟΥΛΟΣ («Ἰωσηφόγλειον»), ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΛΤΑΚΑΣ (Λευκίμη—Θράκης), ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΠ. ΚΑΡΑΜΑΣΗ (Δερβένι. Ἀνυπόγραφη ἔκθεση ποὺ ἀρχίζει: «τὸ ἐγκληματικὸ καὶ βάρβαρο χέρι τῶν προδοτῶν», ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΟΚΑΤΛΙΔΗΣ τοῦ ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ (Καστρί), ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ ΤΕΝΤΑΣ (Ἰωάννινα), ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΒΛΑΣΗΣ (Λευκίμμη Κερκύρας), ΑΡΕΤΗ ΔΗΜΟΣΘ. ΜΑΛΑΜΗ (Ἰωάννινα), ΚΑΙΤΗ ΡΑΠΤΗ (Ἰωάννινα), ΙΩΑΝ. ΠΑΝ. ΠΑΣΣΑΛΗΣ (Ἀταλάντη), ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΘ. ΤΣΑΚΙΡΗΣ (Τρίπολις), ΜΙΧ. Δ. ΝΕΟΦΥΤΟΥ (Ἀμπέτειος Σχολή. Καΐρου), ΓΕΩΡΓ. ΕΜΜ. ΚΟΣΜΑΔΑΚΗΣ (Βραχάσι Μεραμβέλου Κρήτης), ΦΩΤΙΟΣ ΝΙΚ. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ (γυμνάσιον Καρδίτσης), ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΙΟΝ. ΚΟΥΒΕΛΟΣ (Μεθώνη), ΑΡΓΥΡΙΟΣ Δ. ΚΑΛΥΒΑΣ (Καρπενῆσι), ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΓΡ. ΣΕΛΚΟΣ (Καστρί), ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΙΩΜΟΠΟΥΛΟΣ (Πρέβεζα), ΗΡΑΚΛΗΣ ΠΑΠΑΓΕΡΜΑΝΟΣ (Ἅγιος Δημήτριος Καστορίας), ΑΛΕΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΑΤΖΗΕΜΜΑΝΟΥΗΛ (Πλάτανος), ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΨΩΜΑΣ (ἐξ ἀνατ. Μυλοποτάμου Κρήτης), ΜΙΧΑΗΛ ΘΕΟΔ. ΑΠΟΜΑΚΡΙΝΙΔΗΣ (Καστρί), ΚΩΝ. ΕΠΑΜ. ΣΚΟΥΡΑΣ (Παλαιοχώριον Γραβιᾶς Παρνασσίδος), ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΔΩΡΑΚΑΚΟΣ (Ἀρεόπολη Λακωνίας).

 # Ἡ Σελίδα τῶν Μικρῶν

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΜΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ

ΜΙΛΕΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Θὰ σᾶς πῶ σήμερα μιὰ κουβέντα ποὺ εἶχα μ' ἕνα ξεφυλλισμένο παλιὸ βιβλίο τῆς ἐγγονούλας μου τῆς Ἀνθῆς... Γ[illegible]υχε νὰ πιάσω αὐτὴ τὴν κουβέντα καὶ ν' ἀκούσω τὰ παράπονά του θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως.

Ἡ Ἀνθὴ ποὺ πηγαίνει στὴν πρώτη τάξη, γύρισε σήμερα ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἀνάστατη. Ἦταν, ἡ τελευταία μέρα καὶ μᾶς ἔφερνε θριαμβευ[illegible]ὰ τὸ ἐνδεικτικό της ποὺ τ' ἀνέμιζε σὰ σημαία ἀπὸ μακριὰ γιὰ νὰ μᾶς θαμπώση. Μπῆκε λοιπὸν στὸ σπίτι, κι' ἀφοῦ μᾶς ἔδειξε τὸ ἐνδεικτικό, ἔβγαλε ἀπ' τὴ σάκκα της τὸ ἀλφαβητάριο καὶ τὸ πέταξε μὲ περιφρόνηση στὴν αὐλή.

— Δὲν χρειάζεται πιά, μᾶς εἶπε. Τοῦ χρόνου θὰ πάρουμε ἕνα μεγάλο βιβλίο ποὺ τὸ λὲν Ἀναγνωσματάριο.

— Καὶ γιατὶ τὸ πετᾶς; τὴ ρώτησα...

— Ἔτσι... Νὰ κι' ὁ Δημητρὸς ἔσπασε στὸ δρόμο τὸ καλαμάρι του κι' ἡ Γιαννούλα ἔσκισε τὰ τετράδιά της... Ἅμα κλείνουνε λέει τὰ σχολειὰ ἔτσι κάνουνε τὰ παιδιὰ ὅλα...

Ἡ Ἀνθὴ πεινοῦσε δὲν κάθησε ν' ἀκούση ἂν εἶχα νὰ τῆς πῶ τίποτε γιὰ τὸ παλιὸ ἐκεῖνο συνήθειο ποὺ σὰν μαϊμουδάκι τὸ μιμόταν τώρα κι' ἐκείνη πρὶν βγῆ ἀπ' τ' αὐγό. Ἐγὼ ὅμως, δὲν ξέρω γιατί, πῆγα στὴν αὐλή, γιὰ νὰ περιμαζέψω κεῖνο τὸ βιβλίο τὸ πεταμένο.

Σὲ τὴ κατάσταση βρισκόταν τὸ δύστυχο... Ξέφυλλο, ζαρωμένο, μουτζουρωμένο ἐδῶ κι' ἐκεῖ... Μερικὲς σελίδες του εἶχαν σκιστῆ, ἄλλες εἶχαν ξεθωριάσει κι' οἱ εἰκόνες μόλις ξεχώριζαν. Κούνησα τὸ κεφάλι μου ἀπὸ λύπηση καὶ τότε σὰ νὰ μοῦ φάνηκε πὼς τὸ παλιὸ ἐκεῖνο βιβλίο πῆρε φωνὴ καὶ μοῦ εἶπε:

— Κουνᾶς τὸ κεφάλι σου, ἔ; Καὶ βέβαια ἔχεις δίκιο. Στὰ χάλια ποὺ μὲ κατάντησε ἡ ἐγγονή σου εἶμαι ἀξιολύπητο.. Μὰ νὰ ξέρης, κυρά μου, πὼς ἤμουν κάποτε κι' ἐγὼ ἕνα ὄμορφο καὶ σπουδαῖο βιβλίο. Θυμᾶμαι τὶ χαρὰ ἔκαμε αὐτὸ τὸ ἄκαρδο πλάσμα, ὅταν μὲ πρωτοπῆρε στὸ χέρι του. Μ' ἀγκάλιασε, μὲ φιλοῦσε, χόρευε γύρω γύρω μαζί μου. Ἄκοπο ἤμουν ἀκόμη κι' ἔτρεμε μὴ μὲ κόψη στραβά...Τρελλάθηκε μὲ τὶς ζωγραφιές μου. Μὲ πόσα παιδάκια δὲ γνωρίστηκε μέσα στὶς ὄμορφες ἱστορίες μου... Σὲ πόσα ὄμορφα μέρη δὲν πήγαμε μαζί...

Ἐγὼ τὴν ἔμαθα νὰ συλλαβίζη, νὰ μαθαίνη τὴν κάθε φωνούλα... Ξέρεις τὶ καλὲς φίλες εἴμαστε, γιαγιά, μὲ τὴν ἐγγονή σου! Τὶ κακὸ τῆς ἔκαμα τώρα, καὶ μὲ πέταξε ἔτσι σκληρά; Κοίτα ἐδῶ; Ἔχει πατικώσει μέσα στὰ φύλλα μου λουλουδάκια γιὰ νὰ μυρίζω... Πολλὲς φορὲς ἤθελε νὰ μὲ ζωγραφίση μὰ ἡ δασκάλα δὲν ἄφηνε γιατὶ λέει ὑπάρχουν ἰδιαίτερα βιβλία γιὰ νὰ κάνουν ζωγραφικὴ τὰ παιδιά.

Μὰ ἐμένα ἡ Ἀνθούλα σου μ' ἀγαποῦσε καὶ μὲ γέμιζε χρυσοκλωστὲς καὶ χαρτάκια ζωγραφιστά... Πῶς μὲ ξέχασε τώρα; Δὲν ἔκανε νὰ μὲ ντύση προσεκτικά, νὰ προσέξη τὰ φύλλα μου νὰ μὴ βγοῦν, νὰ μὴ μὲ ζαρώση καὶ νὰ μὲ δώση τοῦ χρόνου σ' ἕνα παιδάκι φτωχὸ ποὺ δὲ θἄχε ν' ἀγοράση;

Σὲ παρακαλῶ πήγαινε νὰ τῆς τὰ πῆς ὅλα αὐτά, γιαγιάκα γιὰ νὰ μὴν κάμη τοῦ χρόνου τὰ ἴδια καὶ στ' ὡραῖο της Ἀναγνωσματάριο.

Αὐτὰ εἶπε τὸ βιβλίο, καλά μου παιδιά, καὶ προτοῦ τὰ πῶ στὴν Ἀνθή, σκέφτηκα νὰ τὰ πῶ ἀπὸ τούτη τὴ στήλη σὲ ὅλους σας... Γιὰ νὰ μὴν πικράνετε κι' ἐσεῖς τὸ παλιό σας βιβλίο.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΚΑΝΤΙΑΝΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

Οἱ γίγαντες

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ζοῦσε σὲ κάποια πόλη ἕνα μικρὸ ἀγόρι ποὺ τὸ ἔλεγαν Γρηγόρη. Κάθε μέρα ὁ Γρηγόρης πήγαινε μὲ τὸν πατέρα του στὸ δάσος καὶ τὸν βοηθοῦσε νὰ κόβη ξύλα καὶ νὰ τὰ πηγαίνη ἔπειτα γιὰ πούλημα στὴν πόλη. Κι' ἔτσι ἥσυχα κι' εὐτυχισμένα περνοῦσαν τὰ χρόνια, ὥσπου ὁ Γρηγόρης μεγάλωσε. Μιὰ μέρα ὁ πατέρας του τὸν φώναξε καὶ τοῦ εἶπε :

— Παιδί μου, εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ ταξιδέψης στὸν κόσμο καὶ νὰ μάθης νὰ εἶσαι χρήσιμος στὸν ἑαυτό σου. Κι' ὁ Γρηγόρης ξεκίνησε ἀμέσως, κι' ἔφτασε σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία κι' ἔπιασε δουλειὰ σ' ἕνα σιδεράδικο.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ δούλευε, πέρασε ἀπὸ μπρός του κάποια πανέμορφη πριγκίπισσα πάνω σ' ἕνα πανώριο ἄτι. Ὁ Γρηγόρης μόλις τὴν εἶδε, εἶπε μέσα του.

— Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τῆς προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου.

Καὶ μιὰ καὶ δυό, τρέχει στὸ Βασιληᾶ.

— Πολυχρονεμένε μου, τοῦ λέει, θέλω νὰ δουλέψω γιὰ τὴν ὄμορφη πριγκίπισσα.

— Δὲν εἶναι εὔκολο αὐτὸ ποὺ ζητᾶς. Ἂν θὲς νὰ δουλέψης ἐδῶ, ἀπαντᾶ ὁ βασιλῆας, πρέπει πρῶτα νὰ δείξης πὼς εἶσαι ἱκανός. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῶ, θὰ πᾶς νὰ μοῦ φέρης τὰ μαργαριτάρια ποὺ βρίσκονται στὴ θάλασσα τοῦ Βορρᾶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ—πρωΐ, ξεκίνησε ὁ Γρηγόρης γιὰ τὸ μακρυνὸ ταξίδι του. Περπάτησε ὧρες καὶ τέλος, κουρασμένος, κάθησε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο νὰ ξαποστάση. Ξαφνικὰ ἕνας γέρο—Γίγαντας πρόβαλε μπροστά του. Ὁ Γρηγόρης σηκώθηκε ἀμέσως νὰ τὸν καλωσορίση.

— Μήπως μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ σὲ τίποτα χρήσιμος; τὸν ρώτησε.

— Ὄχι, παλληκάρι μου. δὲν μοῦ χρειάζεται τίποτα. Ἐμένα ἡ δουλειά μου εἶναι νὰ τρέχω πιὸ γρήγορα κι' ἀπ' τὸ πιὸ γρήγορο ἄλογο, εἶπε ὁ Γίγαντας. Ἀλλὰ ἐσὺ ποῦ πᾶς;

— Πηγαίνω νὰ βρῶ στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας τοῦ Βορρᾶ τὰ μαργαριτάρια γιὰ τὸν βασιληᾶ. Θέλεις νἄρθης μαζί μου γιὰ νὰ μὲ βοηθήσης νὰ γυρίσω, γρήγορα ; Ὅσο πιὸ γρήγορα γυρίσω, τόσο πιὸ πολὺ καιρὸ θὰ δουλέψω κοντὰ στὴν πριγκίπισσα.

— Μὲ χαρά μου, εἶπε ὁ Γίγαντας καὶ ξεκίνησαν κι' οἱ δυὸ γιὰ τὴν θάλασσα.

Ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν βλέπουν μπροστά τους ἕναν δεύτερο γίγαντα νὰ κοιμᾶται κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο. Ὁ Γρηγόρης ἔτρεξε ἀμέσως γιὰ νὰ κόψη κλαδιὰ καὶ νὰ σκεπάση τὸν γίγαντα γιὰ νὰ μὴν τὸν καίη ὁ ἥλιος.

Μὰ ὁ Γίγαντας ξύπνησε καὶ εἶπε:

— Δὲν ξέρεις πὼς ὁ ἥλιος δὲν μπορεῖ νὰ μὲ πειράξη ; Ἔχω τόσο δυνατὰ μάτια ποὺ μπορῶ νὰ τὸν βλέπω ὅσο κι' ἂν θαμπώνη. Καὶ βλέπω πολὺ μακρυά.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, εἶπε ὁ νέος, θέλεις νἄρθης μαζί μου καὶ νὰ μὲ βοηθήσης νὰ βρῶ τὰ μαργαριτάρια στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας του Βορρᾶ :

— Μετὰ χαρᾶς τοῦ εἶπε ὁ δεύτερος Γίγαντας καὶ ξεκίνησαν κι' οἱ τρεῖς μαζί.

— Δὲν θέρεις πῶς ὁ ἥλιος δὲ μπορεῖ νὰ μὲ πειράξη!

Ἀλλὰ δὲν εἶχαν ἀκόμη προχωρήσει καμμιὰ ὥρα καὶ ὁ Γρηγόρης βλέπει ἕνα καινούργιο Γίγαντα καθισμένο κάτω ἀπὸ ἕνα πελώριο δέντρο. Μὰ καθὼς ἔφταναν κοντά του, ἕνας δυνατὸς ἀγέρας φύσηξε καὶ τοῦ πέταξε μακρυὰ τό καπέλλο.

«Τρέχω νὰ στὸ φέρω», εἶπε ὁ Γρηγόρης, καθὼς ὅμως ξεκίναγε, ὁ τρίτος Γίγαντας ἅπλωσε τὸ μακρύ του χέρι, ἔπιασε τὸ καπέλλο καὶ τὸ ξανάβαλε στὸ κεφάλι του.

— Δὲν ξέρεις, νεαρέ μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ τρίτος Γίγαντας, πὼς ἔχω τὸ χάρισμα ν' ἁπλώνω τὰ χέρια μου ὅσο μακρυὰ θέλω ;

— Ἔλα τότε μαζί μου, παρακάλεσε ὁ Γρηγόρης, γιὰ νὰ μὲ βοηθήσης νὰ πάρω τὰ μαργαριτάρια ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας τοῦ Βορρᾶ.

— Θἄρθω γιατὶ εἶσαι καλὸ παιδί.

Κι' ἔτσι οἱ τρεῖς Γίγαντες κι' ὁ νέος συνέχισαν μαζὶ τὸν δρόμο τους. Περπάτησαν, περπάτησαν ὥσπου κάποτε ἔφτασαν στὴ θάλασσα τοῦ Βορρᾶ.

Ἀμέσως μπῆκαν σὲ μιὰ μεγάλη βάρκα γιὰ νὰ χωράη τοὺς γίγαντες κι' ὁ τράβηξαν γιὰ τ' ἀνοιχτά. Ἔπρεπε τώρα νὰ βροῦν τὸ μέρος ποὺ βρίσκονταν τὰ μαργαριτάρια, μὰ αὐτὸ τώρα δὲν ἦταν καὶ πολὺ δύσκολο. Ὁ Γίγαντας ποὺ μποροῦσε νὰ δῆ ὅσο μακρυὰ ἤθελε, ἔσκυψε στὸ νερὸ κι' ἀμέσως ἀνακάλυψε μὲ τὴ ματιά του στὸ βυθὸ τὰ μαργαριτάρια. Ἔπειτα ὁ ἄλλος Γίγαντας ἅπλωσε τὰ μακρυὰ χέρια του καὶ τὰ ἔπιασε καὶ καμαρώνοντας τὰ ἔδωσε στὸν νέο. Ἔπειτα ξαναγύρισαν μὲ τὴν βάρκα στὴν ἀκρογιαλιά. Κι' ὁ Γρηγόρης ἀφοῦ εὐχαρίστησε τοὺς δύο Γίγαντες, ἀνέβηκε στὴν πλάτη τοῦ τρίτου καὶ γρήγοροι, σὰν ἀστραπή, ξαναγύρισαν στὸ παλάτι τοῦ βασιληᾶ. Κι' ὁ νέος πρόσφερε τὰ μαργαριτάρια στὴν πριγκίπισσα, ποὺ τὸν ἀντάμειψε κι' αὐτὴ μὲ πολλὰ δῶρα. Εἶχε πετύχει τὸ σκοπό του γιατὶ ἦταν ἕνα καλὸ παλληκάρι.

Η ΑΝΕΜΗ

Τὰ παιδιὰ γράφουν

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Μὲ μυστικὸ παράπονο
Λευκίμη ριμαγμένη,
μέσ' στὴ βουνοπλαγιὰ βογγᾶς.
τίποτε δὲν σοῦ μένει.

'Απὸ τὶς πρῶτες ὀμορφιές
πάνω στὸ μέτωπό σου,
εἶναι γραμμένη ἡ καταχνιὰ
καὶ τὸ παράπονό σου.

Ριμάξανε τὰ σπίτια σου,
σκορπίσαν τὰ παιδιά σου
ὡσὰν τὰ ἔρημα πουλιὰ
μέσα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά σου.

Βουβάθηκαν οἱ δρόμοι σου,
σβύσαν χαρές, τραγούδια,
μαράθηκαν χωρὶς νερὸ
στὶς γλάστρες τὰ λουλούδια.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ Κ. ΚΑΛΙΑΝΤΖΗ
(Παιδόπολη Μυτιλήνης)

ΕΛΛΑΔΑ

'Η ὥρα εἶναι 10 μ.μ. 'Η φωτιά, ἀντίκρυ μου, σκορπᾶ παιχνιδιάρικα τὶς φλόγες της, ἀλλ' ἐμένα ὁ νοῦς μου φτερουγᾶ κάπου μακρυά.... Μιὰ γυναίκα ἀντικρύζω, τὸ φόρεμά της λάμπει σὰν τὸν ἥλιο. Ξαφνικὰ ἀκούω φωνὲς νὰ λένε: «'Η 'Ελλάδα, ἡ 'Ελλάδα».

— 'Η 'Ελλάδα, ναί! 'Η 'Ελλάδα, μονολογῶ.

Τὴν βλέπω νὰ πλησιάζη. Στὸ κεφάλι ἔχει στεφάνι ἀπὸ δάφνη. Τὸ πρόσωπό της λάμπει καὶ μὲ τὸ χέρι της κάτι μοῦ δείχνει.

— 'Ελλάδα γλυκειά, λέω καὶ γονατίζω μπροστά της.

Μιὰ γλυκειά, γαλήνια φωνὴ ἀκούστηκε: «Κόρη μου, δίνω μιὰ συμβουλὴ στοὺς νέους. Θέλω νὰ μὲ δοξάσετε, ἀλλὰ πάνω ἀπὸ ὅλα θέλω νὰ ἑνωθῆτε καὶ νὰ βασιλέψη στὴ χώρα μου ἡ Εἰρήνη. 'Απὸ σᾶς ἐξαρτᾶται αὐτό. 'Απὸ σᾶς τοὺς νέους».

Εἰρήνη, ἀκούω νὰ φωνάζουν πολλὲς φωνὲς καὶ ἐξηκολούθησε:

«Ναί, κόρη μου, τὸ Ἔθνος μας, ἔπειτα ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς, ἔχει χάσει τὴν δύναμί του καὶ ἀπὸ σᾶς τοὺς νέους περιμένει πολλά. Νὰ τὸ δοξάσετε, νὰ τὸ κυβερνήσετε καλά, νὰ τὸ μεγαλώσετε, νὰ τὸ σηκώσετε ψηλά».

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
(Μαθήτρια Ε' Γυμν. Χώρας Τριφυλίας)

ΤΟ ΧΩΡΙΟΥΔΑΚΙ ΜΟΥ

Πάνω στὴν πράσινη ραχούλα, τὸ χωριουδάκι μου, μὲ τὰ κάτασπρα σπιτάκια του, στέκει ξέγνοιαστο καὶ εὐτυχισμένο.

Μέσα σ' ὅλα τὰ σπίτια, διακρίνεται τὸ ψηλό, κάτασπρο καμπαναριὸ τῆς 'Αγίας Παρασκευῆς.

Πέρα ἐκεῖ, μακρυά, ἀρχίζει νὰ προβάλη ἕνα φιδωτὸ ποταμάκι, ποὺ διασχίζει τὴν καταπράσινη πεδιάδα, χρυσίζοντας στὸ φῶς τοῦ ἥλιου.

Πιὸ κάτω, βρίσκεται ἡ γάργαρη βρυσούλα.

Ὦ! Τί ὡραῖο θέαμα εἶναι νὰ ρίξη κανεὶς μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ στὴ γύρω φύση.

Τί μαγευτικὸ τοπίο ποὺ βλέπει κανείς!

Ἕναν κάμπο ἀπέραντο, τὰ κλώνια τῆς βερυκοκιᾶς τῆς ἀχλαδιᾶς, τῆς ἀμυγδαλιᾶς, νὰ γέρνουν καταφορτωμένα στὴ γῆ. Καὶ τὸ ἀσημένιο φίδι, νὰ κυλᾶ ἥσυχα τὰ χρυσὰ νερά του.

'Απέναντι στὸ πράσινο βουναλάκι νὰ βόσκουν ἕνα κοπάδι πρόβατα κι' ἕνα γλυκὸ τραγοῦδι νὰ ἀγκαλιάζη τὶς ράχες. Εἶναι ἕνα τσοπανόπουλο ποὺ τραγουδᾶ μὲ τὴ φλογέρα του.

Τὰ κουδούνια τῶν προβάτων ἀκούγονται χαρωπά: Τράγκ, τράγκ.

Πιὸ πέρα ἡ βοσκοπούλα, γελᾶ εὐτυχισμένη, καθὼς γνέθει τὴ ρόκα της.

'Αλήθεια! Πόσο ὄμορφο εἶναι τὸ χωριουδάκι μου! Νομίζω πὼς ὀμορφώτερο ἀπ' αὐτό, σ' ὅλη τὴν πλάση, δὲν εἶναι ἄλλο. Καὶ τώρα ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ, στὴν Παιδόπολη, πόσο τὸ νοσταλγῶ! Πότε νὰ ξαναγυρίσω κοντά του, γιὰ νὰ δῶ καὶ πάλι τὰ κάτασπρα σπιτάκια του, ποὺ μοιάζουν σὰν λευκὰ προβατάκια.

Ν. ΓΑΚΙΔΗΣ
(Παιδόπολη Ψυχικοῦ. Μαθητὴς Β' Γυμν.)

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Δὲν ξέραμε τὶ νὰ πρωτοθαυμάσωμε ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἀνοιξιάτικα στολίδια τοῦ τόπου μας, ὅταν κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ ἐκδρομικό μας αὐτοκίνητο.

'Αφοῦ μᾶς εἶπε ὁ ἀρχηγός μας ὥς ποῦ ἔπρεπε νὰ πᾶμε, σκορπίσαμε σὰν τὰ προβατάκια νὰ χαροῦμε τὰ ὡραῖα στολίδια τῆς φύσεως.

'Η γῆ, τριγύρω μας, ἔχει φορέσει ἕνα βελούδινο, καταπράσινο φόρεμα. 'Ο ἥλιος λούζει μὲ τὶς χρυσές του ἀκτῖνες τὴν χιλιόχρωμη φύση. Ὄχι ὅμως καὶ σὰν τὶς ἄλλες ἡμέρες ποὺ ἦταν λιακάδα. Τὰ δέντρα γέρνουν τὰ κλαδιά τους εὐχαριστημένα. Πάνω στὸ βουνό, ἀκούγονται οἱ γλυκοὶ ἦχοι φλογέρας. Δεξιά μας ἡ πηγὴ μᾶς περιμένει νὰ δροσιστοῦμε. Τὰ πουλάκια, κουμένα μέσα στὶς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων, κελαηδοῦν γλυκά.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΓΡ. ΣΕΛΚΟΣ
(Παιδόπολις Ψυχικοῦ. Μαθητὴς Ε' Δημ.)

ΠΡΟΓΟΝΙΚΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

Παιδιά, ἐνδόξων προγόνων, ἐλᾶτε
νικητήριου ὕμνου νὰ ποῦμε μαζί
τῶν ἡρώων, λευτεριᾶς κληροδότες,
ποὺ κοιμοῦνται στὴν ἔνδοξη γῆ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΝΟΡΜΙΤΗΣ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ

Εἴκοσι ἐννέα τοῦ μηνός
μέρα σκοτεινιασμένη
καὶ ἡ μικρὴ 'Ελλάδα μας
στὸ πένθος φορεμένη.

Κυττάζει πίσω στὰ βουνὰ
στὰ πράσινά της δάση
καὶ θέλει τὰ παιδάκια της
σφιχτὰ νὰ τ' ἀγκαλιάση.

Βάνει τὸ πένθος της βαρύ,
μαῦρο τὸ φόρεμά της
κι' ἀναζητάει μὲ στοργὴ
τὰ σπλάχνα, τὰ παιδιά της.

Σὰν τέτοια μέρα οἱ ἐχθροὶ
ἐπῆραν τὰ παιδιά της
τὰ ξεριζώσανε βαθειὰ
μέσα ἀπ' τὴν καρδιά της.

'Η μάννα μας πενθοφορεῖ
τὰ μάτια της στυλώνει
πρὸς τὸν πανάγαθο Θεὸ
νὰ πάψουνε οἱ πόνοι.

'Η μάνα μας βροντοφωνεῖ
σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη
ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ γνωστοὺς
βοήθεια περιμένει.

ΚΟΣΜΑΣ ΚΑΠΠΗΣ
(Παιδόπολη 'Αποστόλου 'Ανδρέου Πατρῶν)

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ξεψυχῶντας κατακόκκινος ὁ ἥλιος στὴ ματωμένη δύση, ἀφήνει ἕνα πύρινο χρῶμα γύρω του. Στέλνει τὰ στερνά του χάδια στὰ γαλανὰ νερὰ τῆς γαληνεμένης θάλασσας, στὶς περήφανες κορφὲς τῶν κυπαρισσιῶν καὶ σ' ὅλα τὰ γύρω μικρὰ λουλουδάκια, ποὺ νυσταγμένα γέρνουν τὰ κεφαλάκια τους.

Κάτω ἀπὸ μιὰ γέρικη ἐληά, ὅπου μόλις κοκκινίζει λιγάκι ἀπὸ τὰ τελευταῖα χάδια μιᾶς ἀκτίνας, ὁ γέρο—βοσκός παίζει διάφορους σκοποὺς μὲ τὴν φλογέρα του.

Πιὸ πέρα, ἀκούγεται ὁ ἦχος τῶν κουδουνιῶν ἀπ' τ' ἀρνάκια, ποὺ γυρίζουν κι' αὐτὰ στὸ μαντρί τους. Σὲ λίγο γαλήνη ἁπλώνεται παντοῦ. Μόνο ἡ προσευχὴ τῶν πουλιῶν ἀκούγεται πρὸς τὸν Πλάστη.

Ἔξαφνα, τὸ ἀόρατο χέρι τῆς νύχτας, νάρκωσε ὅλη τὴ φύση, σκεπάζοντάς την μὲ τὸ ὁλοσκότεινο πέπλο της.

ΞΕΝΟΦΩΝ ΣΠΥΡΑΚΟΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Βράδυασε, μὰ οἱ μάνες τριγυρίζουν σὰν τρελλές ἀκόμη, ψάχνοντας τὰ χαμένα παιδιά τους. Ὅλη τὴ μέρα ξυπόλυτες καὶ ξεμαλλιασμένες ἔτρεχαν στοὺς δρόμους. Ἔκλαιγαν, ξεφώνιζαν. Ξεχύθηκαν στὰ περιβόλια, στὰ χωράφια φωνάζοντάς τα. Ἤξεραν ὅτι οἱ κακοὶ ἄνθρωποι πῆραν τὰ παιδιά τους μέσ' ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τους, τὸ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους, μὰ δὲν θέλουν νὰ τὸ πιστέψουν Εἶναι αὐτὸ δυνατό; Γιατί; Σέ τί ἔφταιξαν τὰ ἀθῶα πλάσματα; Καὶ ἡ πιὸ σκληρὴ ψυχὴ μαλακώνει μπροστὰ στὸ ἀθῶο παιδικὸ βλέμμα. Πῶς λοιπὸν μπόρεσαν αὐτὰ νὰ μείνουν ἀσυγκίνητα στὸ δρᾶμα τοῦ χωρισμοῦ τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὶς μανάδες τους; 'Απὸ τὶ εἶναι πλασμένοι αὐτοί;

Τρεκλίζοντας καὶ ἀποκαμωμένες γύριζαν στὰ σπίτια τους. Μιὰ ἀπ' αὐτές, μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια της ἀπ' τὴν ἀγωνία, μπῆκε στὸ ρημαγμένο περιβόλι, πέρασε στὴν αὐλὴ καὶ κύτταξε μὲ σπαραγμὸ τὰ παιχνιδάκια, τὰ σπιτάκια, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ φτιάνουν τὸ πρωῒ τὰ παιδιά της. Χάϊδεψε μιὰ κούκλα ἀπὸ πανιά, ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ τὰ τρομαγμένα χεράκια τῆς κορούλας της καὶ σέρνοντας τὰ πόδια της μπῆκε στὸ ἔρημο φτωχικό της μὲ βαρειὰ καρδιά. Ἔξαφνα ἄκουσε ἕνα κλάμα. Ἦταν τὸ μωρό της, ποὺ δὲν τὸ ἀνεκάλυψαν οἱ κακοῦργοι. Αὐτὸ μόνο εἶχε σωθῆ. Τότε συνῆλθε, ἔτρεξε κοντά του, τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, τὸ λούφαξε, τὸ τάϊσε καὶ ἔγειρε δίπλα στὴν ξύλινη κουνίτσα τοῦ παιδιοῦ. Δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια της, μαῦρες σκέψεις ἔρχονται καὶ τὴν ταράζουν. Σὲ μιὰ στιγμή, ἀποκοιμήθηκε βαθειά. Βλέπει στὸν ὕπνο της. Βλέπει πὼς σ' ὅλο τὸν κάμπο, ἀπ' τὸν οὐρανό, ξεχύνεται ἁπαλὸ φῶς, ποὺ ὅλο δυναμώνει. Λάμπει τώρα ὅλος ὁ τόπος, πέρα ὡς πέρα. Καὶ γλυκειὲς ψαλμωδίες ἀκούγονται καὶ ὁ οὐρανὸς γεμίζει ἀπὸ ἀγγελάκια, χιλιάδες ἀγγελάκια, στὰ κάτασπρα ντυμένα. Φτερούγισαν πάνω ἀπ' τὸ ρημαγμένο χωριὸ καὶ πετοῦσαν γρήγορα—γρήγορα. «Ποῦ πᾶτε, καλά μας ἀγγελάκια;» φώναξαν ὅλες οἱ μάνες μαζί. «Πᾶμε στὰ παιδάκια σας, μᾶς στέλνει ὁ Χριστός μας. 'Εμεῖς θὰ τὰ προσέχουμε, ἐμεῖς θὰ τὰ φυλᾶμε ἀπὸ κάθε κακό, ἐμεῖς θὰ τὰ σκεπάζουμε μὲ τὶς φτεροῦγες μας νὰ μὴ κρυώσουν, ἐμεῖς σιγὰ—σιγὰ στὰ αὐτάκια τους θὰ τοὺς ψιθυρίζουμε πὼς εἶναι 'Ελληνόπουλα, καὶ ὅτι γρήγορα θὰ γυρίσουν στὰ σπιτάκια τους καὶ στοὺς γονεῖς τους».

ΔΗΜ. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ
(Μαθήτρια Ζαχάρω)

ΠΕΡΑΣΤΕ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

«ΠΕΡΑΣΤΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ», μ' αὐτὴ τὴ φράση, ὑποδέχτηκε τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βασίλισσα ἕνα παιδὶ στὸ χωριὸ Κορησὸ τῆς Καστοριᾶς. «Περάστε στὸ σπίτι μας» λένε κι' ἀστράφτουν τὰ μάτια στὰ χαρούμενα πρόσωπα ὅλων τῶν παιδιῶν τοῦ χωριοῦ, ποὺ εἶναι ἐκεῖ συγκεντρωμένα. Κι' αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ «Σπίτια τοῦ Παιδιοῦ» γιὰ τὰ ὁποῖα σᾶς ἔχουμε μιλήσει πολλὲς φορές.

Στὴν τελευταία περιοδεία ποὺ ἔκαναν οἱ Βασιλεῖς στὴ Δυτικὴ Μακεδονία, ἐγκαινίασαν 3 «Σπίτια τοῦ Παιδιοῦ» στὴν Κορησό, καὶ τὸ Κοσταράζη τῆς Καστορίας καὶ στὶς Ἄνω Κλεινὲς τῆς Φλώρινας.

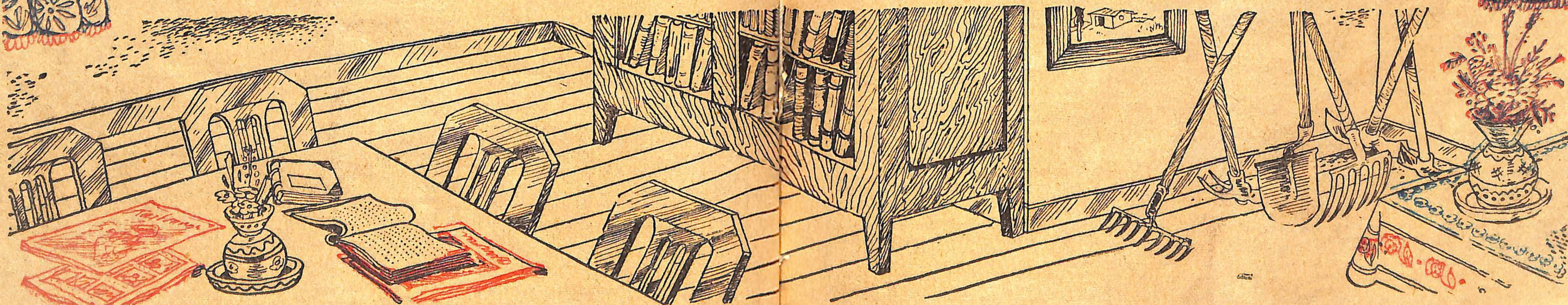
«Περάστε στὸ σπίτι μας». Διαβαίνουμε στὸ κατῶφλι μὲ μεγάλη συγκίνηση γιὰ τὸ ὄνειρό μας ποὺ βγῆκε ἀληθινό. Ὅλα μέσα εἶνε πεντακάθαρα κι' ἀρχοντικὰ βαλμένα.

Λουλούδια φρέσκα τοῦ ἀγροῦ στὶς γωνιὲς καὶ χαρούμενες εἰκόνες στοὺς τοίχους, φαντὰ λουλουδιαστὰ κουρτινάκια στὰ παράθυρα. Ἐδῶ ἀραδιασμένα τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα τὰ παιδιὰ καλλιεργοῦν τὸ χωράφι ποὺ χάρισε ἡ Κοινότητα στὸ «Σπίτι» τους. Ἐκεῖ στὸ διπλανὸ δωμάτιο ὁ ἀργαλειὸς καὶ τὸ τραπέζι τῆς δουλειᾶς γιὰ τὶς μικρὲς νοικοκυρές.

Στ' ἀπάνω πάτωμα ἡ μικρὴ Βιβλιοθήκη καὶ λογῆς — λογῆς καλοδιαλεγμένα βιβλία καὶ περιοδικά. Κοντά, ἕνα μικρὸ τραπέζι καὶ καθίσματα ποὺ σὲ κράζουν νὰ καθίσης.

Ἐδῶ ἡ Βασίλισσα ἔχει τὶς ἰδιαίτερές της γνωριμίες... Παιδιὰ τῶν παιδοπόλεων ποὺ μόλις ἔχουν ἐπιστρέψει κουβεντιάζουν χαρωπὰ καὶ πρόσχαρα μαζί της. Ἔχουν νοιώσει καλὰ πὼς ὅτι ὠφελήθηκαν τρία χρόνια στὴν παιδόπολη ειναι καθῆκον τους να το μετασωσουν γύρω τους. Αὐτὸ εἶνε πολὺ μεγάλη χαρὰ γιὰ τὴ Βασίλισσά μας, γιατὶ βλέπει μὲ ἱκανοποίηση ὅτι οἱ κόποι της ὄχι μόνον ἔσωσαν τὰ παιδιὰ ἀπ' τὴν σκλαβιά, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια τὸ παιδιὰ γίνονται σήμερα οἱ ἄξιοι βοηθοί της στὸ καινούργιο ἔργο της.

Καὶ ὅταν τὰ παιδιὰ μ' ἕνα στόμα καὶ μιὰ καρδιὰ εἶπαν τὸ «περᾶστε στὸ σπίτι μας» ἦταν στ' ἀλήθεια τὸ σπίτι τους ποὺ ἀγάπησαν καὶ ποὺ ξέρουν ὅτι ἀπ' τοὺς ἴδιους ἐξαρτᾶται νὰ γίνη ἡ ψυχὴ τοῦ χωριοῦ, γιὰ ὅ,τι καλὸ καὶ ὄμορφο.

Γιὰ νὰ γνωρίσωμε τὴν ΕΛΛΑΔΑ

Πρὸς τὴν Ὀλυμπία

Εἶναι Κυριακὴ μεσημέρι. Τὸ τραῖνο σκίζει τὴν πεδιάδα τῆς Μανωλάδας πηγαίνοντας πρὸς τὴν Ὀλυμπία. Ἀπέραντα δάση ἀπὸ βελανιδιές, θεοσκοτόπια πράσινα, ποὺ στὰ χορτάρια τους βόσκουν ἀμέτρητα πρόβατα.

— Ἐδῶ θἄχη ὡραῖο τυρί, εἶπε ὁ Φάνης.

— Ναί, ἡ φέτα τῆς Μανωλάδας εἶναι ἀπ' τὰ καλλίτερα τυριά, ἐξήγησε ὁ θεῖος Βρασίδας. Μὰ καὶ τὸ γιαούρτι της δὲν πάει πίσω...

Καθὼς τὸ τραῖνο σκαρφάλωνε ἕνα ὁμαλὸ ὕψωμα εἴδαμε ἕνα τσοπανόπουλο ποὺ κρατοῦσε ἀγκαλιὰ ἕνα κατσικάκι. Ὁ μικρὸς σκανδαλιάρης στεκόταν ἐπάνω στὶς ράγες κι' ἂν δὲν πρόφταινε νὰ τ' ἁρπάξη τὸ τσοπανόπουλο, τὸ τραῖνο θὰ τὄκανε λυῶμα. Τώρα ἔτρεμε φοβισμένο στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μικροῦ βοσκοῦ.

Περνοῦμε τὰ Λεχαινὰ τώρα: μιὰ θάλασσα ἀπὸ ἀμπέλια... Πέρα μακρυὰ ξεχωρίζει τὸ Χλεμούτσι, τὸ περίφημο φράγκικο κάστρο.

Ὁ μικρὸς Πηνειὸς ποὺ λέγεται ἔτσι γιὰ νὰ ξεχωρίζη ἀπ' τὸν ὁμώνυμό του τὸ μεγάλο θεσσαλικὸ ποταμό, κυλάει τὰ νερά του πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερὰ ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου.

Καμιὰ τριανταριὰ χωριὰ εἶναι σκορπισμένα ὁλόγυρα. Ὕστερα ἔρχεται ἡ Γαστούνη, ἡ Ἀμαλιάδα, ὁ Πύργος.

— Ἐδῶ πρέπει νὰ κατεβοῦμε λίγο, λέει ὁ θεῖος. Ὁ Πύργος εἶναι μεγάλη πολιτεία κι' ὁ Φάνης μας πρέπει νὰ τὴ δῆ.

— Πόσο πληθυσμὸ ἔχει;

— Μιὰ εἰκοσαριὰ χιλιάδες κατοίκους καὶ εἶναι κέντρο σπουδαῖο γιὰ τὸ ἐμπόριο τῆς σταφίδας. Τὸ σπουδαιότερο ὕστερα ἀπὸ τὴν Πάτρα. Πρὶν φτάσει ὡς ἐδῶ ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ αὐτὸ τὸ ἐμπόριο γινόταν ἀπὸ τὸ Κατάκωλο, ἕνα κοντινὸ λιμανάκι στὸ Ἰόνιο.

Κατεβαίνουμε στὸν Πύργο. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι καὶ τόσο ὄμορφος μὰ ἔχει ἕναν ἀέρα πολιτισμοῦ. Ὁ κόσμος ἐδῶ ζῆ περισσότερο ἀπὸ τὸ ἐμπόριο καὶ τὴ βιομηχανία παρὰ ἀπὸ τὴ γεωργικὴ παραγωγή.

— Γιατὶ ὠνομάστηκε Πύργος αὐτὴ ἡ πόλη; ρώτησε ἡ Μυρτώ. Δὲ μπορεῖ παρὰ νἄχη κι' αὐτὴ τὸ ὡραῖο της παραμῦθι. Κι' ἀπὸ τ' ὄνομα Πύργος δὲ φαίνεται νἆναι ἀρχαῖο.

— Σωστὰ μάντεψες, Μυρτούλα. Ὁ Πύργος εἶναι νεώτερη πολιτεία κι' ἡ ἵδρυσή της στηρίζεται σ' ἕναν θρῦλο ποὺ μπορεῖ νἆναι κι' ἀληθινός. Ἕνας λέει τυχερὸς ἄνθρωπος βρῆκε μιὰ φορὰ στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ του — ποὺ τὸ δείχνουν ἀκόμα καὶ σήμερα — ἕναν θησαυρό. Ἤτανε τότε τουρκοκρατία κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ νἆταν καὶ Τοῦρκος, πῆρε τὰ φλουριά του καὶ τὰ [illegible] στὸ Σουλτάνο στὴν Κωνσταντινούπολη.

Αὐτὸς ποὺ μαγεύτηκε ἀπὸ τὴν πλούσια προσφορά, κι' ἀπὸ τὴν καλὴ διάθεση τοῦ πιστοῦ του, ἔκαμε τὸν ἄνθρωπο Μπέη καὶ τοὔδωκε ὅλη τούτη τὴν περιοχὴ γύρω. Ὁ καινούργιος μπέης μεγαλοπιάστηκε κι' ἔχτισε πύργο, σὰν ὅλους τοὺς μπέηδες, νὰ μὴν ὑστερήση σὲ μεγαλεῖο.

Γύρω ἀπὸ κεῖνο τὸν πύργο μαζεύτηκαν λίγο λίγο κι' ἐχτίσανε σπίτια οἱ ἄνθρωποι ποὺ δουλεύανε στὰ χωράφια τοῦ μπέη κι' ἔτσι ἔγινε ἡ πολιτεία ποὺ, ὅμως καὶ στὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, καὶ στὴν Ἐπανάσταση τοὺς πολέμησε πολὺ τοὺς Τούρκους, σὰν κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδας μας.

Σὲ λίγο ξεκινᾶμε πάλι μὲ τὸ τραῖνο. Μπαίνουμε σὲ μιὰ κοιλάδα στενὴ μὲ σύνορα δυὸ καταπράσινους λόφους καὶ δυὸ ποταμούς. Κάτι σὰν ἀποκάλυψη εἶναι τὸ γαλήνιο ἀγνάντεμά της. Ἄλλος κόσμος! Δέντρα καὶ πέτρες ἐδῶ καὶ νερὰ ἔχουν κάτι τὸ ἱερό, τὸ ἐξαίσιο, τὸ γαλήνιο. Τ' ὄνομα τῆς Κοιλάδας προτοῦ τὸ προφέρουν τὰ χείλη, τὸ νιώθεις στὴ γοητεία τοῦ τόπου στὸ ἤρεμο φλίφλισμα τοῦ νεροῦ, στὴν πνοὴ τοῦ ἀγέρα ποὺ λὲς καὶ φοβᾶται ἐδῶ μὴν ταράξη πανάρχαιους ἴσκιους.

— Ἡ Ὀλυμπία! Ἐκεῖνος ὁ λόφος εἶναι τὸ Κρόνιο κι' ὁ ἄλλος ἔχει τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Ὀλύμπου...

Τὰ δυὸ ἀσημένια φίδια ποὺ καθρεφτίζουν τὸ φῶς τ' οὐρανοῦ, τόσο πλούσια, εἶναι ὁ Ἀλφειὸς κι' ὁ Κλάδεος. Κάτω ἀπ' τὴν ὁλοφώτεινη βραδυὰ ἡ Ἄλτις, — ὁ στῖβος ὁ ἱερὸς τῶν ἀγώνων, — κρατεῖ ὅλη τὴν ὀλύμπια ὀμορφιά της. Δὲν τὴν βαραίνει ὁ ἴσκιος τοῦ Κρόνιου ποὺ μακραίνει στὸ δειλινὸ σὰ νὰ θέλη νὰ προστατέψη ἀπὸ τοὺς τρόμους τῆς νύχτας τὸν ἅγιο χῶρο, ὅπου κοιμοῦνται οἱ ἥρωες κι' οἱ μαρμάρινοι θεοί.

— Θὰ προφτάσουμε ἀπόψε νὰ δοῦμε τ' ἀρχαῖα; λέει ὁ Φάνης, καθὼς πλησιάζει τὸ τραῖνο στὴν Ὀλυμπία.

— Δὲν ξέρω, παιδί μου, εἶπα στὸν ἀνυπόμονο, μὰ καὶ νάχαμε τὸν καιρὸ δὲ θὰ σάφηνα νὰ τὰ δῆς, τέτοια ὥρα τ' ἀρχαῖα... Μόνο μὲ τὸ μεσημεριάτικο ἥλιο θὰ καταλάβης τὸ νόημά τους. Ἐδῶ ὅλα ἦταν φῶς, νιάτα, λάμψη, ζωή. Ἡ νύχτα μπορεῖ νὰ ταιριάζει στὰ μεσαιωνικὰ κάστρα ποὺ εἶναι πάντα γεμάτα μυστήριο, ἀκόμα ἴσως καὶ στοὺς Δελφοὺς μὲ τὴν αἰνιγματικὴ τους Πυθία, μὰ δὲν ἔχει καμιὰ δουλειὰ στὴ φωτόλουστη καὶ εἰρηνικὴ Ὀλυμπία...

Οἱ ἀγῶνες γίνονταν μὲ τὸν ἥλιο τὸν καυτερό, μέρα μεσημέρι καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ. Ὁ χειμῶνας κι' ἡ νύχτα κι' οἱ ἴσκιοι καὶ τὰ ρωμαντικὰ σούρουπα εἶναι ἀντίθετα μὲ τὴν ὀμορφιὰ τὴν καθάρια ποὺ λατρευόταν ἐδῶ... Τὴ διπλὴ ὀμορφιὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ποὺ δὲν τρέμει τὸ φῶς...

— Τί σοῦ εἶναι τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ γραμματιζούμενοι εἶπε πειράζοντάς με ὁ θεῖος Βρασίδας. Ποῦ τὰ βρῆκες ὅλα αὐτὰ ξαδερφούλα; Ἐγὼ λέω πὼς οἱ ἀρχαῖοι διάλεξαν τὸ καλοκαῖρι γιὰ τοὺς ἀγῶνες τους — κι' ἂς τοὺς τσουρούφλιζε ὁ ἥλιος — γιατὶ ἁπλούστατα μόνον τότε δὲν ἦταν φόβος νὰ τοὺς πιάση ἄξαφνα καμιὰ βροχὴ καὶ νὰ πλημμυρίση ἀπὸ λάσπη ὅλη τούτη ἡ πεδιάδα ὅπου θἄχαν στήσει τὶς σκηνές τους χιλιάδες ἄνθρωποι. Ἤταν βλέπετε σ' ὅλα τους σοφοί, αὐτὸ πιὰ δὲν τ' ἀρνιέται κανένας.

— Δὲν εἶχαν ἄδικο, εἶπε ὁ Λεωνίδας... Γιὰ σκεφθῆτε τί θὰ γινόταν, ἂν ἄξαφνα ἔπιανε μπόρα χινοπωριάτικη καὶ πλημμύριζε ὁ Ἀλφειὸς ὅπως συνήθιζε; Ποῦ θὰ πήγαινε τόσος κόσμος, ποὺ πέντε μερόνυχτα — ὅσο βαστοῦσαν οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες — μεροξημερωνόταν στὸ ὕπαιθρο ; Ἐνῶ τὸ καλοκαῖρι τὰ ποτάμια εἶναι νωθρὰ καὶ μακάρια καὶ τὰ καθάρια νερά τους θὰ ξεκουράζανε μ' ἕνα δροσιστικὸ λουτρὸ τὰ γιορταστικὰ πλήθη... Καὶ τὶς γλυκειὲς νύχτες τοῦ Ἰουνίου ἡ διανυκτέρεψη στὸ ὕπαιθρο θἄταν μιὰ ἀπόλαυση. Συμφωνῶ λοιπὸν μὲ τὸν πατέρα πὼς οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι ἦταν σοφοὶ ἀκριβῶς γιατὶ ἦταν πρακτικοὶ καὶ διάλεγαν πάντα μελετημένα καὶ τὸν καιρὸ καὶ τὸν τόπο καὶ κάθε τί ποὺ τοὺς χρειαζόταν.

— Γιὰ ποιὸ σκοπὸ ὅμως; τὸν ἔκοψε ὁ Φάνης. Γιὰ νὰ μὴν διακόψουν μιὰ τόσο μεγάλη γιορτὴ καὶ γιὰ νὰ μὴν τοὺς κόψη τὴν καλλιτεχνικὴ χαρὰ μιὰ ξαφνικὴ περιπέτεια... Μὰ θὰ διάλεγαν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἂν δὲν ἦταν μὲ τὸ φῶς καὶ τὴν ἡρεμία της ἡ καταλληλότερη γιὰ νὰ δείξη πιὸ μεγαλόπρεπο, ἐκεῖνο τὸ θαυμαστὸ ὅραμα τῆς ὀμορφιᾶς; Σκεφθῆτε πόσο ἀνάγλυφα καὶ ἁρμονικὰ θὰ ξεχώριζαν τὰ γυμνὰ καὶ καλλίγραμμα σώματα τῶν ἀθλητῶν, καθὼς θὰ τινάζονταν καὶ θὰ πάλευαν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο στὸ Στάδιο... Θὰ ἔμοιαζαν ἀλήθεια μὲ κινούμενα θεϊκὰ ἀγάλματα. Σοφοὶ λοιπὸν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι γιατὶ βάζανε τὴν πρακτικότητα στὴν ὑπηρεσία τοῦ σκοποῦ τους ποὺ ἦταν πάντα νὰ δείξουν τὴν ὀμορφιά, τὸν πολιτισμό, τὴν ἀθάνατη ἁρμονία τοῦ σώματος καὶ τοῦ Πνεύματος.

Κοίταζα ξαφνιασμένη τὸ Φάνη καὶ ζήλεψα γιὰ τὴ μόρφωση ποὺ παίρνουν στοὺς ξένους τόπους οἱ νέοι. Ἔτσι, ὡραῖα, λοιπόν, διδάσκουν ἐκεῖ τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμό, ποὺ ὁ Φάνης, ἕνα ἀγόρι δεκαπεντάχρονο, εἶχε μπῆ τόσο βαθειὰ στὸ νόημα τῆς ἀρχαίας Ὀλυμπίας!

Ὁ θεῖος Βρασίδας χαμογέλασε εὐχαριστημένος.

— Μιὰ χαρὰ τὰ κατάφερες, διπλωμάτη μου. Ἔρριξες σ' ὅλους δίκιο καὶ μᾶς ἀπόδειξες πὼς εἶσαι ὁ καλλίτερος ἀρχαιολόγος τῆς συντροφιᾶς. Ἐσὺ θὰ μᾶς ὁδηγήσης λοιπὸν ποὺ πρέπει νὰ πᾶμε ἀπόψε, μόλις κατεβοῦμε ἀπὸ τὸ τραῖνο.

Ὁ Φάνης ἔδειξε τοὺς λόφους καὶ τὰ δυὸ ἀσημένια ποτάμια. Ἡ πρασινάδα τῶν κυπαρισσιῶν καὶ τῶν πεύκων — ποὺ εἶχαν ἀντικαταστήσει τὶς ἀρχαῖες ἀγριελιὲς — τ' ἀμπέλια μὲ τὰ δροσερά τους φυλλώματα, τ' ἀσημένια νερά, ποὺ παιχνίδιζαν μέσα στὶς ροδοδάφνες, γοήτευαν καὶ ξεκούραζαν τὸ μάτι.

— Ὕστερα ἀπὸ ἕνα κουραστικὸ ταξίδι, εἶπε τ' ἀγόρι, τὸ καλλίτερο ποὔχουμε νὰ κάμουμε εἶναι ν' ἀφεθοῦμε στὸ πρόσχαρο αὐτὸ τοπίο. Θὰ κάμουμε ἕναν περίπατο ὡς τὸ γεφυράκι τοῦ Ἀλφειοῦ νὰ γνωριστοῦμε μὲ τὴν πρωταρχικὴ θεότητα κάθε τόπου, τὴ φύση.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΗ

Ἡ Καίτη μετὰ τὶς ἐξετάσεις πρόκειται νὰ περάση τὶς διακοπές της σὲ κάποιο νησὶ τοῦ Αἰγαίου. Ἀλλὰ ἔχει καθυστερήσει καὶ τὸ πλοῖο φεύγει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Θὰ προφτάση μόνο ἂν ἀποφύγη τὰ ἑπτὰ ἐμπόδια ποὺ ὑπάρχουν στὸ δρόμο.

Μπορεῖς νὰ τὴν βοηθήσης ἐσύ;

Ἂν νομίζης πὼς θὰ τὸ καταφέρης, στήριξε τὴν μύτη τοῦ μολυβιοῦ σου σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ δρόμους ποὺ ἀνοίγονται μπροστὰ στὴν κοπέλλα μὲ τὸ ποδήλατο καὶ τράβα τὴ γραμμή σου «μονοκονδυλιὰ» ὡς τὸ πλοῖο. Μπορεῖς νὰ σταματήσης γιὰ νὰ σκεφτῆς — χωρὶς νὰ σηκώσης τὴ μύτη τοῦ μολυβιοῦ σου... ἀλλὰ δὲν μπορεῖς ποτὲ νὰ γυρίσης πίσω!

Προσοχή, λοιπόν, νὰ ὁδηγήσης τὴν καϋμένη τὴν Καίτη ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς στὸ βαπόρι.

Γεωργικὲς ἐργασίες καὶ ἐργαλεῖα: Ἔχουμε μιλήσει γιὰ τὸ ἀλέτρι, γιὰ τὶς σβάρνες καὶ τοὺς σκαριφήρες κι' ἀκόμη γιὰ τὴ σκαφτικὴ φρέζα.

Καθὼς βρισκόμαστε ὅμως στὸν θεριστὴ, καὶ τὸν ἁλωνάρη εἶναι καιρὸς νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ θερισμοῦ καὶ τοῦ ἁλωνίσματος. Τὸ θέρισμα, καθὼς ξέρουμε, γίνεται μὲ τὰ χέρια ἢ μὲ τὶς μηχανές.

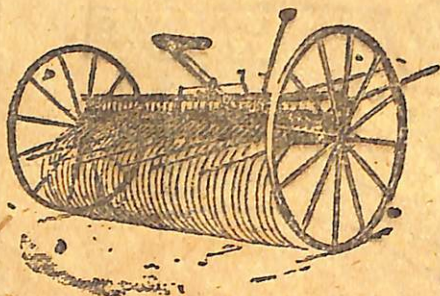
Ὅταν θερίζωμε μὲ τὰ χέρια, μεταχειριζόμαστε τὸ δρεπάνι, τὸ λελέκι, ἢ τὴν κοπιά.

Τὸ θέρισμα μὲ τὸ δρεπάνι (ποὺ τὸ ξέρουν ὅλοι) γίνεται τέλειο, γιατὶ ὁ θεριστὴς ξεδιαλέει καὶ θερίζει μόνο τὰ στάρια κι' ἔτσι δὲν ἔχουμε ξένους σπόρους στὸ ἁλώνισμα. Μόνο ἀργεῖ πολὺ, καὶ τὰ στάρια κόβονται ψηλὰ κι' ἔτσι ἔχουμε λιγώτερο χόρτο.

Τὸ λελέκι εἶναι ἕνα μεγάλο δρεπάνι, ποὺ χρησιμοποιεῖται ὅπως τὸ μικρὸ, μὲ τὴν διαφορὰ πὼς ὁ θεριστὴς φοράει στὸ ἀριστερὸ χέρι τὴν παλαμαριά, ξύλινο γάντι δηλαδὴ, ὅπου μπαίνουν τὰ τρία δάχτυλα. Θερίζει λοιπὸν μὲ τὸ λελέκι καὶ μαζεύει τὰ στάρια μὲ τὴν παλαμαριὰ, κι' ἡ δουλειὰ πάει πολὺ πιὸ γρήγορα.

Ἡ πασιά, μεγάλο δρεπάνι ἴσιο, μὲ μακρὺ χέρι, δὲν χρησιμοποιεῖται πολὺ, γιατὶ τὰ στάρια τινάζουν εὔκολα κι' ἡ κοσιὰ θερίζει ἀπότομα.

Σήμερα ὅμως τὸ θέρισμα γίνεται στὰ περισσότερα μέρη μὲ θεριστικὲς μηχανές. (Ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ τὸ χωράφι εἶναι ἴσιο

Χορτοσυλλέκτης

κι' ὄχι σὲ πλαγιὲς βουνοῦ, κι' ὅπου τὰ στάχυα δὲν εἶναι πλαγιασμένα).

Θεριστικὲς μηχανὲς ὑπάρχουν δυὸ εἰδῶν: Ἁπλὲς καὶ αὐτοδετικές. Οἱ ἁπλὲς θερίζουν τὰ σιτάρια καὶ τ' ἀφήνουν. Κατόπι ἔρχονται οἱ ἐργάτες καὶ τὰ δένουν. Ἡ αὐτοδετικὴ ὅμως τὰ δένει κιόλας, κι' ἀφήνει στὸ χωράφι δεμένα δεμάτια. Θερίζουν τὴν ἡμέρα ὡς 50 στρέμματα!

Ὅταν θερίζουμε μὲ μηχανὲς, πάντα μένουν στὸ χωράφι ἀρκετὰ στάχυα ποὺ τὰ μαζεύουμε μ' ἕνα χορτοσυλλέχτη, ποὺ τὸν σέρνουν ζῶα. Ἀλλὰ κι' ὅταν θερίζουμε μὲ τὰ χέρια μένουν στάχυα, μόνο ποὺ στὰ περισσότερα μέρη ἀφήνουν τοὺς φτωχοὺς νὰ πᾶν νὰ τὰ μαζέψουν, σὰν ἕνα εἶδος ψυχικοῦ νὰ ποῦμε. (Σταχυολόγημα).

Στὸ ἐρχόμενο θὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς ἁλωνιστικὲς μηχανές.

ΤΟ ΚΑΛΑΜΠΟΚΙ (Τέλος)

Τὸ ἀνοιξιάτικο καλαμπόκι μαζεύεται τὸν Αὔγουστο. Οἱ ρόκες κόβονται μὲ τὸ χέρι (μὲ τὴ σερπέτα δηλαδὴ) καὶ μεταφέρονται στὸ ἁλώνι, ὅπου πρέπει νὰ ξεφλουδίζωνται ἀμέσως. Ἂν μείνουν σὲ σωρὸ οἱ ρόκες μὲ τὰ φλούδια τους πάνω ἀπὸ 24 ὧρες, ζεσταίνονται καὶ χαλᾶνε.

Πρέπει ὅμως νὰ μείνουν νὰ ξεραθοῦν καλά.

Τὸ μάδημα τῶν σπόρων, γίνεται μὲ τρίψιμο ἢ μὲ στούμπισμα (ράβδισμα δηλαδὴ μὲ τὸν κόπανο).

Τώρα ὅμως ὑπάρχουν τελειότατες ἐκοκκιστικὲς μηχανές. Οἱ χειροκίνητες ξεκοκκίζουν 10—15 κιλὰ τὴν ὥρα. Οἱ μηχανοκίνητες ὅμως ξεκοκκίζουν πάνω ἀπὸ 3—4.000 ὀκάδες τὴν ἡμέρα.

Οἱ χωριάτες μας ὅταν δὲν ἔχουν ἀποθῆκες νὰ τὸ φυλάξουν, τὸ κρατοῦν ἀνεκόκκιστο, κρεμασμένο στὴ στέγη ἢ τὸ βάζουν σὲ πλεχτὲς κυλινδρικὲς καλύβες ποὺ λέγονται κοτσέκια καὶ παίρνουν ἀπὸ κεῖ ὅσο τοὺς χρειάζεται κάθε φορά.

Ὅταν ὅμως ἀποθηκεύεται τὸ καλαμπόκι, χρειάζεται καλὸ ἀερισμό, ἔλλειψη ὑγρασίας καὶ χαμηλὴ θερμοκρασία (10ο). Πρέπει ν' ἀναποδογυρίζεται τακτικὰ μὲ τὸ φτυάρι, γιατὶ ἀνάβει καὶ χαλάει πολὺ εὔκολα.

Ὅταν στὸ πάζωμα τὸ καλαμπόκι δὲν ξεράθηκε καλά, τὸ ἀλεῦρι του προκαλεῖ στοὺς ἀνθρώπους μιὰ ἐπικίνδυνη ἀρρώστεια ποὺ λέγεται πελάγρα.

ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Θερίζουμε τὸ κανάβι καὶ τὸ λινάρι καὶ μαζεύουμε τὰ καπνά. Μαζεύουμε καὶ τὸ μπαμπάκι.

Σκαλίζομε καὶ βοτανίζομε τὰ ὄψιμα ποὺ σπείραμε, κι' ἀρχίζουμε νὰ μπάζουμε τ' ἄχερα.

Κάνουμε τὴ δεύτερη φύτεψη τῆς πατάτας.

Στ' ἀμπέλια θειαφίζουμε καὶ ψεκάζουμε μὲ νικοτίνη.

Ἀρχίζουμε νὰ καθαρίζουμε βαρέλια, καδιὰ, σταφυλοπιεστήρια κι' ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὸν τρύγο.

Ψεκάζουμε γιὰ τὸ δάκο.

Μαζεύουμε καὶ καταστρέφουμε τὰ φροῦτα ποὺ πέφτουν σάπια ἀπὸ τὰ δέντρα, σκαλίζουμε καὶ ποτίζουμε. Μπολιάζουμε τὴ φυστικιὰ μὲ μάτι, καὶ περιποιούμεθα τὰ κεντράδια.

Ο ΛΑΧΑΝΟΚΗΠΟΣ

Στὸ προηγούμενο ἐξηγήσαμε πῶς σπέρνουμε τὰ διάφορα χόρτα. Τώρα, σᾶς δίνω ἕνα μεγάλο πίνακα, ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήση πῶς νὰ σπέρνετε τὸ κάθε χόρτο χωριστά. Νὰ τὸν διαβάσετε, σᾶς παρακαλῶ, προσεκτικά.

Χόρτα	Τρόπος ποὺ σπέρνεται	Πόσους σπόρους χρειάζεται κατὰ στρέμμα	Πότε σπέρνεται ἢ φυτεύεται	Ἀπόδοση κατὰ στρέμμα
Σκόρδα	Κατὰ γραμμὲς	50—60 ὀκάδες	Νοέμβριος καὶ Φεβρουάριος	400— 600 ὀκ.
Παντζάρια	»	1 ½ ὀκά	Ὀκτ. Νοέμβ. Φεβρ. Μάρ.	800—1.200 »
Καρόττα	»	300 δράμια—1 ὀκὰ	Ὀκτ. Νοέμβ. Φεβρ. Μάρ.	800—1.200 »
Κολοκύθια	»	300 δρ.—1 ὀκὰ	Τέλη Μαρτίου	1.300—1.800 »
Σπανάκια	»	3 — 4 ὀκάδες	Σεπτέμβρ. Ὀκτώβρ. Φεβρ.	600—1.000 »
Πατάτες	»	80 — 100 ὀκάδες	Τέλη Ἰαν. Φεβρ. Μάρτ. Αὔγ.	Ἀναλόγως
Πεπόνια	Σὲ λάκκους	1 — 1 ½ ὀκὰ	Τέλη Μαρτίου, Ἀπρίλιος	600—1.200 »
Μπάμιες	»	2 — 3 ὀκάδες	» » »	500—1.500 »
Μπιζέλια	»	12 ὀκάδες	Φεβρουάριος, Μάρτιος	Πολὺ διάφορος
Φασόλια	»	10 — 12 ὀκάδες	Τέλη Μαρτίου, Ἀπρίλιος	100— 150 »
Κουκιὰ	»	20 — 25 ὀκάδες	Ὀκτώβριος, Νοέμβριος	120— 150 »
Ραδίκια	Στὰ πεταχτὰ	1 ½ — 2 ὀκάδες	Ὀκτ. Νοέβ. Φεβρ. Μάρτ.	800—1.200 »
Ραπάνια	»	4 — 5 ὀκάδες	Σεπτέμβριο μέχρι Ἀπρίλιο	500— 800 »
Κρεμμύδια	»	1 — 1 ½ ὀκὰ	Σεπτ. Ὀκτ. Ἰαν. Φεβρ.	1.200—1.600 »
Μελιτζάνες	Σὲ σπορεῖο	30 — 50 δράμια	Μάρτιος, Ἀπρίλιος	400— 700 »
Σέλινο	»	20 — 50 δράμια	Νοέμμ. Φεβρ. Μάρ. Ἀπρ.	1.000—1.500 »
Λάχανο	»	100 — 150 δράμια	Σεπτ. Ὀκτώβρ. Φεβρ.	1.200—1.500 »
Μαρούλια	»	30 — 50 δράμια	Σεπτέμβ. μέχρι Μάρτιο	900—1.200 »
Πιπεριές	»	διάφορες	Τέλη Φεβρ. Μάρτ. Ἀπρ.	Διάφορος
Πράσσα	»	1 — 1 ½ ὀκὰ	Σεπτ. Ὀκτώβρ. Νοέμβρ.	1.000—1.500 »
Ντομάτες	»	40 — 50 δράμια	Φεβρουάριο Μάρτιο	800—1.200 »
Ἀγκινάρες	»		Ὀκτ. Νοέβρ. Φεβρ. Μάρ.	Διάφορος

ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ

Πότε χωρίζονται τὰ κουνελάκια ἀπὸ τὴ μάνα τους.

Γιὰ νάχουμε καλὰ κουνέλια, πρέπει νὰ τ' ἀφήνουμε νὰ θηλάσουν 40 μέρες. Ὅταν γίνουν 25 ἡμερῶν τὰ βγάζουμε στὴν πρασινάδα καὶ στὸν ἥλιο, καὶ τ' ἀφήνουμε δυὸ—τρεῖς ὧρες.

Ὅταν γίνουν τριῶν ἑβδομάδων, ἀρχίζουν μόνα τους καὶ τρῶνε ἀπὸ τὴ τροφὴ τῆς μάνας τους.

Εἶναι καλὸ νὰ τοὺς δίνουμε τριφύλλι, ξερὸ χόρτο, καὶ μουσκεμμένα πίτουρα. Ποτιστικὰ χόρτα πολὺ λίγα, γιατὶ παθαίνουν ἐντερικά. Ὅταν κλείνουν τὶς σαράντα μέρες, τ' ἀποκόβουμε καὶ τὰ κλείνουμε σ' ἕνα μέρος μὲ πρασινάδα, γιὰ νὰ μὴν τοὺς κακοφανῆ πολὺ ποὺ τὰ χωρίσαμε ἀπὸ τὴ μάνα τους.

Στὸ ἐρχόμενο θὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν τροφή τους.

Κατοικία τῶν κουνελιῶν

Τὰ κουνέλια πρέπει νὰ μένουν σὲ ξεχωριστὰ κελιά. Κάθε κελί, πρέπει νάχη ὕψος καὶ πλάτος 70 πόντους γιὰ τ' ἀρσενικὰ κουνέλια, 40 πόντους γιὰ κεῖνα ποὺ θέλουμε νὰ τὰ παχύνουμε γρήγορα γιὰ νὰ τὰ φάμε, καὶ 80 πόντους μῆκος μὲ 80 ὕψος, γιὰ τὴν κουνέλα μὲ τὰ κουνελάκια της.

Στὴν εἰκόνα βλέπετε ἕνα κουνελοτροφεῖο ποὺ μπορεῖτε νὰ τὸ φτιάσετε καὶ μόνοι σας.

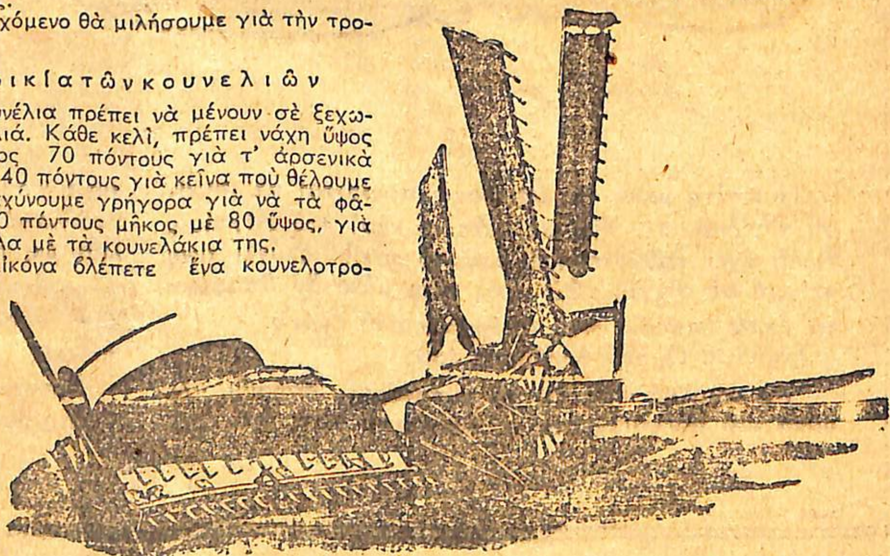
Νὰ μὴν ξεχνᾶτε πὼς τὰ κουνέλια ὑποφέρουν πολὺ ἀπὸ τὴν ὑγρασία, γι' αὐτὸ οἱ φωλιές τους πρέπει νὰ βρίσκονται 70 τοὐλάχιστον πόντους πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Τὰ πατώματα πρέπει νὰ εἶναι γυρτὰ καὶ καλοπισωμένα γιὰ νὰ καθαρίζονται καὶ νὰ πλένωνται εὔκολα.

ΟΙ ΚΟΤΕΣ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ

Πρέπει νὰ τοὺς δίνουμε δροσερὴ τροφή: λίγο καλαμπόκι, πολὺ βρώμη καὶ σκύβαλα, κι' ἄφθονη πρασινάδα (ραδίκια καὶ τριφύλλι). Σὲ 2½ ὀκάδες νερὸ, ρίχνουμε 2 δράμια θεϊκοῦ σιδήρου (καραμπογιὰ) γιὰ νὰ τ' ἀπολυμαίνη.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΗΤΡΟΣ

Ἁπλὴ θεριστικὴ μηχανὴ

Τὰ παιδιὰ γράφουν

ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

— Βάρα παπὰ τὰ σήμαντρα...

'Ανταριασμένος ὁ παπᾶς. Μέσα στὴ μαύρη νύχτα τὸν ξύπνησαν οἱ δαίμονες νὰ μαζέψῃ ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ τοὺς τὰ παραδώσῃ. Πέντε—ἔξη ἀντρειωμένοι, πέρα, στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, πολέμαγαν σκληρά. Γραμμὴ τὸ λιανοτούφεκο.

— Ποτέ, ξεφώνησε ὁ παπᾶς. Ποτέ! Τῆς ἐκκλησιᾶς τὰ σήμαντρα οἱ κράχτες τῶν δαιμόνων;

Σ' αὐτή του τὴν ἀπόφαση τὸν παραστέκουν σιμὰ δεκάδες ρασοφόροι. 'Ο Σαμουὴλ ποὺ τίναξε τὸ Κιούγγι στὸν ἀέρα. 'Ο 'Αλέξης, ὁ καλόγερος. 'Ο ἄλλος ἀπ' τ' 'Αρκάδι. 'Ο Διάκος, ποὔπεσε στῆς 'Αλαμάνας τὰ στενά. Τῆς Ἄρτας ὁ Δεσπότης, ὁ 'Ιγνάντιος, ποὺ σύναξε τὴν κλεφτουργιὰ ἀπ' ἔξω ἀπ' τὰ Γιάννενα καὶ τοὺς ὥρκιζε σ' ἕνα χρυσὸ σταυρὸ καὶ στὸ δικέφαλο ἀετό, τὸν εὐλογάει κι' αὐτός. 'Υψώθηκε ὁ σεβάσμιος, ὁ ὅμοιος μὲ τὸν Τυμφρηστό. Μὲ τὸ κορμί του ἔφραξε τὴν πόρτα τοῦ καμπαναριοῦ.

— 'Εμπρὸς παπᾶ, οὔρλιασε ὁ σκύλος. Ἄϊντε καὶ ἡ ὥρα σου ἔφτασε.

'Ατάραχος ἐκεῖνος. Ψηλάφισε κι' ἐχάϊδεψε ἕνα σταυρό ποὺ φόραγε. Θεέ μου. δόστου δύναμη. Σίμωσε ὁ Σλαῦος. Τὸ μάτι του φαρμάκι. Σίμωσε τὸ ντουφέκι του καὶ μὲ τοῦ κοντακιοῦ τὴν ἄκρη τὸν βάρεσε στὴν κάρρα, ἐκεῖ μέσ' τὸ μεσόφρυδο. 'Αναδιπλώθηκε αὐτός, ζαλίστηκε κι' ἔπεσε. Κάγχασε ὁ πουλημένος, τὸν κλώτσησε, δρασκέλισε τὸ σῶμα του, ἡσυχασμένος ἀπ' αὐτόν, ἀνέβηκε τὶς σκάλες..... 'Ανάθεμα χτυπάει ἡ καμπάνα. 'Ανατριχιάζει ὁ παπᾶς. Σηκώνεται στὰ γόνατα, πέφτει, βογγάει καὶ σέρνεται. 'Αφουγκράζεται. Μέσα στὸ χωριὸ ἀλλαλαγμοί, ξεφωνητά. Τοῦ σχίστηκαν τὰ σωθηκά. Τὰ δάκρυα τῶν μανάδων τοῦ γιάτρεψαν τοὺς πόνους. Αναστηλώθηκε ξανανιωμένος. Αἰώνων ἱστορήματα τοῦ ἄναψαν τὰ αἵματα. Τὰ χέρια, τανάλια σιδερένια, ἁρπάξαν τὸ ληστὴ καὶ τὸν πέταξαν στὸ κενό. 'Ερέκαζε ὁ προδότης. 'Ο ἱερέας γονατιστὸς παρακαλεῖ

— Μεγαλοδύναμε, σχώρα αὐτὸν κι' ἐμένα.

Μὰ φτάνουν οἱ δεήσεις. Δὲν εἶναι ὧρες τώρα γι' αὐτά. Παίρνει τοῦ σκοτωμένου τ' ἅρματα. Φοράει καὶ τ' ἅγια ἄμφια καὶ τρέχει στὸ χωριό, φωνάζοντας πὼς ἔρχεται στρατός. 'Ανέμιζε τὸ ράσο. Κι' ὅθε διαβῆ λαχτάρα. Ντουφέκαγε καὶ φώναζε. Τρομάζουν οἱ κακοῦργοι. Τὸν βλέπουν καὶ τοῦ ρίχνουνε. Δὲν πέφτει. 'Ορμάει κατὰ πάνω τους. Τὸν παίρνουνε γιὰ φάντασμα. Σκιάζονται, λακίζουν, χάνονται. 'Η νύχτα ποὺ τοὺς ξέρασε, καὶ πάλι τοὺς κατάπιε. Οὐρλιάζει ὁ καπετάνιος, μὰ ποιός νὰ τὸν ἀκούσῃ; Λακάει κι' αὐτός, ἀφοῦ ἄδειασε τ' αὐτόματο μέσα στὰ στήθια τοῦ παπᾶ. 'Ακόμα ἕνας ἅγιος. Τὸ αἷμα καὶ τὸ λείψανο, μετάληψη κι' ἀντίδωρο....

Ἔτσι, μιὰ βραδυά, σώθηκαν τὰ παιδιὰ ἑνὸς χωριοῦ τῆς Εὐρυτανίας. Τὰ ἔσωσε ἕνας παπᾶς. Μὰ ἂν ἐκεῖνα σώθηκαν, 28 χιλιάδες ἄλλα μικρὰ 'Ελληνόπουλα ἁρπάχτηκαν καὶ ζοῦνε στὴ σκλαβιά. Ὅλα πρέπει ν' ἀγωνιστοῦμε γιὰ νὰ σωθοῦν τὰ τρυφερὰ βλαστάρια. 'Ακόμα καὶ τὴ ζωή μας, ἂν χρειασθῆ, νὰ δώσουμε.

ΝΙΚΟΛ. ΣΤ. ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ
(Καρδίτσα)

Η ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

'Εκεῖ ψηλὰ στὴ δοξασμένη μας Μακεδονία στὴν περιφέρεια Βοΐου, βρίσκεται τὸ ἀγαπητό μου χωριουδάκι.

Στὴν ψηλότερη κορυφή του, ἀκούγεται ὁ ἦχος τῆς φλογέρας. Οἱ πολυάριθμες πηγές του διακλαδίζονται στὰ ποτάμια καὶ στὰ ρυάκια δροσίζοντας τὰ λειβάδια μας. Τὰ πελώρια ἐλατά μας ὅπου χτίζουν τὶς φωλιές των οἱ περήφανοι ἀετοί.

Εἶμαι πολὺ συγκινημένος αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ μιὰ ψυχικὴ ἐπιθυμία μ' ἔκανε νὰ καθήσω νὰ γράψω τὸ γραμματάκι αὐτό. Πραγματικὰ τὸ ἔχω νοσταλγήσει, τὸ χωριό μου, τὸ βλέπω τώρα μπροστά μου νὰ μὲ φωνάζῃ. Θέλω νὰ τρέξω στὸν κῆπο μου νὰ κλαδέψω τὶς πορτοκαλιὲς καὶ τὶς λεμονιές μου ποὺ ἐμένα περιμένουν νὰ τρέξω στὸ χωράφι μου, νὰ βοτανίσω τὸ σιταράκι, καὶ νὰ ποτίσω τὶς φασολιές μου. Καὶ ἡ ὥρα ὅπως φαίνεται, δὲν ἀργεῖ. Τὸ χωριουδάκι μου μέχρι χθὲς ἦταν σκλαβωμένο, σήμερα ὅμως χάρη στὸν ἡρωϊκό μας στρατό, εἶναι ἐλεύθερο. Οἱ γονεῖς ἥσυχοι τώρα κοιμοῦνται χωρὶς τὸ τουφέκι στὸ μαξιλάρι. Σὲ λίγες μέρας θὰ φύγω. Πάντα ὅμως θὰ θυμᾶμαι καὶ τὴ ζωὴ ποὺ περνοῦσα στὴν ἀγαπημένη μου παιδόπολη. Δὲν θὰ ἔχω ἕνα ἀδελφὸ θὰ ἔχω πολλούς. Τί εὐτυχία ; Καὶ δυὸ μανοῦλες αὐτὴ ποὺ μὲ γέννησε καὶ αὐτὴ ποὺ μὲ γλύτωσε ἀπὸ τοὺς Σλάβους τὴ Βασίλισσά μας. 'Ο Θεὸς ἃς τῆς δίδει ὑγεία καὶ χαρά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΡΙΔΗΣ
Παιδόπολη 'Ιωσηφόγλειο
Τάξη ΣΤ΄. Δημοτικοῦ

ΟΝΕΙΡΟ

Μπλούμ! Ἔρριξα τὴν ἄγκυρα τῆς βαρκούλας μου καὶ πήδησα στὸ βράχο μὲ τὸ παράξενο λεῖο κοίλωμα. Ξάπλωσα κεῖ ἀγναντεύοντας τὸ πέλαγος, τὴν βαρκούλα, ποὺ λικνιζόταν ἁπαλά, τὸν ἥλιο ποὺ πήγαινε στὴ δύση καὶ... ἔπλεα, λέει, μὲ ὥριμο μαϊστράλι καὶ τὰ πανιὰ γεμάτα πρὸς τ' «'Ανθονῆσι!... Καθόμουν στὸ διάκι γελαστὸς καὶ σφυρίζοντας τὸ τραγοῦδι τῆς θάλασσας, τὸ παράξενο, ἀκκομπανιάριζα τοὺς γλάρους. Ἕνα δελφίνι πιὸ πίσω ἀκολουθοῦσε καὶ τὸ φτερό του ἔμοιαζε ὑνὶ ποὺ ὀργώνει χωράφι ἀπέραντο. Ἤμουν μεθυσμένος ἀπὸ χαρὰ κι' ἐλπίδα! Πήγαινα στ' «'Ανθονῆσι»! Γιὰ ὅλους ἦταν αὐτὸ ἕνας θρύλος. Ἦταν, λέει. καταμεσῆς στὸ πέλαγος, μὰ κανένας ὥς τώρα δὲν τὄχε βρῆ. Οἱ γέροι ἔλεγαν μύριες παράξενες ἱστορίες γιὰ τ' «'Ανθονῆσι» στὰ ἀγγόνια τους. Ἦταν, λέει, γεμάτο λουλούδια κάθε ἐποχή! Ἄνοιξη αἰώνια! Τὰ δένδρα γεμάτα καρποὺς ποὺ μεθοῦσαν καὶ πουλιὰ μὲ λαλιὰ ποὺ τρελλαίνει. Λύπες, μόχθοι, πόνοι, ἐκεῖ πέρα, εἶναι ἄγνωστα! Μόνες βασίλισσες ἡ χαρὰ κι' ἡ εὐτυχία! 'Αληθινὸς παράδεισος! Κι' ὁ θάνατος ἀκόμη ἐκεῖ ἔρχεται σὰν γλυκὸς ὕπνος ποὺ ἁπαλὰ σφαλίζει τὰ μάτια. Κανένας ὅμως ὥς τὰ τώρα δὲν τὸ βρῆκε. Πῶς, λοιπόν, ἐγὼ βρέθηκα νὰ ταξιδεύω σωστὰ πρὸς αὐτό; Παράξενο! Κι' ὅμως τὸ βλέπω θαμπά. Λένε ὅτι εἶναι τόσο φωτεινό! Μὰ γιατὶ ὅσο προχωρῶ τόσο πιὸ πολὺ εἶναι μακρυά μου; — Φεύγει!, ψελλίζω τρομαγμένος. — Χάνεται! Ὢ! Πέτα, βαρκούλα μου νὰ τὸ φτάσουμε. Σκίσε τὸ κῦμα! Γίνε καὶ σὺ γλάρος! Πέτα!! .. ..

.. ..

Ἔνοιωσα κάτι χλιαρὸ στὰ πόδια μου. Ξύπνησα! 'Η βάρκα ἦταν κοντά μου. 'Ο ἥλιος κόντευε νὰ δύσῃ. 'Η παλίρροια ἄρχιζε καὶ τὸ νερὸ καθὼς ἀνέβαινε, σκέπασε τὰ πόδια μου καὶ μὲ ξύπνησε. Εἶχα, λοιπόν, ὀνειρευτῆ; Καὶ τ' «'Ανθονῆσι» ἦταν ψέμμα; Βούτηξα στὴ θάλασσα κι' ἀνέβηκα στὴ βαρκούλα. Τὸ μυαλό μου ξεθόλωσε. «'Ανθονῆσι», σκέφτηκα, εἶναι ἡ ἴδια μας ἡ ζωή! 'Η ζωὴ ἡ γεμάτη ἀγῶνες, μόχθο, πάλη. «'Ανθονῆσι» κάνει κάθε ἄνθρωπος τὴν ζωή του ὅταν ἀγκυροβολήσῃ στὸ λιμάνι τοῦ Θεοῦ!

Ἔπιασα τὰ κουπιά. 'Η βαρκούλα κίνησε. Ἔπλεα πρὸς τὸ πραγματικὸ «'Ανθονῆσι»!...

ΑΛΚΗΣ ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΣ
(Μαθητὴς Γυμνασίου, Χαλκίδα)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

Ἄχ! Πῶς θυμᾶμαι τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ μου. Πῶς φέρνω τώρα τὴν εἰκόνα τῆς ἐκκλησίας στὸ μυαλό μου, κοντὰ στὴν κρύα βρύση καὶ τὸ γέρικο πλατάνι, ποὺ φυτεύθηκε ὅταν χτιζόταν ἡ ἐκκλησία.

Μέσα ἀπὸ τὰ κάτασπρα χαμηλὰ σπιτάκια μὲ καμάρι τὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας. Τὴν αὐγὴ ποὺ ροδίζει ὁ ἥλιος, ἔλαμπαν τὰ πάντα μέσα στὴν ἐκκλησία μας, πρὶν οἱ ἐχθροὶ τὴν καταστρέψουν. 'Ο γέρο—παπᾶς μας ἔκανε τὸν 'Εσπερινὸ καὶ τὴν Λειτουργία. Τώρα ὅμως πάλι χτίστηκε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ κράτους κι' ὁ γέρο—παπᾶς μας κρατᾶ τὴν ἀκοίμητη λαμπάδα τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΧΡ. ΜΠΟΓΟ·Ι·ΤΣΗΣ
(Τρόφιμος Παιδοπόλεως «Ἅγ. 'Ανδρέας»—Σῦρος, α΄ τάξη Γυμνασίου)

ΖΗΤΑΜΕ Τ' ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΑΣ

Ἄδικα προσπαθεῖ ἡ μικρὴ 'Αγνὴ νὰ συναρμολογήσῃ μέσα στὴ μνήμη της τὶς κομματιασμένες ἀναμνήσεις τῆς φοβερῆς ἐκείνης νύχτας, ποὺ παίχτηκε ἡ τραγωδία στὸ ἥσυχο χωριουδάκι της, στὴν βουνίσια περιοχὴ τῆς Μακεδονίας.

.. ..

Ἦταν νύχτα. 'Ο ἀέρας σφύριζε μανιασμένα παίρνοντας στὸ διάβα του ὅ,τι ἔβρισκε.

'Η μικρὴ 'Αγνή, καθισμένη κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι, μαζὶ μὲ ὅλη της τὴν οἰκογένεια, σιγομιλοῦν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ κάτι φωνὲς σὰν βρυχηθμὸς τσακαλιῶν, ἀνακατεμένες μὲ κραυγὲς πόνου ἀκούγονται. 'Ο πατέρας της σηκώνεται, κοιτάζει ἔξω, σὰν κάτι νὰ διέκρινε, λέει:

— Μαρία, πάρε τὰ παδιὰ καὶ κρύψτα· ἔρχονται οἱ ἀντάρτες.

Κι' ἀλήθεια, σὲ λίγο κάτι δυνατὰ χτυπήματα ἀκούστηκαν στὴν πόρτα, ἐνῶ ἔμπαιναν μέσα. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη ἔρευνα, ἔφυγαν παίρνοντας παζί τους καὶ τὰ δυὸ μικρά της ἀδερφάκια. Τὴν 'Αγνὴ δέν τὴν βρήκαν γιατὶ εἶχε κρυφτῆ στὸν ἀχυρώνα. 'Απὸ ἐκεῖ ἔβλεπε μιὰ γραμμὴ ποὺ ὅλο ξεμάκραινε ὥς ποὺ χάθηκε.

Αὐτὰ θυμᾶται, ἐνῶ δυὸ δάκρυα κυλοῦν στὰ μαγουλάκια της.

Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς τόσες τραγωδίες ποὺ συνέβησαν.

'Αλλὰ τὶ φταῖνε αὐτὰ τὰ ἀθῶα πλασματάκια ποὺ τὰ στέρησαν ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας τους τόσο ἄσπλαχνα; Μήπως νομίζοντας πὼς θὰ τοὺς ἀφαιρέσουν κάθε τὶ 'Ελληνικό ; Ὄχι. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἦταν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι 'Ελληνόπουλα.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΚΟΛΩΝΙΑ
(Μαθήτρια Ε΄ Γ. Θ. 'Αθηνῶν)

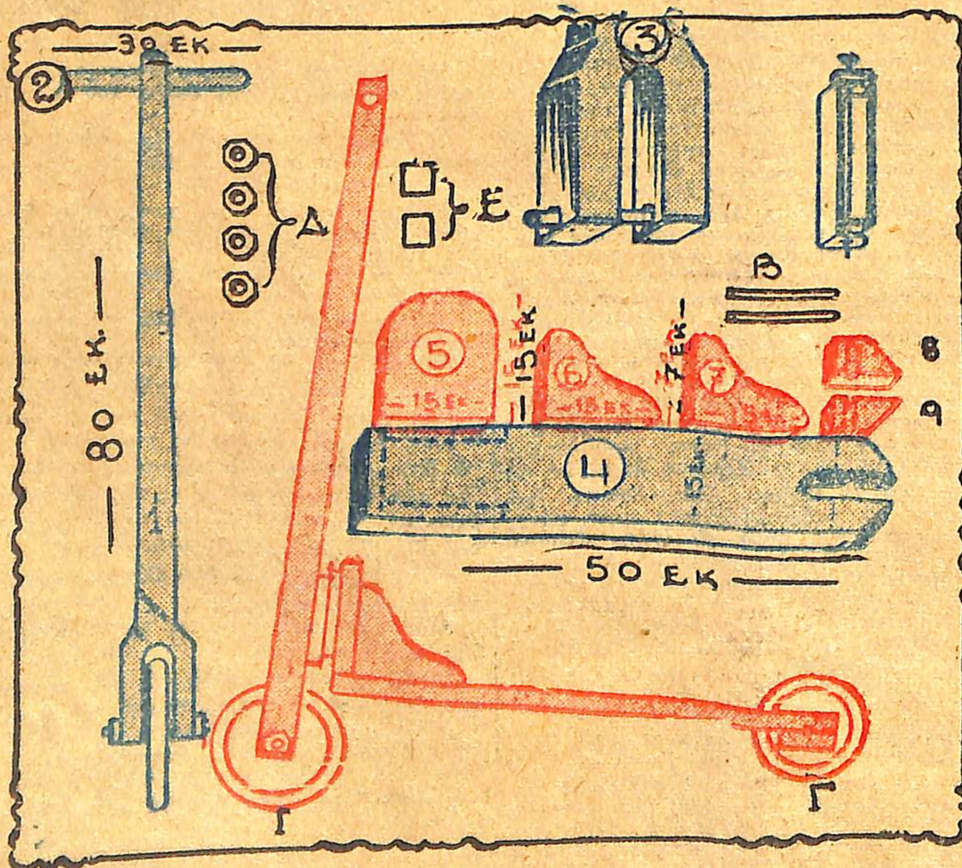

"Επειτα ἀπο τις «κατασκευές» ποὺ σᾶς δώσαμε στὰ προηγούμενα φύλλα, γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ φτιάσετε μόνοι σας μερικὰ ἔπιπλα τοῦ σπιτιοῦ σας, θὰ σᾶς δώσουμε σήμερα μιὰ ἄλλη κατασκευή, ποὺ θὰ σᾶς δώση τὰ μέσα τῆς ψυχαγωγίας σας. Θὰ φτιάσετε, λοιπόν, τώρα τὸ πατίνι σας.

Φυσικὰ ὁ μαραγκὸς τῆς γειτονιᾶς σας θὰ μπορέση νὰ σᾶς βοηθήση. Ἀλλὰ τότε ἡ κατασκευὴ θὰ χάση ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ γοητεία της. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶναι νὰ τὴν ἐπιχειρήσετε μόνοι σας τὴν κατασκευή. Ἐμπρός, λοιπόν. Ἀνασκουμπωθῆτε:

Πάρετε ἕνα πριόνι, ἕνα σκαρπέλο καὶ σφυρί, λίγες μικρὲς πρόκες· ἀγοράστε ἀπὸ ἕνα σιδηροπωλεῖο τὸ «σύστημα συνδέσεως» (Α), δυὸ μεταλλικοὺς ἄξονες (Β), τέσσερα παξιμάδια (Δ) (βίδες), δυὸ λεπτὰ τσιγγάκια (Ε) κι' ἀρχίστε.

Πρῶτα πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολήση τὸ τιμόνι (1). Θὰ τὸ βγάλετε πότε πριονίζοντας καὶ πότε σκάβοντας μὲ τὸ σκαρπέλο — ἀνάλογα μὲ τὸ σχέδιο τοῦ πίνακα — ἀπὸ σανίδα μήκους 80 ἑκατοστὰ καὶ πάχος 4 ἑκ. Στὸ ἐπάνω μέρος ἀνοίγετε τὴν τρύπα ποὺ θὰ περάσετε τὸν χειριστήρα (2) δηλαδὴ κάτι σὰν καρεκλόξυλο, ποὺ ἔχει μάκρος 30 ἑκ. καὶ πάχος 2 ἑκ. Στὸ κάτω μέρος σκάβετε μὲ τὸ σκαρπέλο ἢ ἀνοίγετε μὲ τὸ πριόνι ἕνα ἄνοιγμα στὸ ὁποῖον θὰ μπορῆ νὰ γυρίση ἄνετα ἡ ρόδα χωρὶς νὰ «παιζη» δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἀνοίγετε τὴν τρύπα τοῦ ἄξονα, ὅπως στὸ ὑπόδειγμα (3), καρφώνετε τὰ δύο τσιγγάκια στὴ θέση ποὺ βλέπετε στὸ σχέδιο, περνᾶτε τὴν μεγάλη ρόδα στὸν ἄξονα, τὴν ἀσφαλίζετε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ τὰ δυὸ παξιμάδια (2) καὶ τὸ τιμόνι εἶναι ἕτοιμο. Τὸ πάτωμα (4) καθὼς καὶ ἡ συναρμολόγησή του μὲ τὰ κομμάτια (5, 6, 7, 8, 9) εἶναι δουλειὰ ἁπλούστερη, ποὺ σᾶς καθοδηγῆ τὸ σχέδιο. Προσέξτε μόνο ὅλα τὰ κομμάτια νὰ εἶναι ἀπὸ σανίδα πάχους 2 ἑκ. Τέλος ἡ σύνδεση τοῦ τιμονιοῦ μὲ τὸ πάτωμα γίνεται μὲ τὸ σύστημα «συνδέσεως» (Α) ποὺ ὅπως εἴπαμε θὰ ἀγοράσετε ἕτοιμο ἀπὸ τὸ σιδεροπωλεῖο. Τὸ ἕνα κομμάτι θὰ βιδωθῆ στὸ τιμόνι καὶ τὸ ἄλλο στὸ κομμάτι (5) τοῦ πατώματος. "Ενα μεγάλο καρφὶ ποὺ νὰ περνᾶ ἀνάμεσα στὶς τέσσερες τρύπες τοῦ συστήματος θὰ κάνη τὸ πατίνι σας «εὐέλικτο καὶ ἀδιαχώριστο».

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ποὺ ἔδειρε τὸ μεγάλο πρωτοπυγμάχο

Τὸ τεράστιο Στάδιο ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ φιλάθλους ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸν περίφημο παγκόσμιο πρωτοπυγμᾶχο Τζὶμ καὶ τὸν ἀντίπαλό του Μπίλ. Οἱ δυὸ πυγμᾶχοι ἀνέβηκαν μὲ μειδίαμα ἀγγέλου στὸ ρίγκ, χαιρέτησαν μὲ εὐγένεια τὸ πλῆθος ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε, ἄλλαξαν θερμὴ χειραψία, ἀγκαλιάσθηκαν καὶ φιλήθηκαν καὶ ἄρχισαν... νὰ δέρνωνται ἀλύπητα!

Ἀλλὰ τί ξύλο ἦταν αὐτό!..... Κάτι καταπληκτικό, ἀφάνταστο, τρομερό. Τέτοιο ξύλο δὲν θυμοῦνται οὔτε οἱ... παλαιότεροι! Ὁ Τζὶμ μάλιστα, ἦταν ἄφθαστος. Στὴν ἀρχὴ ὁ Μπὶλ ἔδωσε δυὸ—τρεῖς καλὲς γροθιές. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ δεύτερο γῦρο τὸν πῆρε τὸ ποτάμι! Εἰσέπραξε μία, πέντε, ἑξῆντα, διακόσιες γροθιές καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἀνταποδώση οὔτε μία. Εἶχε κακὸ χάλι. Ἦταν σὲ ἐλεεινὴ κατάσταση.

Καὶ τὸ μάτς συνεχιζόταν. Ὁ Τζὶμ χτυποῦσε κι' ὁ Μπὶλ τὶς ἔτρωγε, ἐνῶ οἱ θεατὲς ἐκφράζανε μὲ δυνατὲς φωνὲς τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμό τους γιὰ τὸ ξυλοφόρτωμα τοῦ δυστυχισμένου Μπίλ, ποὺ δὲν εἶχε κανένα προηγούμενο καὶ δὲν εἶχε πειράξει κανέναν ἀπ' ὅλους αὐτούς.

Ἀλλ' ἄς αφήσουμε τους πρωτοπυγμάχους στὸ ρίγκ γιὰ νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στοὺς θεατές. Ἐκεῖ στὴν πρώτη σειρὰ τῶν καθισμάτων, καθόταν ἕνας γέρος ἀδύνατος, φαλακρός, μὲ χοντρὰ γυαλιὰ καὶ μὲ μιὰ ὀκὰ μουστάκι! "Ενα ἀνθρωπάκι ἀσθενικό, ποὺ μὲ τὸ πρῶτο φύσημα θὰ ἔπεφτε κάτω. "Εδειχνε καὶ ὁ γέρος τὸν ἐνθουσιασμό του, χωρὶς ὅμως φωνὲς καὶ χειροκροτήματα.

Κοντά του καθόταν μιὰ φίλαθλη κυρία, ποὺ δυσανασχετοῦσε γιὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ γείτονά της. Στὸ τέλος δὲν κρατήθηκε καὶ τὸν ρώτησε:

— Γιατὶ δὲν ζητωκραυγάζετε, κύριε, γιὰ τὸν Τζίμ ; Δὲν σᾶς ἀρέσει τὸ παίξιμό του ἢ εἴσαστε φίλος τοῦ Μπίλ ;

Τὸ ἀνθρωπάκι ἀπάντησε μὲ ἀφέλεια:

— Μοῦ ἀρέσει, βέβαια, ὁ Τζὶμ, γιατὶ εἶναι καλὸς πυγμάχος. Ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ ζητωκραυγάσω γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἔχω... σπάσει χίλιες φορὲς στὸ ξύλο;

Ἡ κυρία ξαφνιάστηκε. Καὶ ξαφνιάστηκαν καὶ ὅσοι ἄκουσαν τὴν ἀπάντηση τοῦ γερούλη. Κάποιος μάλιστα τοῦ φώναξε :

— Τὶ εἶναι αὐτὰ ποὺ λέτε, κύριε! Μόνο νὰ σᾶς ἀγγίξη ὁ Τζὶμ θὰ πεθάνετε!

Ἀλλὰ τὸ γεροντάκι δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του.

— Σᾶς ἐπαναλαβαίνω, εἶπε, ὅτι ὅσες φορὲς συναντηθήκαμε μὲ τὸν Τζὶμ, τὸν νίκησα. "Εχει φάει ξύλο, ποὺ δὲν τὸ ἔδωσε ἀκόμη στὰ δέκα χρόνια τῆς πυγμαχικῆς του σταδιοδρομίας.

— Μπά, εἶπε ἡ κυρία εἰρωνικά. Μήπως εἴσαστε, κύριε, κανένας διάσημος πρωτοπυγμάχος ;

— "Οχι, κυρία μου. Εἶμαι ἁπλῶς ἕνας τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος.

— Καὶ ἔχετε δείρει τὸν Τζίμ ;

— Τὸν ἔχω σακατέψει!

— Κύριε ἐλέησον! Δὲν εἴμαστε καλά!..

— Γιατί, κυρία μου; Σᾶς ἐπαναλαβαίνω ὅτι ὁ Τζὶμ ἔχει φάει πολὺ ξύλο ἀπὸ μένα.

— Μὰ, τέλος πάντων, ποιὸς εἶσθε ;

— Εἶμαι ὁ πατέρας του!...

ΕΝΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἔκανε κάθε μέρα μάθημα τοῦ Ἕρμπερτ. Τὸ παιδὶ ἦταν τόσο ἔξυπνο καὶ μυαλωμένο, ποὺ ὁ μηχανικὸς τὸν θεωροῦσε γιὰ τὸν μελλοντικό του διάδοχο, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μικρῆς ἀποικίας. Γι' αὐτὸ βιαζόταν νὰ τοῦ μεταδώση ὅσο ἦταν δυνατὸν περισσότερες γνώσεις.

Ὁ Πένκροφ εἶχε φτιάσει στὸ ξυλουργεῖο ἕνα ντόμινο καὶ ἕνα παιχνίδι ντάμας, κι' ἔτσι τὰ βράδυα, ὅσοι δὲν ἤθελαν νὰ διαβάσουν, περνοῦσαν εὐχάριστα τὴν ὥρα τους παίζοντας.

Ὡστόσο, παρ' ὅλο τὸ κρύο, ὁ καιρὸς ἄρχισε νὰ εἶναι καλός. Κι' ἔτσι οἱ ἄποικοι ἀποφάσισαν νὰ κάνουν μιὰ ἐξερεύνηση στὴν περιοχὴ ἀνάμεσα στὸν ποταμὸ τῆς Εὐχαριστίας καὶ τὸν κάβο Ἁρπάγη.

Αὐτὴ ἡ ἐκδρομὴ θὰ τοὺς ἔπιανε μόνο μιὰ μέρα, ἂν ξεκινοῦσαν νωρίς.

Γι' αὐτὸ ξεκίνησαν στὶς 5 τὸ πρωΐ, πρὶν καλὰ καλὰ χαράξη ὡπλισμένοι μὲ τόξα καὶ μὲ ρόπαλα καὶ μὲ δυὸ καραμπίνες. Ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν ἤθελε νὰ σπαταλοῦν τὰ πολεμοφόδια, κι' ἔλεγε πὼς ἦταν κρῖμα νὰ σκοτώνουν μὲ σφαῖρες κυνήγι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ χτυπηθῆ μὲ τὰ βέλη, κι' ὅλοι φυσικὰ ἦταν σύμφωνοι.

Πέρασαν τὸν ποταμὸ τῆς Εὐχαριστίας (τὴν Εὐχαριστία, ὅπως τὸν ἔλεγαν γιὰ συντομία) πολὺ εὔκολα, γιατὶ ἦταν παγωμένος.

— Θαρρῶ, εἶπε ὁ δημοσιογράφος, πὼς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ στήσουμε μιὰ γέφυρα κάποτε, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ περνᾶμε εὔκολα!

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ οἱ ἄποικοι προχωροῦσαν ἀπὸ τὴ δεξιὰ πλευρὰ τῆς Εὐχαριστίας, μέσα στὸ πυκνὸ δάσος μὲ τὰ πανύψηλα κωνοφόρα δέντρα ποὺ τὰ σκέπαζε τὸ χιόνι.

Ὡστόσο ὅσο προχωροῦσαν πρὸς τὸ ἀκρωτήρι τοῦ Ναυάγιου ὅπως τὸ εἶχαν ὀνομάσει, ἡ βλάστηση λιγόστευε.

Ὅταν ἔφτασαν κι' ἔστριψαν, οἱ ἄποικοι βρῆκαν μιὰ ἀπέραντη ἐρημικὴ ἀκτή, ὅπου ἔσπαζαν τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ.

Θὰ ἦταν κάπου ἐννιὰ ἡ ὥρα.. Τὸ κρύο ἦταν δυνατό, παρ' ὅλη τὴ λαμπρὴ χειμωνιάτικη λιακάδα.

Προχώρησαν κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, ὥς που ἔφτασαν στὸν Κάβο Ἁρπάγη ποὺ στὴν πραγματικότητα ἔμοιαζε περισσότερο μὲ γιαταγάνι παρὰ μὲ ἁρπάγη.

Ἔβλεπε κανεὶς ἀπὸ τὸ μαῦρο χρῶμα ποὺ εἶχε ἡ θάλασσα σὲ κεῖνο τὸ μέρος, πὼς τὸ βάθος ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπροσμέτρητο. Καθὼς ἐκείνη ἡ ἀκτὴ θὰ εἶχε σχηματιστῆ ἀπὸ ἔκρηξη ἡφαιστείου, θάλεγε κανεὶς πὼς τὴν εἶχαν κόψη μὲ τὸ μαχαίρι, τόσο ὁ βράχος ἔπεφτε κατακόρυφος στὸ κῦμα, καὶ τόσο ἄρχιζαν ἀμέσως τὰ βαθειά, τὰ «ἄπατα» ὅπως λένε οἱ θαλασσινοί. Πλησίαζε μεσημέρι, ὅταν ἀποφάσισαν νὰ σταθοῦν γιὰ νὰ φᾶνε γιατὶ αὐτὴ ἡ πορεία τοὺς εἶχε ἀνοίξει πολὺ τὴν ὄρεξη. Ὁ Νὰβ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σακίδιό του παστὸ κρέας ἀλλὰ κατάφερε ν' ἀνάψη φωτιὰ μὲ τὰ φύκια γιὰ νὰ τοὺς ψήση μερικὰ γογγύλια, καὶ νὰ τοὺς φτιάση καὶ τσάϊ. (Γιατὶ ἔτσι ὀνόμαζαν τὸ φυτὸ «όζβέγκο» ποὺ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸ τσάϊ στὴ γεύση).

Ἐκείνη ἡ πλευρὰ τοῦ νησιοῦ, ἦταν ξερή, ἄγονη καὶ ἄγρια.

— Ἂν τὸ ἀερόστατο μᾶς ἔρριχνε ἐδῶ, θὰ σχηματίζαμε πολὺ ἄθλια ἰδέα γιὰ τὸ νησί, εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

— Καὶ προπαντὸς ἄδικα! εἶπε ὁ ναυτικὸς ποὺ δὲν ἤθελε νὰ κακομιλοῦν γιὰ τὸ νησί του, οὔτε κὰν ὑποθετικά.

—Καλὰ ντέ, φώναξε ὁ Ἕρμπερτ ποὺ ἤξερε καλύτερ' ἀπ' ὅλους τὶς ἀδυναμίες τοῦ Πένκροφ, καὶ διασκέδαζε πάντα νὰ τὸν πειράζη. Δὲν εἶπε κανεὶς τὸ νησί σου ξερονήσι, οὔτε θαλασσόπετρα! Τί προσβάλλεσαι! Θάλεγε κανεὶς πὼς τὸ κληρονόμησες ἀπὸ τὸν πατέρα σου!

—Καὶ γιὰ τὴ θάλασσα φουρκίζομαι, ὅταν μοῦ τὴν κατηγοροῦν, εἶπε ὁ Πένκροφ. Ὅμως κι' ἡ θάλασσα δὲν εἶναι κανενός. Πῶς; Τὸ δίκηο—δίκηο!

—Ὅλοι ἀγαποῦμε τὸ νησὶ Λίγκολν. Εἶναι ἡ δεύτερη πατρίδα μας, εἶπε ὁ Νάβ. Καὶ εἶναι πρώτη τάξεως νησί.

—Πρώτης τάξεως; διαμαρτυρήθηκε ὁ Πένκροφ. Τί παναπῆ πρώτης τάξεως; Εἶναι νησὶ μούρλια, ὄνειρο, μοναδικὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο!

—Ἂν δὲ παινέσης τὸ σπίτι σου, θὰ πέση νὰ σὲ πλακώση! ἔκανε ὁ Ἕρμπερτ.

—Ἀχάριστο παιδί! εἶπε ὁ ναυτικός. Εἶδες ἐσὺ πολλὰ νησιὰ ὅπου ἡ θάλασσα νὰ ξεβράζη τὸ ναυαγὸ μέσα σὲ σπηλιὰ στὸ ἐσωτερικό; Ὅπου οἱ βράχοι εἶναι κούφιοι ἀπὸ μέσα γιὰ νάχης ἕτοιμο σπίτι, κι' ὅπου τὰ ρεύματα φέρνουν μπαοῦλα γεμάτα πράγματα;

—Κύρο, ἔκανε γελώντας ὁ δημοσιογράφος. Ὁ Πένκροφ ἔχει δίκηο! Εἶδες ποτέ σου νησὶ μὲ περισσότερα μυστήρια;

—Φίλοι μου, ἔκανε σοβαρὰ ὁ Κύρος Σμὶθ. Δὲν εἶμαι βέβαια οὔτε ἀστυνομικὸς οὔτε μάντης. Ὀφείλω ὅμως νὰ σᾶς προειδοποιήσω: σ' αὐτὸ τὸ νησὶ ἔχουμε νὰ δοῦμε πολλὰ μυστήρια ἀκόμη. Πολλὰ πράγματα θὰ μᾶς ξαφνιάσουν, κι' ἀκόμη περισσότερα θὰ μᾶς φανοῦν ἀνεξήγητα. Δὲν πρέπει ὅμως ποτὲ νὰ τρομάξουμε ἢ νὰ χάσουμε τὴν πίστη μας στὸ θεό.

—Γιατὶ μιλᾶς ἔτσι Κύρο; Ἔχεις τίποτε δεδομένα; ρώτησε ὁ Σπίλετ.

—Δεδομένα; Ὄχι περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ ξέρουμε ὅλοι..

—Λοιπόν;

—Λοιπὸν ἐκεῖνο ποὺ μ' ὁδήγησε νὰ σᾶς μιλήσω ὅπως σᾶς μίλησα, εἶναι ἡ διαίσθησή μου, ὄχι ἡ λογική μου...

—Ὁ κύριός μου ἔχει πάντα δίκηο ὅταν μιλάει! εἶπε ὁ Νάβ. Ὅλοι σιωποῦσαν.

Κανένας δὲν ἤθελε νὰ πῆ τί συλλογιζόταν, ἴσως γιατὶ οἱ σκέψεις τους δὲν ἦταν ἀκόμη καθαρές. Μερικὰ ἐρωτηματικὰ ὑπῆρχαν. Ὄχι ὅμως κι' ἀπαντήσεις.

—Κύριε Σμίθ, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Ἕρμπερτ γιὰ ν' ἀλλάξη κουβέντα. Δὲν σᾶς φαίνεται παράξενο ποὺ τὸ νησί μας μέσα σὲ τόση μικρὴ ἔκταση παρουσιάζει τόσες διαφορές; θάλεγε κανεὶς πὼς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὸ βρέχουν τὰ νερὰ τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου, ἐνῶ ἀπὸ τούτη ζώνεται ἀπὸ καμιὰ Ἀρκτικὴ θάλασσα!

—Εἶναι πολὺ σωστὴ ἡ παρατήρησή σου ἀγαπητό μου παιδί, εἶπε ὁ μηχανικός, ποὺ πάντα θαύμαζε τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὸ γρήγορο πνεῦμα τοῦ παιδιοῦ. Πράγματι, τὸ ἔχω προσέξει, καὶ ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι κάποτε τὸ νησί μας ἦταν κομμάτι μιᾶς μεγάλης ἠπείρου ποὺ σήμερα ἔχει ἐξαφανισθῆ μέσα στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ.

—Τῆς Ἀτλαντίδας ἴσως; εἶπε ὁ Ἕρμπερτ.

— Μπορεῖ καὶ τῆς Ἀτλαντίδας. Γιατὶ ὄχι; Δὲν ἀποκλείεται!

— Τί ἀκριβῶς ἦταν ἡ Ἀτλαντίδα; ρώτησε ὁ Πένκροφ.

— Κατὰ τὶς ὑποθέσεις διαφόρων σοφῶν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὥς τὰ σήμερα, εἶπε ὁ Ἕρμπερτ, ἡ Ἀτλαντίδα ἦταν μιὰ ἤπειρος ποὺ βρισκόταν στὸν ὠκεανὸ ἀνάμεσα στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Εὐρώπη. Λένε πὼς καταποντίστηκε γι' ἄγνωστους λόγους. Κανεὶς ὅμως δὲν εἶναι βέβαιος πὼς ἡ ἤπειρος αὐτὴ ὑπῆρξε στὴν πραγματικότητα. Πάντως δὲν εἶναι διόλου ἀπίθανο τὸ νησὶ Λί-
εἶναι διόλου ἀπίθανο τὸ νησὶ Λίγ-
κολν, νὰ ἦταν κάποτε κομμάτι μιᾶς ἀπέραντης ἠπείρου.

—Παρατηρήσατε τί ποικιλία παρουσιάζουν ὁ φυτικός του πλοῦτος, καθὼς καὶ τὰ ζῶα ποὺ συναντᾶ κανεὶς σ' αὐτό; εἶπε ὁ Σπίλετ.

—Γιὰ σταθῆτε βρὲ παιδιά! ἔκανε ξαφνικὰ ὁ Πένκροφ. Αὐτὴ ἡ συζήτηση ποὺ ἀνοίξατε, μοὔβαλε ψύλλους σ' αὐτιά. Σὰ νὰ λέμε δηλαδή, μιὰ μέρα μπορεῖ καὶ μεῖς νὰ βουλιάξουμε στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ.

—Δὲν εἶναι ἀδύνατο ἀγαπητέ μου Πένκροφ, εἶπε ὁ δημοσιογράφος ἀλλὰ δὲν φαίνεται πιθανό.

—Ὅσο συλλογίζομαι, εἶπε ὁ ναυτικὸς ὅτι τὸ πέλαγος ποὺ τόσο τὸ ἀγαπῶ ἐγώ, μιὰ μέρα θὰ σκεπάση ὅλες τὶς στεριὲς τῆς γῆς!

—Καλότυχος ποὺ θᾶναι ναυτικός! ἔκανε γελώντας ὁ Νάβ.

—Ἔπειτα, εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ, θὰ μείνουν κι' ὅλα τὰ κοραλιογενῆ νησιά. Ἕνα σωρὸ «ατὸλ» στὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανό, (δαχτυλίδια στεριᾶς δηλαδή) εἶναι καμωμένα ἀπὸ ψόφια κοράλια, καθὼς κι' ἕνα πλῆθος νησιά. Ποιὸς ξέρει ἂν μιὰ μέρα δὲν καταφύγουν σ' αὐτὰ ὅσοι ἄνθρωποι θάχουν μείνει ζωντανοί.

—Φοβᾶστε πὼς ἡ νιτρογλυκερίνη καὶ οἱ ἄλλες διαβολικὲς ἐφευρέσεις τῶν ἀνθρώπων θὰ φέρουν αὐτὲς τὶς φοβερὲς καταστροφές; ρώτησε ὁ Ἕρμπερτ.

—Ὄχι παιδί μου. Κατὰ τὶς προβλέψεις τῶν σοφῶν, ὁ πλανήτης μας σιγὰ - σιγὰ θὰ παγώση, κι' οἱ ἄνθρωποι θ' ἀρχίσουν νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὸ κρύο.

— Καὶ γιατὶ θὰ παγώση ὁ γερο - πλανήτης μας κύριε Σμίθ; ρώτησε μ' ἀφέλεια ὁ Νάβ.

—Κανεὶς δὲν ξέρει τὸ γιατί, εἶπε ὁ μηχανικός. Ἴσως γιατὶ θὰ κρυώση ὁ ἥλιος... Καὶ τότε οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα θ' ἀρχίσουν νὰ μεταναστεύουν στὰ θερμὰ κλίματα. Στὴ Μεσόγειο, θἄχουν τὸ κλίμα τοῦ Βόρειου Πόλου, καὶ μόνο Ἐσκιμῶοι θὰ μποροῦν νὰ κατοικήσουν πιὰ στὴν Ἀθήνα. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως τὸ κρύο θ' ἁπλωθῆ ὥς τοὺς τροπικούς, κι' ἔτσι ἡ ζωή, προσωρινὰ τουλάχιστον, θὰ πάψη νὰ ὑπάρχη στὴ γῆ. Πάντως αὐτὰ εἶναι ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὸ μέλλον.

—Ὅσο συλλογίζομαι ὅτι ἡ νῆσος Λίγκολν θὰ βουλιάξη! εἶπε ὁ ναυτικός.

—Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο Πένκροφ, φώναξε ὁ Ἕρμπερτ.

— Πάντως ὁ Θεὸς ποὺ εἶναι δίκαιος, θὰ βουλιάξη πρῶτα τοὺς Νότιους κι' ὕστερα ἐμᾶς! εἶπε μὲ πεποίθηση ὁ Πένκροφ.

— Πᾶς μετὰ Χριστὸν προφήτης... ἄρχισε ὁ Νάβ.

—...ὄνος! Εὐχαριστῶ πολὺ Νάβ! συνέχισε γελώντας ὁ Πένκροφ.

—Ὢ δὲν ἤθελα νὰ σὲ προσβάλλω, ἀσυλλόγιστα μίλησα! ἔκανε ὁ νέγρος τρομαγμένος.

— Εἶχες πολὺ δίκηο, εἶπε ὁ ναυτικός. Ἀντὶ νὰ μιλήσω γιὰ πράγματα πιὸ πρακτικά, μιλάω γιὰ καταστροφές.

Τὸ κρύο δυνάμωνε. Οἱ ἄποικοι δὲν ἔβγαιναν πιὰ γιὰ κυνήγι. Ὁ Πένκροφ εἶχε στήσει παγῖδες σ' ὅλα τὰ περάσματα γύ-

Ἦταν ἕνα χοντρὸ σκάφι!

ρω ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι. Βαθειοὺς λάκους σκεπασμένους δηλαδή, κι' ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν λίγο καλύτερος, πήγαινε κι' ἔφερνε τὸ κυνῆγι ποὺ εἶχε πιαστῆ — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κουνέλια.

Βέβαια δὲν ἦταν σπουδαῖο κυνῆγι, ἀλλὰ ὁ Νὰβ ἦταν καλὸς μάγερας καὶ κατάφερνε καὶ τὰ μαγείρευε ἀρκετὰ νόστιμα. Ἔπειτα, τοὺς ἔκλεισε γιὰ μιὰ βδομάδα τὸ χιόνι στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

— Κουράγιο, ἔλεγε ὁ Κύρος Σμίθ. Φαντάζομαι πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο κρύο. Ἔπειτα θἄρθη ἡ ἄνοιξη ξανά.

Ὅταν ξέσπασε τὴν τρίτη μέρα μιὰ φοβερὴ χιονοθύελλα, οἱ ἄποικοι ποὺ ἄκουγαν τὴ θάλασσα νὰ βογγᾶ χτυπώντας μὲ λύσσα τοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς, συλλογιζόνταν τί χειμῶνα θὰ περνοῦσαν ἂν δὲν εἶχαν ἀνακαλύψει τὴν θαυμάσια κατοικία ὅπου ἔμεναν τώρα.

Εἶχαν φωτιὰ σὲ ὅλα τὰ δωμάτια — τὰ τζάκια «τραβοῦσαν» περίφημα καὶ τὸ πετροκάρβουνό τους ἦταν ἀνθρακίτης πρώτης. Καὶ δὲν τοὺς ἔλειπαν οἱ δουλειές: ὁ Πένκροφ εἶχε μαζέψει βέργες καὶ καλάμια, καὶ τοὺς μάθαινε νὰ πλέκουνε πανέρια. Οἱ ἄποικοι εὕρισκαν πολὺ διασκεδαστικὴ αὐτὴ τὴ δουλειά, καὶ σὲ λίγο εἶχαν στὴν ἀποθήκη καὶ στὴν κουζίνα ἕνα πλῆθος καλάθια μικρὰ καὶ μεγάλα, γιὰ ὅλες τὶς χρήσεις. Ἔπειτα, κατὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ μηχανικοῦ, ἔφτιαναν ἀπὸ τὸ χυμὸ τοῦ σφενδαμιοῦ ζάχαρη πιὸ φίνα ἀπὸ τὸ «κάντιο» ποὺ μεταχειριζόνταν. Εἶχαν ὅλον τὸν καιρὸ νὰ ξαναβράσουν τὸν χυμό, νὰ τὸν ξαφρίσουν, νὰ τὸν ραφινάρουν, καὶ νὰ τὸν χύσουν σὲ εἰδικὰ πήλινα καλούπια ποὺ κι' αὐτὰ τὰ εἶχαν ψήσει στὴν κουζίνα. Κι' ἔτσι εἶχαν μιὰ περίφημη κρυσταλλικὴ ζάχαρη, πολὺ καθαρὴ καὶ ἄσπρη.

Ἄ! Διόλου ἄσχημα δὲν περνοῦσαν οἱ ἄποικοι στὸ «παλάτι» τους. Ὁ πιὸ δυσαρεστημένος ἦταν φυσικὰ ὁ Τὸπ, ποὺ σὰν σκύλος καὶ μάλιστα σκύλος τοῦ κυνηγιοῦ, θὰ προτιμοῦσε νὰ ἦταν ἔξω καὶ νὰ τρέχη στὰ ἴχνη κανενὸς θηράματος.

Ἀλήθεια, τὸ παράξενο φέρσιμο τοῦ Τὸπ ὅταν εἶχε πλησιάσει γιὰ πρώτη φορὰ τὸ πηγάδι, δὲν εἶχε ἀλλάξει... Καὶ τώρα, ὅπως καὶ τότε, κάθε τόσο γύριζε γύρω-γύρω κι' ὀσμιζόνταν τὸ πεζούλι ποὺ οἱ ἄποικοι εἶχαν χτίσει ἀφήνοντας μιὰ βαθειὰ τρύπα γιὰ νὰ χύνωνται τὰ νερὰ τοῦ ρυακιοῦ καὶ τοῦ λουτροῦ τους. Κι' ἔπειτα, μὲ τὸ μαλλὶ ὄρθιο, ξεσκεπάζοντας τὰ δόντια του, τὸ πιστὸ σκυλὶ γρύλιζε ἀπειλητικὰ καὶ θυμωμένα, ἢ γάβγιζε ὑπόκωφα.

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἤξερε καλὰ τὸν Τόπ. Ἦταν ἕνα θαυμάσιο κυνηγετικὸ σκυλί, ποὺ δὲν γάβγιζε ποτὲ χωρὶς αἰτία, οὔτε ταραζόταν γιὰ ψύλλου πήδημα.

Γιὰ ν' ἀναστατώνεται κάθε τόσο ὁ Τὸπ, αὐτὸ σήμαινε πὼς «κάποια» παρουσία ἔνιωθε στὰ βάθη τοῦ πηγαδιοῦ. Κανένα θαλάσσιο κῆτος ἴσως, ποὺ θἄρχονταν κάθε τόσο ἀπὸ τὸ ὑπόγειο τοῦνελ ποὺ ἔκανε τὸ πηγάδι νὰ ἐπικοινωνῆ μὲ τὴ θάλασσα.

Ὁ Κύρος Σμὶθ μίλησε γιὰ τὶς ὑποψίες του καὶ τὶς ἀνησυχίες του μόνο στὸν Γεδεὼν Σπίλετ, γιατὶ βρῆκε πὼς ἦταν περιττὸ ν' ἀναστατώση χωρὶς λόγο τοὺς ἄλλους.

— Δὲν χωράει ἀμφιβολία πὼς ὁ Τὸπ «κάτι» μυρίζεται! εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

— Ὁμολογῶ, εἶπε ὁ μηχανικός, πὼς ἡ ἐξήγηση ποὺ δώσαμε πὼς κάποιο θαλάσσιο κῆτος ἔρχεται κάθε τόσο ν' ἀναπνεύση στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πηγαδιοῦ, δὲν μὲ ἱκανοποιεῖ ἀπόλυτα.

— Οὔτε μένα. Ὁ Τὸπ θὰ γάβγιζε, ὅπως γαβγίζει στὸ κυνῆγι. Θυμᾶσαι πῶς ρίχτηκε τῆς ἀλικόρης; Δὲν εἶναι σκυλὶ νὰ τρομάζη εὔκολα!

— Ἀκριβῶς! Κι' ὅταν γαβγίζη στὸ πηγάδι, εἶναι ἀναστατωμένος, κατατρομαγμένος, ἀλλοιώτικα θυμωμένος.

— Ἴσως αὐτὸ τὸ πηγάδι νὰ ἐπικοινωνῆ μὲ τίποτε μεγάλες ὑπόγειες στοές. Δὲν θἆταν ἴσως ἄσκοπο νὰ ἐπιχειρήσουμε κάποτε νὰ τὶς ἐξερευνήσουμε.

— Δὲν νομίζω, ἀγαπητέ μου Γεδεών, πὼς θἆταν φρόνιμο νὰ ἐκθέσουμε τοὺς συντρόφους μας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτό μας σὲ νέους, ἄγνωστους κινδύνους!

— Μὰ τί ἀκριβῶς φοβᾶσαι Κύρο;

— Τίποτε συγκεκριμένο. Ὅμως νομίζω πὼς πρέπει νὰ σκεπάσουμε τὸ πηγάδι καλοῦ κακοῦ, μ' ἕνα βαρὺ σιδερένιο σκέπασμα καλὰ στερεωμένο. Ἔτσι θἄχουμε τουλάχιστον τὸ κεφάλι μας ἥσυχο... κάπως!

Τὴν ἑβδόμη μέρα ξάνοιξε λίγο ὁ καιρὸς κι' ὁ φίλος μας ὁ Πένκροφ κατέβηκε μὲ τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ πάη νὰ κοιτάξη τὶς παγίδες του.

Οἱ ἄλλοι τέσσαρες πῆγαν νὰ φέρουν πετροκάρβουνο, γιατὶ κόντευε νὰ τοὺς σωθῆ.

— Συλλογίζομαι, εἶπε ὁ Κύρος Σμὶθ, πὼς εἶναι καιρὸς νὰ φτιάξουμε ἕνα καροτσάκι. Ἢ μᾶλλον ἕνα καροτσάκι καὶ μιὰ καριόλα. Μᾶς εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ νὰ κουβαλοῦμε πράγματα, καὶ πρέπει ὅταν θἄρθη ἡ ἄνοιξη νὰ τἄχουμε καὶ τὰ δυό.

Γιὰ τὴν ὥρα, ὅπως τὸ χιόνι εἶχε παγώσει, τοὺς βοηθοῦσε πολὺ ἕνα εἶδος πρωτόγονου ἑλκύθρου ποὺ εἶχαν. Τὸ φόρτωναν πετροκάρβουνο, κι' ἔπειτα τὸ ἔσπρωχναν κι' αὐτὸ γλυστροῦσε μιὰ χαρά.

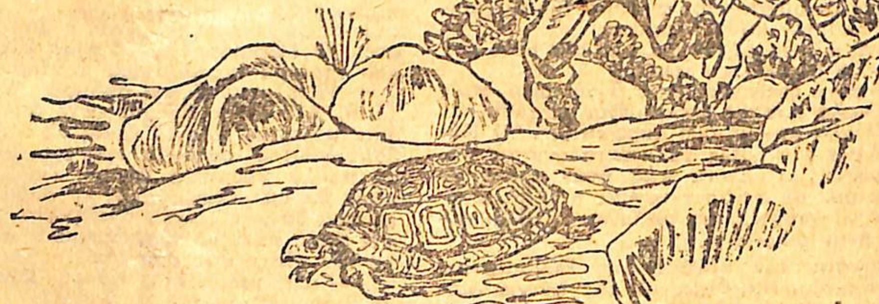
Ὅταν γύρισε ὁ Πένκροφ ἀπὸ τὶς παγίδες του, στὰ χέρια κρατοῦσε δυὸ μικρὰ πεκαρί.

— Εἶναι νόστιμα σὰ γουρουνόπουλα τοῦ γάλακτος! εἶπε ὁ Ἔρμπερτ.

— Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ ναυτικός. Λοιπὸν νὰ σᾶς τὰ κάνω αὔριο ποὺ εἶναι Κυριακή, στὴ σούβλα! Θὰ γλύφετε τὰ δάχτυλά σας. Αὐτὸ μόνο σᾶς λέω. Τί λές, Νάβ;

— Ἐγὼ θὰ σᾶς ἑτοιμάσω σοῦπα καὶ

Ἔτρεξαν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσαν καὶ τῆς ἔκοψαν τὸ δρόμο πρὸς τὴ θάλασσα.

βραστὸ καγκουρῶ. Καὶ κομπόστα ἀπὸ κάποιες ρίζες ποὺ μοῦ ἔδειξε ὁ κ. Ἔρμπερτ, ποὺ θὰ τὶς βράσω μὲ ζάχαρη!

— Λουκούλλειο γεῦμα δηλαδή! εἶπε γελώντας ὁ Ἔρμπερτ.

— Μάλιστα μικρέ μου! ἔκανε ὁ ναυτικός· ἡ φτώχεια θέλει καλοπέραση, καθὼς καὶ τὰ ναυάγια! Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ξέρω ἂν ἐκεῖνοι οἱ ἄθλιοι οἱ Νότιοι, ποὺ τοὺς ἔχουν πολιορκίσει οἱ δικοί μας, θὰ φᾶνε αὔριο χοιρίδιο τριῶν μηνῶν στὴ σούβλα!

— Μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι ὄχι, ἐκτὸς ἂν ἔχη λυθῆ ἡ πολιορκία, πρᾶγμα σίγουρο.

— Νὰ μὴν ἔχουμε ἐφημερίδα! ἔκανε ὁ Πένκροφ. Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς πὼς ὅταν εἴμαστε στὴν Ἀμερικὴ δὲν διάβαζα ποτέ!

— Ἐσένα σοῦ λείπει ἡ ἐφημερίδα. Ἀμ ἐμένα! εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

— Γιατὶ δὲν βγάζετε καμιὰ ἐδῶ; ρώτησε ὁ Πένκροφ. Ἐσεῖς θὰ τὴν γράφετε καὶ μεῖς θὰ τὴν διαβάζουμε.

— Καὶ τί θὰ σᾶς λέω, καλέ μου Πένκροφ; Πὼς ἔξω βρέχει καὶ χιονίζει καὶ πὼς μέσα ὁ Νὰβ ἑτοιμάζει καγκουρῶ καπαμά;

— Ἔχετε δίκηο κύριε Σπίλετ! εἶπε ὁ ναυτικός. Ἔπειτα, ὅ,τι ξέρουμε, τὰ ξέρουμε ὅλοι. Δὲν μπορεῖτε νὰ μᾶς τὰ πῆτε διαφορετικά, καὶ τότε δὲν ἔχει κανένα γοῦστο γιὰ σᾶς ἡ δημοσιογραφία!

Γιατὶ γιὰ τὸν ἀγαθὸ ναυτικό, ὁ καλὸς δημοσιογράφος ἔπρεπε ν' ἀλλάζη τὰ γεγονότα. Ἂν ἔλεγε μόνο τὴν ἀλήθεια ξερὰ-ξερά, τότε τί δημοσιογράφος ἦταν;

Ὅπως καὶ νἆναι, τὴν ἄλλη μέρα ἑτοιμάστηκε πραγματικὰ ἕνα περίφημο γεῦμα.

Κατὰ τὴ συνήθειά του ὁ Πένκροφ ἄναψε μόνος τὴ φωτιὰ καὶ φρόντισε ἔτσι τὴ θρακιά, ὥστε τὰ «γουρουνόπουλά» του νὰ ψηθοῦν καλὰ καὶ νὰ ροδοκοκκινίσουν.

Οἱ ἄποικοι συγχάρηκαν τὸν Νὰβ γιὰ τὸ βραστὸ καὶ τὴ σούπα του, κι' ὕστερα ρίχτηκαν στὸ ψητό.

Πράγματι, τὰ πεκαρὶ τοῦ Πένκροφ ἦταν τρυφερώτατα καὶ οἱ ἄποικοι τὰ τίμησαν ὅπως τοὺς ἄξιζε. Ὁ ἴδιος ὁ Πένκροφ εἶχε πάρει στὸ πιάτο του ἕνα τεράστιο κομμάτι, κι' ἔτρωγε μὲ πολλὴ ὄρεξη, ὅταν ξαφνικὰ ἔπαψε νὰ μασάη κι' ἔφερε τὸ χέρι στὸ μάγουλο.

— Νὰ πάρη ἡ ὀργή! φώναξε. Πάει τὸ δόντι μου! Ἔσπασε!

— Ἔχουν χαλίκια τὰ πεκαρί σου Πένκροφ; εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

Ὁ ναυτικὸς ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ σκληρὸ ἐκεῖνο πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἔσπασε τὸ δόντι.

Μόνο ποὺ δὲν ἦταν χαλίκι. Ἦταν ἕνα χοντρὸ σκάγι!

(Τέλος τοῦ Πρώτου μέρους)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο ΤΙΜΩΡΗΜΕΝΟΣ

Κεφάλαιο 1ο

Η ΧΕΛΩΝΑ

Οἱ ναυαγοὶ ἦταν στὸ νησὶ ὀχτὼ μῆνες. Σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχαν δῆ ἴχνος ἀνθρώπου. Οὔτε καπνό, οὔτε ἴχνος ποὺ νὰ δείχνη τὸ πέρασμά του. Ὄχι μόνο τὸ νησὶ δὲν φαινόταν κατοικημένο, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ φαινόμενα μποροῦσε κιόλας νὰ πῆ κανεὶς μὲ σιγουριὰ πὼς δὲν εἶχε κατοικηθῆ ποτέ. Καὶ νὰ ποὺ ξαφνικὰ ἐκεῖνο τὸ σκάγι στὸ κρέας τοῦ πεκαρί, ἔδειχνε καθαρὰ ὅτι ὄχι μόνο ὑπῆρχε κάποιος στὸ νησί, ἀλλὰ κι' ὅτι αὐτὸς ὁ κάποιος κυνηγοῦσε μὲ πυροβόλα ὅπλα! Ὅταν ὁ Πένκροφ ἀκούμπησε τὸ σκάγι πάνω στὸ τραπέζι, οἱ ἄποικοι κοιτάχτηκαν κατάπληκτοι.

Κανένας δὲ μιλοῦσε. Τί νὰ πῆ; Πρῶτος ὁ ναυτικὸς πρόφερε:

— Τοῦτο πάλι εἶναι ἀπὸ τ' ἄγραφα!

Ὁ Κύρος Σμὶθ πῆρε τὸ στρογγυλὸ ἐκεῖνο σιδερένιο πραγματάκι, τὸ κοίταξε προσεχτικὰ καὶ εἶπε:

— Εἶσαι βέβαιος, Πένκροφ, πὼς δὲν ἦταν τρυπωμένο στὸ δόντι σου, ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα;

— Κύριε Κύρο, εἶπε ὁ Πένκροφ ἀνοίγοντας τὸ στόμα του. Κοιτάξτε σᾶς παρακαλῶ καλὰ μέσα, κι' ἂν δῆτε ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ τρύπα, τὴν παραμικρὴ κουφάλα στὰ δόντια μου, δέχομαι νὰ μοῦ τραβήξετε τ' αὐτιὰ καὶ νὰ μὲ πῆτε γάϊδαρο!

— Ἀγαπητέ μου Πένκροφ μὴ συγχύζεσαι σὲ παρακαλῶ, τοῦ εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ. Πράγματι ἔχεις δόντια ζηλευτά! Αὐτὸ ποὺ ὑπόθεσα, ἀποκλείεται λοιπόν...

— Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἐπίσης παράξενο, εἶπε ὁ δημοσιογράφος, εἶναι πὼς τὸ ζῶο ποὺ τὸ βρῆκε αὐτὸ τὸ σκάγι, εἶναι μόλις τριῶν μηνῶν!

— Βύζαινε ἀκόμα! εἶπε ὁ Πένκροφ. Ἦταν μωρὸ σᾶς λέω!

— Τὸ ζήτημα εἶναι ἁπλό: κάποιος πυροβόλησε τὸ ζῶο αὐτοὺς τοὺς τρεῖς τελευταίους μῆνες!

— Ποιός; εἶπε ὁ Πένκροφ.

— Μόνο ὑποθέσεις μποροῦμε νὰ κάνου-

με γιὰ τὴν ὥρα! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ. Ἀλήθεια ποιός: Φίλος ἢ ἐχθρός; Μαλαῖος ἢ λευκός; Ἐπικίνδυνος ἢ ἀκίνδυνος; Εἶναι ἀκόμη στὸ νησὶ ἢ ἔχει φύγει; Ἦρθε μὲ τὴ θέλησή του ἢ εἶναι ναυαγός; Ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ μάθουμε ἀργότερα... ἂν θὰ τὰ μάθουμε. Γιὰ τὴν ὥρα ἕνα εἶναι δυστυχῶς βέβαιο: δὲν εἴμαστε μόνοι στὸ νησί καὶ πρέπει ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρὸς νὰ βγαίνουμε πάντα ὁπλισμένοι!

— Χίλιες φορὲς ὄχι! φώναξε ὁ Πένκροφ. Τὸ νησὶ δὲν εἶναι μεγάλο, τί διάβολο! Ἂν ἦταν ἐδῶ ἄνθρωποι, κάτι θάχαμε ἀνακαλύψει: ἴχνη στὴν παραλία, γερμένα καλάμια, καπνό, σβυσμένη φωτιά...

— Ὁ Πένκροφ ἔχει δίκηο! εἶπε ὁ Ἕρμπερτ.

— Πῶς μπορεῖ νὰ ἔχη δίκηο; εἶπε ὁ δημοσιογράφος. Τότε πρέπει αὐτὸ τὸ πεκαρὶ νὰ γεννήθηκε μ' ἕνα σκάγι στὸ κορμί...

— Πάντως, εἶπε ὁ Κύρος Σμὶθ, τώρα ποὺ θὰ καλοσυνέψη ὁ καιρὸς πρέπει νὰ συνεχίσουμε τὶς ἐξερευνήσεις μας.

— Αὐτὸ νὰ λέγεται!

— Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι τὸ νησὶ στέκι Μαλαίων πειρατῶν, ποὺ νὰ ἦρθαν γιὰ μιὰ-δυὸ μέρες κι' ἔπειτα νὰ ἔφυγαν! εἶπε ὁ Ἕρμπερτ.

— Δὲν εἶναι διόλου ἀπίθανο! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ. Ὅπως καὶ νᾆναι πρέπει νάχουμε τὸ νοῦ μας!

Σὲ λίγο ἦρθε ἡ ἄνοιξη στὸ νησί.

Οἱ μέρες ἄρχισαν νὰ γίνωνται μεγαλύτερες κι' ἔπαψε νὰ βρέχη. Οἱ ἄποικοι ξανάρχισαν τὸ κυνήγι καὶ τὸ ψάρεμα.

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Νὰβ κι' ὁ Ἕρμπερτ ἦταν στὴν ἀκροθαλασσιά, εἶδαν μιὰ τεράστια θαλασσινὴ χελώνα, ποὺ λιάζονταν στὸν ἄμμο.

— Τρέξε Νάβ! φώναξε τὸ παιδί.

Ἔτρεξαν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσαν καὶ τῆς ἔκοψαν τὸ δρόμο πρὸς τὴ θάλασσα. Γιατὶ οἱ θαλασσινὲς χελῶνες, εἶναι μὲν γρήγορες στὸ νερό, στὴν στεριὰ ὅμως εἶναι ἀργοκίνητες, ὅπως ὅλες οἱ χελῶνες.

— Νὰ τὴν ἀναποδογυρίσουμε! φώναξε ὁ Ἕρμερτ. Ἔτσι μονάχα δὲν θὰ μᾶς φύγη. Γιατὶ βέβαια μόνοι μας εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν κουβαλήσουμε!

Ἡ χελώνα ὅταν αἰσθάνθηκε τὸν κίνδυνο, χώθηκε κατὰ τὴ συνήθειά της στὸ καβούκι της, κι' ἔτσι οἱ δυὸ φίλοι, ἀφοῦ πῆραν δυὸ χοντρὰ ξύλα ποὺ τὰ μεταχειρίστηκαν γιὰ μοχλούς, κατάφεραν, ὄχι χωρὶς δυσκολία, νὰ τὴν ἀναποδογυρίσουν.

Ὁ Ἕρμερτ μάλιστα γιὰ μεγαλύτερη σιγουριά, τοποθέτησε κάτω ἀπὸ τὸ καύκαλο τῆς ἀναποδογυρισμένης χελώνας καὶ μερικὲς πέτρες.

— Δρόμο τώρα νὰ φέρουμε τὸ ἀμαξάκι! εἶπε ὁ Ἕρμπερτ. Νὰ μὴν ποῦμε τίποτε τοῦ Πένκροφ, νὰ τοῦ κάνουμε ἔκπληξη. Φαίνεται ὅτι τὸ κρέας τῆς χελώνας εἶναι νόστιμο σὰν κοτόπουλο!

— Καὶ κάνει μιὰ σούπα, κύριε Ἕρμπερτ, ποὺ νὰ τρώη ἡ μάνα καὶ τοῦ παιδιοῦ νὰ μὴ δίνη! εἶπε ὁ Νέγρος.

Ὅταν γύρισαν ὅμως ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες, ἡ χελώνα εἶχε γίνει καπνός. Βρῆκαν τὸ βαθούλωμα ποὺ εἶχε φτιάσει τὸ καύκαλό της στὴν ἄμμο, βρῆκαν τὰ χαλίκια ποὺ τὴν εἶχαν στερεώσει, ὅμως χελώνα πουθενά.

— Μὰ μποροῦν νὰ γυρίσουν οἱ χελῶνες μόνες τους; εἶπε ὁ Νάβ.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, ἔκανε ὁ Ἕρμπερτ, φαίνεται ὅτι μποροῦν.

— Καζούρα ποὺ θὰ μᾶς κάνει ὁ Πένκροφ, ἔκανε μελαγχολικὰ ὁ Νάβ. Θὰ μᾶς πῆ, καὶ μὲ τὸ δίκηο του, πὼς δὲν εἴμαστε ἱκανοὶ γιὰ τίποτε!

— Κι' ὁ κύριος Σμὶθ θὰ δυσκολευτῆ νὰ ἐξηγήση τὴν ἐξαφάνισή της.

— Ἐγὼ λέω νὰ μὴν ποῦμε τίποτε, κύριε Ἕρμπερτ. Κανεὶς δὲν πῆρε χαμπάρι τίποτε. Οὔτε γάτα, οὔτε ζημιά!...

— Ὄχι Νὰβ, τὸ ἐναντίο, πρέπει νὰ τὸ ποῦμε.

Ὅταν ὁ Πένκροφ ἄκουσε τὴν περιπέτειά τους, φώναξε

— Τί ἀδέξιοι ποὺ εἶστε ἀλήθεια! Χάσαμε... πενῆντα χύτρες σούπα τουλάχιστον κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βραστὸ, παστὸ κρέας γιὰ δέκα μέρες!

— Ἀφοῦ τὴν ἀναποδογυρίσαμε, σοῦ λέω! φώναξε ὁ Νάβ.

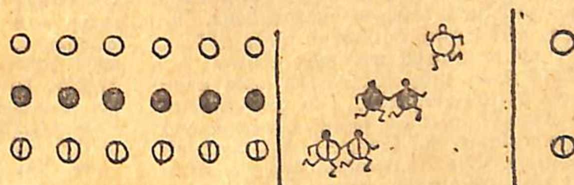
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΜΑΣ

Ὁ δρόμος τῶν δύο

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ παίζεται σὲ αὐλὴ ἢ σέ γήπεδο. Μποροῦνε νὰ λάβουνε μέρος 2 ἕως 4 ὁμάδες παιδιῶν ἀπὸ 8—10 παιδιὰ σὲ κάθε μία.

Χαράσσουμε στὸ ἔδαφος δύο παράλληλες γραμὲς ποὺ ἀπέχουν μεταξύ τους 15—20 μέτρα· πίσω ἀπὸ τὴ γραμμὴ— τὴ γραμμὴ ξεκινήματος — συντάσσουμε τὶς ὁμάδες εἰς φάλαγγα κατὰ παίκτην. Ἡ μία ὁμάδα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀπέχει 2—3 μέτρα. Οἱ πρῶτοι κάθε ὁμάδας πᾶνε πίσω ἀπὸ τὴν παράλληλη γραμμὴ —τὴ γραμμὴ τοῦ τέρματος. Αὐτοὶ βλέπουν πρὸς τὴν ὁμάδα τους. Μόλις δοθῆ τὸ σύνθημα ἀπὸ τὸν διαιτητὴ τοῦ παιγνιδιοῦ τότε οἱ πρῶτοι κάθε ὁμάδας ποὺ βρίσκονται στὴ γραμμὴ τοῦ τέρματος τρέχουν γρήγορα πρὸς τὴ γραμμὴ ξεκινήματος πιάνουν ἀπὸ τὸ χέρι τὸν δεύτερο παίκτη καὶ ἔτσι πιασμένοι τρέχουν πρὸς τὴ γραμμὴ τέρματος. Ἀμέσως καὶ χωρὶς διακοπὴ ὁ δεύτερος παίχτης τρέχει πρὸς τὴν ὁμάδα του καὶ παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι τὸν τρίτο παίκτη. Τὸν πάει στὴν γραμμὴ τέρματος καὶ μένει αὐτὸς ἐκεῖ μὲ τὸν ἄλλο, τὸν πρῶτο, καὶ ὁ τρίτος ξανατρέχει στὴ γραμμὴ ξεκινήματος γιὰ νὰ πάρη τὸν τέταρτο κ.ο.κ. Κερδίζει ἐκείνη ἡ ὁμάδα ποὺ τὸ τελευταῖο ζευγάρι της θὰ φθάση πρῶτο στὴ γραμμὴ τέρματος. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι 1) Κάθε παίκτης τῆς ὁμάδος ποὺ εἶναι ἡ σειρά του νὰ τρέξη θὰ φθάνη μόνος του μέχρι τὴ γραμμὴ ξεκινήματος. 2) Κάθε παίκτης ποὺ φθάνει στὴ γραμμὴ ξεκινήματος πρέπει νὰ μπῆ μέσα στὴ γραμμὴ τοῦ τέρματος καὶ κατόπιν νὰ ξεκινήση γιὰ τὴ γραμμὴ ξεκινήματος. 3) Ὅταν ἕνας παίκτης ἢ βγῆ ἀπὸ τὴ γραμμὴ ξεκινήματος ἢ δὲν τερματίση κανονικὰ στὴ γραμμὴ τέρματος, ὑποχρεοῦται νὰ γυρίση νὰ τερματίση ἢ νὰ ξανακάμη κανονικὸ ξεκίνημα. Ἀλλιῶς χάνει τὸ παιγνίδι.

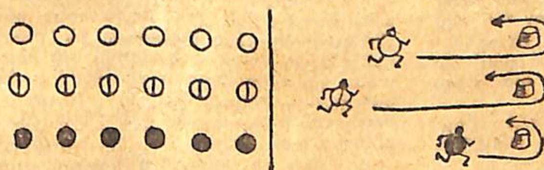
Προτοῦ ἀρχίσετε τὸ παιγνίδι μελετῆστε τὸ σχῆμα ποὺ παραθέτουμε.

Ἁπλῆ σκυταλοδρομία

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ παίζεται ἐπίσης σὲ αὐλὴ ἢ γήπεδο ἀπὸ τρεῖς ὁμάδες παιδιῶν. Χρειάζονται 3 μαντήλια ἢ τρεῖς σκυτάλες.

Χαράσσουμε στὸ ἔδαφος μιὰ εὐθεία γραμμή. Πίσω ἀπὸ τὴ γραμμὴ αὐτὴ συντάσσουμε τὶς ὁμάδες, ὅπως βλέπετε στὸ σχῆμα: Κάθε ὁμάδα πρέπει νὰ ἀπέχη ἀπὸ τὴν ἄλλη 2—3 μέτρα. Ὁ πρῶτος δρομέας κάθε ὁμάδας πατάει πάνω στὴ γραμμὴ ξεκινήματος κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα μαντῆλι ἢ μιὰ σκυτάλη. Ἐμπρὸς ἀπὸ τὴ γραμμὴ καὶ σὲ ἀπόσταση 10 ἕως 15 μέτρων καὶ ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ κάθε ὁμάδα τοποθετοῦμε ἕνα ἀντικείμενο: λιθάρι, σκαμνὶ ἢ κάθισμα. Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ— ὅπως δείχνει τὸ σχῆμα μας — τοποθετοῦνται σ' εὐθεῖα γραμμὴ παράλληλα πρὸς τὴν πρώτη ποὺ χαράξαμε.

Μόλις δοθῆ τὸ σύνθημα ἀπὸ τὸν διαιτητὴ ὁ πρῶτος κάθε ὁμάδας κρατώντας στὸ χέρι τὸ μαντῆλι ἢ τὴ σκυτάλη τρέχει πρὸς τὰ ἀντικείμενα, περνάει γύρω ἀπὸ αὐτά, ὅπως δείχνει τὸ σχῆμα, καὶ ξαναγυρίζη στὴ γραμμὴ ξεκινήματος. Μόλις φθάσει παραδίδει τὸ μαντῆλι ἢ τὴ σκυτάλη στὸν 2ο καὶ παίρνει θέση στὸ τέλος τῆς ὁμάδας. Ὁ 2ος τρέχει ἀμέσως καὶ ἐπαναλαβαίνει τὴ διαδρομὴ τοῦ πρώτου, παραδίδοντας τὸ μαντῆλι ἢ τὴ σκυτάλη στὸν τρίτο. Κερδίζει ἡ ὁμάδα ποὺ ὁ τελευταῖος δρομέας της θὰ φθάση 1ος στὴ γραμμὴ ξεκινήματος. Οἱ δρομεῖς πρέπει νὰ προσέχουν νὰ μὴ ρίξουν καθὼς τρέχουν τὸ ἀντικείμενο ποὺ περνοῦν γύρω του. Ὁ δρομέας ποὺ θὰ τὸ ρίξη δὲν μπορεῖ νὰ συνεχίση τὸ δρόμο του ἂν δὲ τὸ σηκώση καὶ τὸ τοποθετήση ὅπως ἦταν προηγουμένως.

Ἁπλῆ σκυταλοδρομία (Νο 2)

Καὶ τὸ παιγνίδι αὐτὸ παίζεται σὲ αὐλὴ ἢ σὲ γήπεδο, μποροῦν δὲ νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτὸ καὶ ἕως 36 παιδιά. Πρέπει νὰ ἔχουν μαντήλια, ἢ μιὰ σημαία ἢ ἕνα κομμάτι ξύλο.

Χωρίζουμε τοὺς παῖκτες σὲ τρεῖς ὁμάδες, μὲ τρόπο ποὺ οἱ μικρόσωμοι νὰ βρίσκωνται στὸ μέσον ἀριστερὰ δὲ καὶ δεξιὰ οἱ μεγαλείτεροι στὴ σειρὰ κατὰ τὸ ἀνάστημά τους. Ἀραιώνουμε τοὺς ζυγοὺς ὥστε νὰ ἀπέχουν μεταξύ τους 4—6 βήματα. Χωρίζουμε τοὺς ζυγοὺς σὲ δύο ἴσα μέρη καὶ τὰ τοποθετοῦμε τὸ καθένα σὲ ἀπόσταση 20—40 βημάτων ἀνάλογα μὲ τὸ χῶρο ποὺ διαθέτουμε. Ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ τμήματα χαράσσουμε εὐθεῖες γραμμές, ὅπως βλέπετε στὸ σχῆμα. Τότε στοὺς 6 πρώτους παῖκτες κάθε σειρᾶς δίνουμε ἕνα κομμάτι ξύλο ἢ ἕνα μαντῆλι, ἢ μία σημαία.

Μόλις ἀκουσθῆ τὸ παράγγελμα τοῦ διαιτητῆ, οἱ δρομεῖς ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους τὶς σημαῖες τρέχουν, ὅσο μποροῦν πιὸ γρήγορα πρὸς τοὺς ἀπέναντι δρομεῖς, δίνουν τὴ σημαία στὸν πρῶτο κι' ἔπειτα ἀποσύρονται στὸ τέλος. Ἐκεῖνοι ποὺ παίρνουν τὸ ἀντικείμενο τρέχουν ἐπαναλαβαίνοντας τὸ ἴδιο. Μόλις τελειώσουν ὅλοι, οἱ τελευταῖοι παίρνοντας τὸ ἀντικείμενο τρέχουν πρὸς ἕνα ὡρισμένο σημεῖον καὶ ὅποιος φτάσει πρῶτος ἐκεῖ δίνει τὴ νίκη στὴν ὁμάδα του.

Πρέπει νὰ βεβαιώσω τοὺς φίλους μου πὼς εἶμαι πολὺ — μὰ πολὺ στενοχωρημεμένος. Εἴπαμε πὼς στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν», θὰ δημοσιεύουμε ποιήματα καὶ ἐκθέσεις τῶν φίλων μας. Μερικοὶ ὅμως — θέλω νὰ πιστέψω — ἀπὸ παρεξήγηση μοῦ στέλνουν γιὰ δικά τους, ποιήματα ξένα. Ἕνας νέος, στὸν ὁποῖον εἴπαμε τοὺς φόβους μας ὅτι τὰ ποιήματα ποὺ μᾶς στέλνει δὲν εἶναι δικά του, μᾶς ἐβεβαίωσε πὼς εἶναι δικά του δημιουργήματα. Τὸν συγχαρήκαμε, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημοσιεύσουμε γιὰ δικό του ποίημα τοῦ Παλαμᾶ. Μὰ αὐτὸ εἶναι τρομερό. Δὲν θὰ ἀποκαλύψω τὸν ἀποστολέα τοῦ ποιήματος, ὅπως δὲν θὰ μιλήσω γιὰ κάποιους ἄλλους ποὺ μοῦ ἔστειλαν γιὰ δικά τους, ποιήματα ποὺ τραγουδοῦν στὶς Παιδοπόλεις.

Ἐκφράζω μόνο τὴ λύπη μου γιὰ τὸ τόσο κακὸ ποὺ κάνουν τὰ παιδιὰ αὐτά. Νὰ προσπαθοῦν νὰ μὲ ξεγελάσουν καὶ νὰ μοῦ στέλνουν γιὰ δικά τους ποιήματα ξένα. Περιμένω ἐξηγήσεις ἀπὸ τοὺς φίλους μου ποὺ ὑπέπεσαν σ' αὐτὸ τὸ παράπτωμα. Καὶ κάνω τὴ δήλωση πὼς δὲν θὰ δημοσιεύσω πιὰ τίποτα δικό τους, ἂν δὲν μοῦ στείλουν γράμμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ πεισθῶ πὼς εἰλικρινὰ μεταμελήθηκαν.

Στὸ ἑξῆς ὅμως κάθε τέτοια ἀποστολὴ ξένου ποιήματος θὰ τιμωρῆται μὲ ἀποκάλυψη τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ποὺ τὸ στέλνει.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΙΣΤΟΛΑ: Ἡ σπαζοκεφαλιά σου πῆρε τὸ δρόμο της. Ἡ ἔκθεσή σου καλὴ ὡς ἰδέα, ἀλλὰ κακογραμμένη. Ἡ προσευχὴ εἶναι δική σου; Ἢ τὴν ἔχεις ἀπὸ κάπου ἀλλοῦ ἀντιγράψει; Ἐμεῖς πιστεύουμε τὸ δεύτερο, ὡς τόσο τὴ δημοσιεύουμε ἐδῶ:

«Εἰς Σέ, Κύριε τῶν ὅλων, τὴν ψυχὴν ἀφιερῶ, Σὲ Θεόν μου, Σὲ προστάτην, Σὲ πατέρα θεωρῶ. Σὺ μὲ ἔπλασες καὶ μόνον διὰ σοῦ θὰ δυνηθῶ, νὰ συντηρηθῶ, νὰ ζήσω, νὰ προκόψω, νὰ σωθῶ. Σὺ μὲ ἀγαπᾶς, Θεέ μου, ὡς οὐδεὶς ποτὲ θνητός, καὶ Σὺ εἶσαι διὰ τοῦτο πρὸ παντὸς ἀγαπητός.

★ Ἀντιγράφουμε ἐδῶ ἀπὸ τὸ τόσο καλογραμμένο γράμμα σου ΚΩΣΤΑ Δ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΕ (Κατερίνη):

«Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε μὲ πόση ἀγωνία περιμένουμε τὸ περιοδικό, ποὺ ἔγινε ἀχώριστός μας φίλος. Ἡ περισσοτέρα δὲ ἀγωνία εἶναι γιὰ τὰς δύο συνεχείας «Τὸ νησὶ τοῦ μυστηρίου» καὶ «Ὁ ἀετὸς τοῦ βάλτου». Τὸ περιοδικὸ τὸ ἔδειξα σ' ἕναν καθηγητή μας, ὁ ὁποῖος ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος καὶ εἶπε στὰ παιδιὰ ὅτι «ὑπάρχουν βιβλία τὰ ὁποῖα εἶναι χρήσιμα καὶ διδακτικὰ γιὰ τὰ παιδιά, ἀλλὰ χωρὶς ὑπερβολὴ ἡ «Παιδόπολις», ποὺ μοῦ ἔδειξε ἕνας συμμαθητής σας, εἶναι ἀνωτέρα ὅλων. Μέσα εἰς αὐτὴν δύναται νὰ βρῇ κανεὶς καὶ νὰ μάθῃ ὅ,τι ζητήσῃ. Τὸ δὲ «Ἐσὺ καὶ οἱ ἄλλοι», ἐὰν μελετηθῇ καλὰ θὰ ὠφελήσῃ πάρα πολὺ τὰ παιδιά, διότι τοὺς ἀνοίγει τὰ μάτια τους γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ πιὸ πέρα, γιὰ νὰ μάθουν πὼς πρέπει κανεὶς νὰ μὴν κοιτᾷ μόνον τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ νὰ φροντίζῃ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους».

★ Σοῦ ἀρέσει λοιπὸν τόσο πολὺ ΑΓΡΙΟΒΙΟΛΕΤΤΑ τὸ «Νησὶ τοῦ Μυστηρίου», ὁ «Ἀητὸς τοῦ βάλτου» καὶ ἡ Θρησκευτικὴ στήλη; Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὴν ὑπόσχεσή σου πὼς θὰ διαδώσῃς τὸ περιοδικὸ καὶ περιμένουμε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σου. Ἡ «Ἄνοιξη» καλή. Παίρνει τὴ σειρά της. «Οἱ σπαζοκεφαλιὲς» κι' αὐτὲς πῆραν τὸ δρόμο τους.

★ ΚΩΝ ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΕ (Λευκίμμη), Α. ΚΑΡΑΧΑΛΙΟ (Κυπαρισσία), ΖΗΣΗ ΧΩΤΟ (Θεσσαλονίκη). Πήραμε τὶς σπαζοκεφαλιές σας. Εὐχαριστοῦμε.

★ Δὲν εἶναι ἄσχημη ἡ ἔκθεσή σου ΧΑΡΙΛΑΕ ΤΣΙΚΝΑ (Κομοτινή). Ἀντίθετα εἶναι ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴ γιὰ μᾶς. Ἀλλὰ νὰ γινόμαστε ἀφορμὴ τόσης ἀφηρημάδας, δὲν πάει. Ἂν δημοσιεύσουμε τὸ παραμυθάκι σου—γιατὶ γιὰ τέτοιο πρόκειται — θὰ σπείρουμε τὸν πανικὸ ἀνάμεσα στοὺς ἀναγνῶστες μας καὶ δὲν κάνει.

★ ΔΗΜ. Ν. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΕ (Κυπαρισσία). Δημοσιεύουμε κάθε θέμα, φθάνει νὰ μὴν εἶναι σχολαστικὰ γραμμένο. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις αὐτὰ τὰ θέματα. Ἀναλύσεις τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου καὶ ἀναλύσεις γνωμικῶν; Ἀρκετὰ σᾶς ἀπασχολοῦν τὰ σχολεῖα μὲ αὐτά. Ἐμεῖς σᾶς δίνουμε ἄλλη ὕλη. Πατριωτική, βέβαια, δὲν μπαίνουμε ὅμως στὰ οἰκόπεδα τοῦ σχολείου. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐγκρίνουμε τὴ μελέτη σου, ποὺ σὰν μαθητικὴ ἔκθεση εἶναι ἄριστη κατὰ τὴ γνώμη μας.

★ ΚΛΕΟΒΟΥΛΕ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ ΒΑΧΑΡΟΓΛΟΥ (Ἀλεξανδρούπολη). Νομίζω πὼς θὰ πῆρες ἀπάντηση σ' αὐτὰ ποὺ μᾶς γράφεις. Ἔτσι δὲν εἶναι; Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν συνδρομῶν, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κυττάξῃς στὴ 2η σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου. Ἐκεῖ θὰ δῇς ὅτι ἡ συνδρομὴ γιὰ τοὺς μαθητάς, προσκόπους κλπ. εἶναι μόνο 10.000 δραχμὲς τὸ χρόνο. Δηλαδὴ σὲ τιμὴ ποὺ δὲν καλύπτει οὔτε τὰ 2)3 τοῦ κόστους.

★ ΑΝΕΜΩΝΑ. Ἔκαμες πολὺ καλὰ καὶ ἔστειλες τὸ θέμα. Δὲν δικαιολογεῖται παρεξήγηση. Ἂν ὅμως παρεξηγήσῃ, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτή. Οἱ σπαζοκεφαλιές σου πῆραν τὸ δρόμο τους.

★ Πολὺ μᾶς συνεκίνησε τὸ γράμμα σου, ἀγαπητὴ ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΤΑΚΑ (Σουφλί). Ὥστε τόσα πολλὰ χρωστᾶς στὴν «Παιδόπολι»; Μπράβο σου. Φαίνεσαι ἕνα κορίτσι μὲ πολλὰ προτερήματα καὶ μὲ καλὰ αἰσθήματα.

★ ΗΛΙΑ ΤΣΙΓΚΑΝΕ (Κυπαρισσία). Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς δὲν εἶναι καλὰ τὰ ποιήματά σου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ὅσο τὰ περιμένει κανεὶς ἐκ «πρώτης ὄψεως» καλά. Διάβασε ἐδῶ τὸ «Πάντα πρῶτοι»:

Τῆς Ἑλλάδος ἐμεῖς τὸ καμάρι κι' ἐλπίδα
Σ' ὅλα πρῶτοι, στὶς μάχες θεριὰ
Ὅλα γιὰ τὴ γλυκειά μας πατρίδα
Ὕμνους γράφοντας στὴ Λευτεριά.

★

Κι' ὅταν πιὰ τὸ κανόνι σιγήσῃ
Ἀπ' τὶς στάχτες μιὰ νέα ζωὴ
Λαμπρὴ ἡ δόξα καὶ πάλι θ' ἀνθήσῃ
Ἡ Ἑλλάδα μας πάντα θὰ ζῇ.

Οἱ σπαζοκεφαλιές σου πῆραν τὸ δρόμο τους.

★ Μᾶς γράφεις ΤΡΙΑΝΤ. ΑΘ. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗ (Σῦρος): «Πῶς νὰ μὴ εὐγνωμονῇ κανεὶς μιὰ τέτοια μάνα (τὴ Βασίλισσα) καὶ νὰ μὴ τὴν λατρεύῃ. Πῶς διψούσανε τὰ Ἑλληνόπουλα μιὰ τέτοια μάνα νὰ φροντίζῃ γιὰ ὅλα. Τέτοια μάνα, μὲ τόση στοργὴ καὶ τόση ἀγάπη, ἦλθε διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ σώσῃ τὰ Ἑλληνόπουλα τοῦ 1947—48—49». Τὰ «ἔξυπνα καὶ κουτά» σου ὄχι κατάλληλα.

★ Ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη πήραμε σταυρόλεξα καὶ τὸ ποίημα «Ἕβρος ποταμός». Ὁ φίλος μας ὅμως ποὺ τὰ στέλλει δὲν τὰ ὑπογράφει. Γιατί; Ἂς τὰ ξαναστείλῃ λοιπόν!

★ ΖΗΣΗ ΧΩΤΟ (Θεσσαλονίκη). Πολὺ καλὸ τὸ ποίημά σου «Στοὺς ἥρωες τοῦ 21». Θὰ δημοσιευθῇ στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν». Οἱ σπαζοκεφαλιές σου δόθηκαν στὸν ἁρμόδιο συντάκτη μας.

★ Πραγματικὰ ΑΛ. Δ. ΜΑΚΡΥΛΑΚΗ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ διαβάζεις τὴν «Παιδόπολι» σημείωσες ἀρκετὴ πρόοδο, γιὰ τὴν ὁποία καὶ σοῦ ἐκφράζομε τὸ θαυμασμό μας. Γι' αὐτὸ ποὺ μᾶς ρωτᾶς, δὲν εἶναι εὔκολο, γιατὶ οἱ ἐκθέσεις φυλάγονται προσεκτικὰ γιὰ νὰ διαβαστοῦν μόλις λήξῃ ἡ προθεσμία τοῦ διαγωνισμοῦ. Οἱ σπαζοκεφαλιές σου πῆραν τὸ δρομο τους.

★ Πολὺ μᾶς συγκίνησε τὸ γράμμα σου Κ. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ (Λαμία). Εἴμαστε περήφανοι γιατὶ συγκαταλέγουμε καὶ σένα μεταξὺ τῶν καλῶν μας φίλων. Τὸ φύλλο ποὺ ζήτησες, σοῦ ἐστάλη.

★ Δημοσιεύουμε ἐδῶ τοὺς πρώτους στίχους τοῦ ποιήματός σου «Ἐπαναπατρισμὸς», φίλε ΚΟΣΜΑ ΚΑΠΠΗ (Πάτρα):

Ἔφτασε ἡ ὥρα, ἀδέλφια μου
πιὰ γιὰ νὰ χωριστοῦμε
καὶ τώρα ποὺ θὰ φύγουμε
σφιχτὰ ν' ἀγκαλιαστοῦμε.

★

Πόσον καιρὸ δὲν χτύπησε
μὲ πόνο ἡ καρδιά μας
νὰ φύγωμ' ἀπ' τὴν ξενιτειὰ
νὰ πᾶμε στὰ χωριά μας.

Τὸ ἄλλο σου ποίημα παίρνει τὴ σειρά του γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Καὶ τὸ δικό σου ποίημα καλό, ΓΡΗΓΟΡΗ ΛΑΦΑ (Ρεπετίτσα Πωγωνίου) καὶ θὰ δημοσιευθῇ στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Τὸ «Παιδομάζωμα» σου πολὺ καλό, ΗΛΙΑ ΒΟΚΟΛΑ. Ἀλλὰ εἴπαμε! Τὸ θέμα αὐτὸ πολὺ κοινὸ πιά! Γράψε κάτι ἄλλο.

★ Δὲν συμφωνοῦμε μὲ τὸ στίχο σου «Ἕνα χρυσὸ στεφάνι — Ἑλλάδα μας γιὰ σένα φτάνει» ΚΩΝ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ (Πουρνιὰ Κονίτσης). Γιατὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα δὲν φτάνουν ὅλες οἱ δάφνες γιὰ νὰ πλέξουμε τὸ στεφάνι της. Τὸ ποίημά σου δὲν εἶναι ὅσο θὰ ἔπρεπε καλό. Ἀπὸ σένα περιμένουμε πολλὰ πράγματα καὶ θὰ δείχνουμε κάποια αὐστηρότητα:

Ὦ Ἑλλάδα, χώρα δοξασμένη,
Ἔχεις ὄνομα φωτεινό,
Εἶσαι ἀπὸ φῶς πλημμυρισμένη
Λάμπεις ψηλὰ στὸν οὐρανό.

★

Ὁλόγυρά σου φτερουγίζει
Ἡ δόξα σου ἡ τρανή.
Ἡ ἀνδρεία σου σὲ στολίζει
μὲ Ἱστορία φωτεινή.

★

Ἔχεις ἀνδρειωμένα παιδιά,
διαλεγμένα ἕνα ἕνα,
ποὺ ἔχουν ἀτρόμητη καρδιὰ
καὶ πολεμοῦν διὰ σένα.

Αὐτὸ τὸ «διὰ σένα» τί τὸ ἤθελες; Δὲν θὰ ἦταν καλύτερο τὸ «γιὰ σένα»;

★ Πολλὰ θέλεις νὰ πῇς ΧΡΙΣΤΟ ΡΑΠΤΗ (παιδόπολη Ἅγιος Ἀνδρέας Πατρῶν) μὲ τὸ ποίημά σου «Ἡ Παναγιά». Ἀλλὰ λὲς πολὺ λίγα. Διάβασε καὶ σὺ τοὺς στίχους σου νὰ πεισθῇς:

Ἡ Παναγιὰ ὁλόχαρη, ἡ Παναγιὰ μὲ χάρη.
Κρεμάστε της φυλαχτὸ καὶ ἀνάψτε της καντήλι
γιατί, ἂν πάρῃς τὴν εἰκόνα της τὴν ἅγια
γιατὶ αὐτὴ θὰ σὲ φυλάῃ ἀπ' τῶν ἐχθρῶν τὰ (χέρια.

★

Καὶ ὅταν ὁ στρατός μας πολεμᾶ, ἡ Παναγιὰ (μαζὶ
ἀρκεῖ νὰ ἔχω ἔχω πίστη δυνατὴ
καὶ νὰ πιστεύω στὸν Πατέρα
ὅλου τοῦ κόσμου, Θεοῦ μητέρα!

★ Πολὺ καλὴ ἡ περιγραφή σου ΙΑΣΩΝ ΔΡΑΓΑΤΙΔΗ γιὰ τὸ Πάσχα τῆς «Παιδόπολης», δὲν ἔχει ὅμως πιὰ ἐπικαιρότητα γιὰ νὰ δημοσιευθῇ. Στεῖλε μας κάτι ἄλλο ποὺ νὰ μὴν χάνῃ τὴν ἐπικαιρότητά του.

★ Μᾶς τὸ στέλνεις γιὰ δικό σου αὐτὸ τὸ ποίημα ΘΕΟΔΩΡΕ ΜΕΛΚΟ (παιδόπολη Ἁγ. Ἀνδρέα — Σῦρο). Ἀλλὰ πολὺ φοβόμαστε πὼς δὲν εἶναι δικό σου. Πρῶτα-πρῶτα οἱ στίχοι σου εἶναι περίφημοι, καὶ ὅμως τοὺς γράφεις χωρὶς νὰ τοὺς ξεχωρίζῃς. Δημοσιεύουμε ἐδῶ ἕνα μέρος ἀπὸ τοὺς στίχους αὐτούς:

Τούτη τὴν ὥρα, ποὺ ἥσυχα
ὁ νοῦς μου φτερουγίζει
καὶ ἡ καρδιὰ σὲ πέλαα
γαλήνια ἁρμενίζει...

★

Τούτη τὴν ὥρα κάπ' ἀλλοῦ
ἔχει ἡ χαρὰ στερέψει
σὲ λαγκαδιὲς καὶ σὲ βουνὰ
βροντάει τὸ κανόνι
κι' ὁ θάνατος τὰ μαῦρα του
φτερὰ τριγύρω ἁπλώνει... κλπ. κλπ.

* Δημήτρη Φασούλη (Λέρο): Ἐξαιρετικὰ καλὴ ἡ περιγραφή σου, ἀλλὰ δὲν εἶναι πιὰ ἐπίκαιρη. * Τὸ ποίημά σου καλό, Γιῶργο Μπαρμπερόπουλε (Κυπαρισσία) καὶ θὰ δημοσιευτῇ στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν». Οἱ «σπαζοκεφαλιές» σου πῆραν τὸ δρόμο τους. * Εὐγένιε Ἰωάννου Γιαννάκαινα (Ἱστιαία): Γίνηκε ἡ διόρθωση. * Χαρ. Ἀρ. Τσάκα (Ἰωάννινα): Τὸ ποίημά σου «Σημαία» ὄχι τόσο καλό, ὅσο τὰ ἄλλα ποὺ μᾶς στέλνεις. Ἔχουμε, βλέπεις, ἀξιώσεις. Καὶ θὰ εἴμαστε αὐστηροὶ ἀπέναντί σου, γιατὶ ἐλπίζουμε πολλὰ ἀπὸ σένα. * Θεοδωρίδη Ἀνδρέα (Δράμα), Νικ. Θεοφ. Χατζηγιώργη (Μυτιλήνη), Νῖκο Παπανικολάου (Λαγκάδια Γορτυνίας), Σπῦρο Δημ. Κακοσιούλη, Νέστορα Ντουμάνη, Πάπαρη Ἀθαν. (Μυτιλήνη), Ἀναστασία Μπάρτζη (Δερβένι Κορινθίας): Ἐλάβαμε τὶς «σπαζοκεφαλιές σας. * Γιάννη Βραχιολίδη (Ὀρεστιάδα): Καθὼς θὰ εἶδες, οἱ λύσεις σου, ἂν δὲν κάνω λάθος, εἶναι κατὰ μέγα μέρος σωστές. * Ἡ ἔκθεσή σου πολὺ καλή, Λιβέρη Λιβεριάδη, ἀλλὰ

μεγάλη. Ἂν καταφέρουμε νὰ τὴ συντομεύσουμε, θὰ τὴ δημοσιεύσουμε. Ὅσο γιὰ τὴν ἀπορία τοῦ Κουφιοκεφαλάκη, καλὴ καὶ θὰ δημοσιευτῆ. Πές του ὅμως ἐκ μέρους μας τοῦ Κουφιοκεφαλάκη ὅταν κάνει «ὀρθογραφικὲς ἀπορίες» νὰ μὴν γράφη τὴν περισπωμένη μὲ (ὄμικρον) καὶ τὸ «συλλογίζεται» μὲ ἕνα λάμδδα καὶ τὸ «γι» μὲ ὕψιλον, * Σ' εὐχαριστοῦμε, Κυριάκο Χαραλαμπίδη, γιὰ ὅλα. Καὶ γιὰ τὶς ἐνέργειές σου καὶ γιὰ τὶς ὑποσχέσεις σου καὶ γιὰ τὶς βεβαιώσεις σου καὶ ἀκόμη γιὰ τὸ ποίημά σου γιὰ τὴν «Παιδόπολι». Οἱ «σπαζοκεφαλιές» σου πῆραν τὸ δρόμο τους. * Δὲν πρέπει νὰ παραπονιέσαι, Εὐάγγελε Κων. Εὐαγγέλου. Αὐτὰ ποὺ γράφεις εἶναι τόσο καλά, ὥστε μᾶς δημιουργοῦν τὴν ὑπόνοια ὅτι δὲν εἶναι δικά σου. Ἀφοῦ ὅμως μᾶς διαβεβαιώνεις ὅτι εἶναι, τότε τὰ θερμά μας συγχαρητήρια. * Εὐστράτιε Ν. Μισγίρη (Μυτιλήνη), Πασχάλη Κλωναράκη, Κώστα Παπαδημητρίου (Μυτιλήνη), Σοφία Π...οπούλου (Καλλιθέα—Ἀθηνῶν), Ν. Γαϊδη (Ψυχικό), Γιῶργο Σ. Κεσκερίδη (Ν. Ἀμισσός—Δράμας), Ἑλένη Τσιγλίδη (Βόλο): Πήραμε τὶς «σπαζοκεφαλιές» σας. Εὐχαριστοῦμε. * Σ' εὐχαριστοῦμε κι' ἐμεῖς καὶ οἱ κυρίες τῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὰ καλά σου λόγια, μικρὲ φίλε Μηνᾶ Σγουρομάλλη (Λευκάδα). * Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ σένα μικρὲ Γαβριὴλ Γαβριηλίδη γιὰ ὅσα μᾶς γράφεις. * Ν. Ἀνδρεάδη (Ἀλεξανδρούπολη): Ἡ ἐπιστολὴ ἐστάλη στὸ Πρακτορεῖο Ἀθηνῶν γιὰ νὰ τοὺς ἐπιστήσουμε τὴν προσοχὴ νὰ στέλνουν στὴ πόλη σας πιὸ γρήγορα τὸ περιοδικό. Τὶς ἄλλες συστάσεις σου θὰ τὶς μελετήσουμε. * Κων. Γκουρογιάννη: Ἡ «δύναμη τῆς προσευχῆς» ἀρκετὰ καλή. Παίρνει τὴ σειρά της γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν». * Τὸ ποίημά σου «Ἑσπερινός» ἐξαιρετικὰ καλὸ Χαράλαμπε Τσάκα (Γιάννινα) ἀλλὰ ἔχουμε πολλὲς καὶ βάσιμες ἀμφιβολίες γιὰ τὴν πατρότητα τῶν ὅσων μᾶς στέλνεις. * Οὔτε τὸ «Ἔξυπνο» εἶναι ἔξυπνο, μὰ οὔτε καὶ ὁ «Κοσμογυρισμένος» εἶναι καλό, φίλε Κώστα Θεοδώρου. Τὸ «Εὐχαριστοῦμε τοὺς προστάτες μας» τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ:

Παντοδύναμε πατέρα,
ποὺ εἶσαι ὁ προστάτης ὅλων
σὲ εὐχαριστοῦμε τώρα,
κάτω ἀπ' τοῦ ναοῦ τὸν θόλο.

Ὦ στοργική μας μητέρα,
μᾶς γλύτωσες ἀπ' τὸ σκοτάδι
σὲ εὐχαριστοῦμε τώρα,
κάθε πρωῒ καὶ κάθε βράδυ.

Ἀγαπητὰ ἀδερφάκια,
ποὺ πέσατε γιὰ τὴν Ἑλλάδα,
ἐμεῖς τὰ μικρὰ παιδάκια,
καίμε γιὰ σᾶς χρυσῆ λαμπάδα.

* Διαβάσαμε ὅσα μᾶς ἔστειλες, ἀγαπητὲ Σάββα Ε. Βλαχόπουλε (Θεσσαλονίκη). Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀστεία σου θὰ δημοσιευτῆ. «Ὁ Πλάτος» ὄχι. Δὲν ἔχει περιεχόμενο! Ἡ «Γάτα», ἂν δούλευες καλύτερα τοὺς στίχους σου, θὰ γινόταν περίφημο. Ἔχεις πνεῦμα. Ἀλλὰ τὰ θαλασσώνεις στοὺς στίχους καὶ τὶς ὁμοιοκαταληξίες. Γιὰ προσπάθησε νὰ τὸ διορθώσης καὶ νὰ μᾶς τὸ ξαναστείλης. Ἡ «σπαζοκεφαλιά» σου παίρνει τὸ δρόμο της. * Καὶ ὁ «Ἐπαναπατρισμός» σου, Ἀλέξανδρε Ἀργυριάδη (Καστρί) θέλει περισσότερο δούλεμα. Ἔτσι ὅπως τὸ γράφεις, δὲν ἔχει νόημα. Διάβασε καὶ σὺ τυπωμένα ἐδῶ τὰ τρία πρῶτα τετράστιχα:

Ἔφτασε παιδιὰ ἡ ἡμέρα
γιὰ νὰ πᾶμε στὰ χωριὰ
ποὺ ἡ μητέρα περιμένει
μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά.

Πᾶμε ὅλοι μὲ κουράγιο
καὶ μὲ χέρια πιὸ γερά,
νὰ βοηθοῦμε τοὺς γονιούς μας
μπρὸς σὲ κάθε τους δουλειά.

Ὁ Θεὸς θὰ τὰ βοηθήση
καὶ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ
ποὺ τὰ πῆραν οἱ ἀντάρτες
ἀπ' τὴ μητρικὴ ἀγκαλιά.

* Νίκο, Θεοφ. Χατζηγεώργη (Μυτιλήνη), Βλάσις Παπαδήμο (Μυτιλήνη), Ἀθανάσιε Πάπαρη (Μυτιλήνη), Ἰωάννη Μυτιβόλη (Λέρο), Νίκο Κουφάκη (Μυτιλήνη), Ἐλευθερία Μπαρμπαγιαννίδη (Θεσσαλονίκη), Εὐστάθιε Μπακριτσή (Ἔδεσσα): Πήραμε τὶς σπαζοκεφαλιές σας. Εὐχαριστοῦμε. * Πολὺ μᾶς συγκίνησε ἡ ἐπιστολή σου Λεωνίδα Φερραῖο (Κύπρο). Κάνεις μιὰ τόσο ὄμορφη ἀνάλυση τοῦ περιοδικοῦ, ποὺ λυπόμαστε ποὺ δὲν τὶς δημοσιεύουμε ὁλόκληρη. Οἱ σπαζοκεφαλιές σου δόθηκαν στὸν ἁρμόδιο συντάκτη. * Τὸ «Ἕνα ἀνοιξιάτικο περίπατο» ἂν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψη τὴν τάξη στὴν ὁποία φοιτᾶς Ἰωάννη Χρανιώτη (Καλλιθέα Πυλίας) πολὺ καλή. Ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι πὼς τὴν καθαρόγραψες ἀπρόσεκτα. Θὰ τὴν διορθώσουμε καὶ θὰ τὴν δημοσιεύσουμε. * Τὰ ἴδια ἔχουμε νὰ ποῦμε καὶ σὲ σένα Παρθενόπη Ὀμηρίδου τοῦ Παύλου (Α' Γυμνάσιον Θηλέων Θεσσαλονίκης). Πάντως θὰ δημοσιευτῆ στὴν εἰδικὴ σελίδα μας. * Εὐχαριστοῦμε πολὺ — πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια Θεόδωρε Ξιφαρᾶ (Ἀρεόπολη). Παίρνουμε σημείωση τῆς δηλώσεώς σου «πῶς θὰ προσπαθήσης νὰ πείσης καὶ τοὺς φίλους σου νὰ διαβάζουν τὴν «Παιδόπολι». Δὲν νομίζουμε πὼς θὰ κουρασθῆς πολὺ νὰ τοὺς «πείσης» γιατί ὅποιο παιδὶ διαβάζει τὴν παιδόπολη δὲν τὴν ἀφήνει πιά! * Εὐστάθιε Ἀρμενιάκο (Κέρκυρα): Μπορεῖς νὰ μᾶς στέλνεις ὅ,τι θέλεις καὶ ἐφόσον ἐγκρίνονται θὰ δημοσιεύονται. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. * Κωνσταντῖνε Κανελλόπουλε (Ἐπιτάλιο Ἠλείας): Τὸ ποίημά σου ἔχει καλὴ ἰδέα. Μὰ ἔχει τεχνικὲς ἐλλείψεις. Γιὰ διάβασε ἐδῶ τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο τετράστιχο:

Τὸ γεφύρι τῆς Ἀλαμάνας
ἀπ' τὸν Διάκον ἀντηχεῖ
κι' ὅλους τοὺς ἥρωας τῆς Μάνας
ποὺ ὅλους τοὺς εὐγνωμονεῖ.
Αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔκανες

Ἑλλάδα δοξασμένη
πιστεύουμε σ' ἕνα καιρὸ
νὰ γίνης δοξασμένη.

Θέλεις νὰ σοῦ ποῦμε ἔτσι ἐκ πρώτης ὄψεως τὰ λάθη σου; Ἡ Ἑλλάδα δὲν θὰ γίνη σ' ἕνα καιρὸ «δοξασμένη». Εἶναι κατάφορτη ἀπὸ «δόξα». Καὶ μάλιστα δόξα ποὺ καμμιὰ ἄλλη χώρα μέχρι σήμερα «δὲν ἔδρεψε τόσες δάφνες». Ἔπειτα ποιὸς εὐγνωμονεῖ; Τὸ γεφύρι τῆς Ἀλαμάνας; Μὰ δὲν θὰ θέλης νὰ πῆς τέτοιο πρᾶγμα! Προσπάθησε λοιπὸν νὰ γράψης κάτι μὲ νόημα! * Πήραμε τὸ γράμμα σου Δημητράκη Κικκίδη (Σέρρες) καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Οἱ ἀσκήσεις σου δοθῆκαν στὸ ἁρμόδιο συντάκτη μας. * Ἔτσι εἶναι ὅπως ἀκριβῶς τὸ λὲς Λούλα Δραγούνη (Λαμία) γιὰ τὰ «σάπια» περιοδικά. Εἴμαστε βέβαιοι πὼς θὰ γίνης μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ καλὲς φίλες τῆς «Παιδοπόλεως». Οἱ σπαζοκεφαλιές σου δοθῆκαν στὸν ἁρμόδιο συντάκτη μας. * Τὸ ποίημά σου ἡ «Ἀγάπη τοῦ χωριοῦ μου» Νίκο Σωτηρίου Πανταζῆ (Παιδόπολη Ἰωαννίνων) θὰ μποροῦσε ἂν τὸ ἔγραφες προσεκτικώτερα νὰ εἶναι πολὺ πιὸ καλό. Δὲν εἶναι ἄσχημο. Τὰ τρία ἄλλα ὅμως ἀδυνατίζουν πολύ:

Ἐσεῖς πουλιὰ γοργόφτερα
ποὺ ὅλα τὰ περνᾶτε
στὴν ἀντοχή, στὸ τρέξιμο
καὶ τὴ χαρὰ σκορπᾶτε...

Εἶναι προτιμώτερο νὰ μὴ γράφης ὅταν δὲν ἔχεις κέφι, παρὰ νὰ βιάζης τὸν ἑαυτό σου καὶ νὰ γράφης κάτι ποὺ δὲν εἶναι παρὰ πολὺ κακό! * Πέτρο Μητράκα (Μυτιλήνη): Ἡ «Καταστροφὴ τοῦ χωριοῦ σου» δὲν ἔχει πιὰ ἐπικαιρότητα. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ δημοσιευτῆ. Καὶ τὸ ποίημά σου θὰ ἔπρεπε νὰ γραφῆ μὲ περισσότερη προσοχή. Πάντως τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ δῆς καὶ νὰ τὸ... θαυμάσης τυπωμένο:

Τὸν ξένο μὲς τὴν ξενητιὰ
νὰ μὴν λησμονῆτε,
γράμμα νὰ τὸν ἐστέλνατε
γιὰ νὰ παρηγορῆτε.

Κι' ἂν μᾶς χωρίζουν τὰ νερὰ
οἱ κάμποι καὶ τὰ βάση,
ἡ σταθερή μας ἡ φιλιὰ
ποτὲ δὲν θὰ χαλάση.

Σφαλίζω τὴν ἐπιστολὴ
καὶ παύει ἡ ὁμιλία
καὶ τὴν καλὴ ἀντάμωση
νὰ δώση ἡ Παναγία.

* Ἐλευθερία Καβανόζη (Μυτιλήνη): Ἡ καταστροφὴ καὶ ἀνοικοδόμηση τοῦ χωριοῦ θὰ δημοσιευθῆ ἀφοῦ διορθωθῆ λιγάκι. * Χρίστο Μαυροειδόπουλε (Ζαχάρω): Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν καταφέραμε νὰ διαβάσουμε τὰ γραπτά σου. Καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ γραμμένα καὶ λίγο μουντζαλωμένα κατάντησαν ἀδιάβαστα. Νὰ τὰ ξαναγράψης προσεκτικὰ καὶ νὰ μᾶς τὰ ξαναστείλης. Καὶ πρὸ παντὸς στὴ μιὰ ὄψη μόνο τοῦ χαρτιοῦ. * Πολὺ καλὴ ἡ ἐπιστολή σου Καπουλακάκη Στέργιε (Θεσσαλονίκη). Ὥστε τὴν Κα Μ... τὴν ὑποδεχθήκατε εἶπε ... καὶ ἴσατε ... καλῶς ὡρίσατε». Γιά σου λοιπὸν καὶ χαρά σου. * Καὶ τὰ δυό σου ποιήματα ἐξαιρετικὰ καλὰ Δέσποινα Σπ. Κατσούλα. Παίρνουν τὴ σειρά τους γιὰ τὴ σελίδα, τὰ παιδιὰ γράφουν. * Καὶ οἱ μὲν σπαζοκεφαλιές σου πῆραν τὸ δρόμο τους Βασίλη Λευκιμιώτη (Κέρκυρα). Ὅσο γιὰ τὸ ποίημά σου παίρνει μετ' ἐπαίνων τὴ σειρά του γιὰ τὴ σελίδα «τὰ παιδιὰ γράφουν». * Ἔτσι εἶναι τὰ νειάτα, Βασιλάκη Ἀγγελόπουλε (Ζαχάρω), Ἀνυπόμονα. Κι' ἐσὺ δὲν κάνεις ἐξαίρεση μὰ δὲν εἶσαι γι' αὐτὸ κατακριτέος. Ὅλα αὐτὰ διορθώνονται σιγὰ — σιγὰ μὲ τὴν ἡλικία! Οἱ σπαζοκεφαλιές σου δόθηκαν στὸν ἁρμόδιο συντάκτη μας. Τὸ «Ὅλα γιὰ τὴν Πατρίδα» καλὸ καὶ παίρνει τὴ σειρά του γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν». Τὸ ποίημά σου τὸ χαλάει τὸ τελευταῖο τετράστιχο. Διάβασέ το ἐδῶ ὅλο τὸ ποίημα:

Τὸ καλοκαίρι ἔφτασε
διακοπὲς παιχνίδια
τραγούδια μέσα στὸ χωριὸ
γιορτὲς καὶ πανηγύρια.

Ἔφτασε τὸ καλοκαίρι,
ἔφτασε ἡ καλοκαιριά
τρυγεῖστε τὰ σταφύλια
κουβαλάτετα παιδιά.

Ψαρεῦτε, κολυμβᾶτε στὴ
θάλασσα καὶ στὸ βυθὸ
γιατὶ σὲ λίγο μπαίνει
Ὀκτώβρης καὶ θὰ πᾶτε στὸ σχολειό.

* Ὅλη τὴν ἀγωνία σου τὴν ὀφείλεις Ἄλκη Ροδόπουλε (Χαλκίδα) στὶς τεχνικὲς δυσχέρειες ποὺ ἀντιμετωπίζουμε. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ προηγούμενο φύλλο φαίνεται πὼς κι' αὐτὲς οἱ δυσχέρειες θὰ παρακαμφθοῦν καὶ ἔτσι δὲν θὰ ἀφήσουμε τοὺς φίλους μας νὰ περιμένουν. Δὲν θὰ ἔκανες καθόλου καλὰ νὰ ἀπογοητευθῆς, ἀγαπητὲ φίλε, μὲ τὶς ὑποψίες καὶ τὰ ἀβάσιμα συμπεράσματα τῶν συμμαθητῶν σου. Πρέπει νὰ καλλιεργήσης μέσα σου τὴν αὐτοπεποίθηση καὶ τὴν πίστη γιὰ τὴν ἀξία σου. «Τὸ ὄνειρο καλό». Παίρνει τὴ σειρά του. «Τὰ βιβλία τοῦ Πετσάλη» ἔχουν 50.000 δραχμές. Ὁ Πάτερ Ἱερώνυμος εἶναι ἀκριβῶς τὸ πρόσωπο ποὺ λές. Ἕνας ἐκλεκτὸς κληρικός. * Ὁ «Ἐπαναπατρισμός σου» παίρνει τὴ σειρά του γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν» Ν. Μισαϊκὲ (Θεσσαλονίκη). * Καλὴ ἡ «Φαντασία σου» Κυριακὴ Τωτοπούλου (Χώρα Τριφυλίας). Τὸ ποίημά σου θὰ ἤθελε πολὺ διόρθωμα. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Δυστυχῶς δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ἐξακριβώσουμε ἂν πήραμε ἢ ὄχι γράμμα σου. Πάντως, ἂν πήραμε πρέπει νὰ σοῦ ἔχουμε ἀπαντήσει. * Εὐθύμιε Μπανιᾶ: Διαβιβάστηκε στὴν εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἡ ἐπιστολή σου. * Καὶ τὸ «Ἐκεῖνοι κι' Ἐμεῖς» καὶ τὸ «Ἐπαναπατρισμός» πολὺ καλὰ Νίκο Στ. Φραγκάκη (Καρδίτσα). Στὸ προηγούμενο φύλλο δὲν πῆρες ἀπάντηση; * Ἀθανάσιε Γεωργιάδη (Ἀμύνταιο): Σὲ γράψαμε συνδρομητή. Οἱ ἐπιστολὲς καὶ τὰ ἐμβάσματα μπορεῖ νὰ ἀπευθύνονται στὸ περιοδικὸ «Παιδόπολις» * Τὸ ποίημά σου Θόδωρε Συργιαννίδη (Μυτιλήνη) ἀρκετὰ καλό. Παίρνει τὴ σειρά του γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν». Οἱ σπαζοκεφαλιές σου δόθηκαν στὸν ἁρμόδιο συντάκτη μας. * Πολὺ καλὴ ἡ ἔκθεσή σου Θεοδώρα Κολώνια (Ἀθῆναι). Καὶ θὰ δημοσιευτῆ μὲ τὴ σειρά της στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν». * Γιατί νὰ γίνη τέτοια ἡ Ἑλλὰς ὥστε νὰ λέγεται «Ἑλβετία!» Ἀνδρέα Τ. Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἔνδοξη, μεγάλη ποὺ οἱ ἄλλες χῶρες νὰ φιλοδοξοῦν νὰ πάρουν τὸ ὄνομά της. Γι' αὐτό, μολονότι καλὸ τὸ κομμάτι σου, δὲν θὰ δημοσιευτῆ. * Εὐστάθιε Χρίστ. Μπογιάτση (Σύρο): Θὰ διορθωθῆ λίγο ἡ «Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ μου» καὶ θὰ πάρει τὴ σειρά της γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ Παιδιὰ γράφουν». * Τὸ «Μία ἀξέχαστη νύχτα» Εὐστράτιε Ν. Μισγίρη (Μυτιλήνη) γιὰ τὴν ἡλικία σου εἶναι πολὺ καλό. Δείχνει μιὰ ἐξαιρετικὴ ὡριμότητα καὶ προοιωνίζει ἕνα λαμπρὸ μέλλον. Βέβαια χρειάζεται ἐπίπονη ἐργασία, προσοχή, καὶ ἀπόφαση νὰ ἀφιερωθῆς στὴν τέχνη τοῦ γραπτοῦ λόγου. Λυπόμαστε πολὺ ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε, στὸ περιοδικό, γιατί εἶναι μεγάλο! Καὶ γιὰ νὰ μπῆ στὶς ἄλλες στῆλες θέλει πολὺ διόρθωμα καὶ δουλειά. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο νὰ μὴ σὲ ἀπογοητεύση. Ἀλλὰ νὰ συνεχίσης. Ἔχεις μπροστά σου ἀνοιχτοὺς δρόμους γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Προχώρησε ἀδίστακτα. Οἱ σπαζοκεφαλιές σου πῆραν τὸν κανονικὸ δρόμο τους. * Καὶ οἱ δικές σας Γεώργιε Γκανάτσα (Γρεβενά), Κωστάκη Γεωργίου Κούτρη (Ἀταλάντη), Ζαφείρη Κ. Μέκο (Κομοτινή), Χαράλαμπε Τσάκα (Ἰωάννινα), Ζήση Χῶτο (Θεσσαλονίκη), Κων. Καραστάθη καὶ Κ. Ι. Στάμο, δόθηκαν στὸν ἁρμόδιο συνεργάτη μας.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΟΠΟΛΕΩΝ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΟΠΟΛΗ «ΑΓ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ» (ΙΩΣΗΦΟΓΛΕΙΟΝ)

Ξεχωριστὸ γεγονὸς μέσα στὴ δίχρονη ζωὴ στὴν Παιδόπολη τοῦ «Ἰωσηφογλείου» ἦταν τὰ βαφτίσια ποὺ ἔγιναν στὶς 10-6-50. Τὰ παιδιὰ ὅλα, μ' ἀντιπροσώπους τους τὴ Δόμνα Λιπίτκα καὶ τὸν Ἀπόστολο Ἄγο, βάφτισαν τὸ κοριτσάκι τοῦ ὑποδηματοποιοῦ μας καὶ τοῦ ἔδωκαν τὸ ὄνομα Φρειδερίκη.

Τὴ βάφτιση ἔκαμε ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Χατζόπουλος Δαμασκηνός, ποὺ φρόντισε μὲ λίγα καὶ ἁπλὰ λόγια νὰ ἐξηγήσῃ στὰ παιδιὰ τὴ σημασία τοῦ θείου μυστηρίου τῆς βαπτίσεως.

Παρόντα ἦταν καὶ ἄλλα μέλη τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ κ. Γιαννουλάτου, ἡ κ. Στυμφαλιάδου, ἡ ἐντεταλμένη κ. Πινιατώρου καὶ ὁ Οἰκ. Ἐπιθεωρητὴς τῶν Παιδοπόλεων κ. Λαμπρινόπουλος.

Τώρα ὅλα τὰ παιδιὰ νοιώθουν μιὰ ξεχωριστὴ στοργὴ στὴ μικρὴ ξανθούλα Φρειδερίκη ὄχι μόνο γιατὶ εἶναι νουνοί της, ἀλλὰ γιατὶ τὸ ὄνομά της συνδέεται μὲ μιὰ ἀπέραντη ἀφοσίωση καὶ εὐγνωμοσύνη ποὺ ἔχει ριζωθῆ στὴ ψυχή τους γιὰ τὴν ὑψηλὴ μητέρα τους, Βασίλισσα.

«Ἡ ΠΑΙΔΟΠΟΛΙΣ» καὶ οἱ ἀναγνῶσται της εὔχονται στὸ λατρευτό τους Βασιλέα νὰ ζήσῃ χρόνια πολλὰ γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδας μας.

29 Ιουνίου 1950

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΙΔΟΠΟΛΙΝ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΟΠΟΛΗ

Ἀπὸ τὴν περασμένη Δευτέρα ἡ παιδόπολις τῆς Ρόδου ἔκλεισε, καὶ οἱ τελευταῖοι τρόφιμοί της μεταφέρθηκαν στὴν Ἀθήνα μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Αἰγαῖο». Τὸ πρωῒ τῆς Τρίτης, 28 Ἰουνίου καὶ τὸ Σάββατο, 25 Ἰουνίου, τὰ παιδιὰ τῆς παιδοπόλεως Ρόδου ἔδωσαν τὴν ὑπόσχεση πῶς θὰ διδάξουν στὰ χωριά τους, ποὺ ξαναγυρίζουν, αὐτὰ ποὺ ἔμαθαν ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὴ στοργικὴ παρακολούθηση καὶ ἐποπτεία τῆς Βασιλίσσης. Ἡ ἑορτὴ ἦταν πολὺ ὡραία καὶ ὅσοι παρευρέθηκαν ἐκεῖ ἔνοιωσαν ἰδιαίτερη συγκίνηση.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν περασμένη Κυριακή, στὴ παιδόπολη τῆς Ρόδου γίνηκαν μπροστὰ στὸ γενικό, διοικητή, τὸν ἐπιθεωρητὴ τῶν Δημοτικῶν σχολείων καὶ ἄλλους ἐπισήμους αἱ ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου. Αἱ ἐξετάσεις ἦταν μιὰ ἀπόδειξη τῆς προόδου ποὺ συντελέσθη στὴν παιδόπολη, ποὺ τόσο ἄρτια ἐλειτούργησε.

ΠΑΛΑΙΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΚΑΙ Ο ΣΟΦΟΣ

Κάποτε ζοῦσε ἕνας ἀφέντης, ποὺ φοροῦσε βασιλικὸ στέμμα κι' εἶχε ἕνα βασίλειο μεγάλο, ἂν κι' ἡ καταγωγή του ἦταν ἄσημη. Ὠνομαζόταν Φίλιππος καὶ κρατοῦσε στὶς φυλακές του, ἐξ αἰτίας ἑνὸς πολιτικοῦ ἀδικήματος, ἕναν φιλόσοφο Ἕλληνα, πολὺ διαβασμένο, ποὺ ἔβλεπε πέρα κι' ἀπὸ τ' ἀστέρια.

Μιὰ μέρα ἔφεραν στὸ βασιλέα γιὰ δῶρο ἀπὸ τὴν Ἱσπανία ἕνα θαυμάσιο ἄλογο. Ἦταν ὄμορφο καὶ δυνατό. Ὁ ἀφέντης φώναξε τότε ὅλους τοὺς ἱππιάτρους του γιὰ νὰ μάθῃ τὰ μυστικὰ τῆς ὀμορφιᾶς του. Κανένας ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ γιατὶ τὸ ἄλογο ἦταν τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τοῦ εἶπαν μόνο πὼς ὑπῆρχε ἕνας σοφὸς στὶς φυλακές του ποὺ τὰ ἤξερε ὅλα. Ἀμέσως ὁ ἀφέντης διέταξε νὰ τοῦ φέρουν τὸν σοφὸ Ἕλληνα.

— Σοφέ μου, τοῦ εἶπε, ἐξέτασέ μου αὐτὸ τὸ ἄλογο καὶ πές μου γιατὶ εἶναι τόσο ὄμορφο.

Ὁ Ἕλληνας τὸ ἐξέτασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφέντη μου, τὸ ἄλογό σου εἶ-

ναι τοσο ὄμορφο, γιατὶ ἀνατράφηκε μὲ γαϊδουρινὸ γάλα.

Ὁ ἀφέντης ἔστειλε ἀμέσως ἀνθρώπους του στὴν Ἱσπανία νὰ ἐξετάσουν ἂν τὸ πρᾶγμα ἀλήθευε, κι' ἔμαθε ὅτι ἡ φοράδα ποὺ τὸ γέννησε πέθανε κι' ἐκεῖνο θήλασε ἀπὸ μιὰ γαϊδάρα. Ὁ Φίλιππος ἐθαύμασε τὴ σοφία τοῦ φυλακισμένου του καὶ πρόσταξε νὰ τοῦ δίνουν κάθε μέρα ἀπὸ μισὸ ψωμί.

Μιὰ μέρα ὁ βασιλῆας μάζεψε ὅλα τὰ πολύτιμα πετράδια του κι' ἐκάλεσε τὸν Ἕλληνα:

— Σοφέ, τοῦ εἶπε, μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς, ποιὸ ἀπ' ὅλα ἔχει τὴ μεγαλύτερη ἀξία;

— Ἐσὺ ποιὸ νομίζεις, ἀφέντη μου; ρώτησε ὁ σοφός.

— Αὐτό, εἶπε ὁ βασιλῆας κι' ἔκλεισε στὸ χέρι του ἕνα πετράδι.

Ὁ σοφὸς τὸ πῆρε, τὸ κούνησε στ' αὐτί του καὶ εἶπε:

— Ἀφέντη μου, ἐδῶ μέσα ὑπάρχει ἕνα σκουλήκι.

Ὁ βασιλῆας ἔβαλε ἀμέσως νὰ τὸ σπάσουν καὶ πραγματικὰ βρέθηκε μέσα στὸ πετράδι ἕνα σκουλήκι. Τότε διέταξε νὰ τοῦ δίνουν ἕνα ψωμὶ τὴν ἡμέρα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ βασιλῆας ἐκάλεσε τὸν σοφὸ ἰδιαιτέρως στὸ παλάτι του.

— Σοφέ μου, τοῦ εἶπε, θέλω νὰ μοῦ πῇς, μιὰ καὶ ἡ σοφία σου εἶναι τόσο μεγάλη, ποιανοῦ γιὸς εἶμαι ἐγώ...

— Εἶσαι γιὸς ἑνὸς ψωμᾶ, ἀπάντησε ἀδίσταχτα ὁ σοφός.

Ὁ βασιλῆας ξαφνιάστηκε. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια, τὸν παρακάλεσε νὰ μὴν πῇ σὲ κανέναν τίποτα. Μόνο τὸν ρώτησε πῶς τὰ ἤξερε ὅλα αὐτά.

— Ἀφέντη μου, εἶπε ὁ σοφὸς Ἕλληνας, δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο δύσκολο νὰ τὰ μαντέψῃ κανείς. Κατάλαβα ὅτι τὸ ἄλογο ἀνατράφηκε μὲ γαϊδουρινὸ γάλα, ἐπειδὴ εἶχε αὐτιὰ πεσμένα, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει παρὰ στὰ γαϊδούρια. Κατάλαβα κατόπιν ὅτι μέσα στὸ πετράδι ζοῦσε ἕνα σκουλήκι, γιατὶ οἱ πέτρες εἶναι φυσιολογικὰ ψυχρές, ἐνῷ ἐκείνη ἦταν ζεστή. Καὶ ζεστὴ μποροῦσε νὰ εἶναι μόνον ὅταν εἶχε μέσα σκουλήκι. Ὅσο γιὰ τὴν καταγωγή σου, τὸ κατάλαβα κι' αὐτό, ἐπειδὴ τρεῖς φορὲς κατὰ σειρὰ διέταξες νὰ μοῦ χαρίσουν ψωμί. Ἂν ἦσουν ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα, ἀσφαλῶς θὰ μοῦ χάριζες κανένα παλάτι. Ἀλλὰ ἐσὺ ἐκτιμοῦσες περισσότερο ἀπ' ὅλα τὸ ψωμί, ὅπως καὶ ὁ πατέρας σου.

Ὁ βασιλῆας ἀνεγνώρισε τὴ δική του μικρότητα, διέταξε νὰ βγάλουν τὸ σοφὸ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τὸν διώρισε σύμβουλό του.

Ο ΣΤΑΥΡΗΣ

Κοίτα τὸ μικρούλη τὸ Σταυρή,
τοὺ ὅλο κοροϊδεύει ὅ, τι κι' ἂν βρῇ.
Πότε μισοκλείνει τὸ ἕνα μάτι,
πότε στραβογέρνει ἔτσι τὴν πλάτη.
Κι' ἄλλος τόνε βλέπει καὶ γελᾶ
κι' ἄλλος παρακεῖ περιγελᾶ,
ὅταν τὰ δυὸ μάγουλα φουσκώνει
καὶ τὰ κάνει τόσα, σὰν μπαλόνι.
Ὅμως ὁ Σταυρὴς προχθὲς ξανά,
βγάζοντας τὴ γλῶσσα τόση νά,
δάγκωσε τὴν ἄκρη της στὸ πλάϊ
κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ βογγάῃ.
Ὡς ποὺ πιὰ στὰ τέλος θὰ γενῇ
μιὰ καρικατούρα ἀληθινή,
μιὰ καρικατούρα ἀληθινή,
μιὰ μύτη σὰν κουλούρι
νάχῃ καὶ μιὰ μύτη σὰν κουλούρι
κι' ὅλοι νὰ τὸν λὲν ἀσκημομούρη.

ΣΠ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΜΑΣΤΟΡΗ ΤΟΥ

Δυὸ τερατολόγοι γονεῖς ἐξεθείαζαν τὶς ἱκανότητες τῶν μικρῶν τους παιδιῶν.

— Καὶ πῶς πηγαίνει ὁ γιός σας στὸ μάθημα τῆς ἰχνογραφίας; ρώτησε ὁ πρῶτος.

— Στὴν τάξη του εἶναι ὁ καλύτερος, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Φαντάσου! Ζωγράφισε ἕνα γάϊδαρο μὲ τέτοια καταπληκτικὴ ἐπιτυχία, ὥστε κοιτάζοντάς τον μποροῦσες νὰ φαντασθῇς πὼς τὸν ἀκοῦς νὰ γκαρίζῃ.

— Ὁ δικός μου γιός ζωγράφισε μιὰ ἀπὸ τὶς κόττες μας σ' ἕνα χαρτὶ καὶ ὅταν τὸ πέταξε μέσα στὸ καλάθι τοῦ γραφείου μου ἡ κόττα ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ χαρτί, γέννησε ἕνα φρεσκότατο αὐγό!

Περνᾶτε εὐχάριστα τὴν ὥρα σας

1) Κυβόλεξο

★ ★ ★ Α
★ ★ Α ★
★ Α ★ ★
Α ★ ★ ★

Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ ἀστερίσκοι μὲ γράμματα ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν ὁριζόντια καὶ κάθετα λέξεις ποὺ νὰ σημαίνουν: 1) ξυρίζει. 2) Δὲν λείπει ἀπὸ τοὺς ἀμανέδες. 3) Ὄργανο αἰσθήσεως. 4) Δημιουργεῖται ἀπ' τὴν ἔλλειψη ἀσχολίας.

2) Στοιχειόγριφος

Εἶναι δημητριακό·
ἂν τοῦ ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι
Αὐτοκράτωρ παλαιὸς
τῶν Ρωμαίων θὰ προβάλει.

3) Αἴνιγμα

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου·
ἂν μὲ ἀποκεφαλίσεις
Ἀσιάτη Βασιλέα
ἀπορῶντας θ' ἀντικρύσεις.

Γ. Λιάνης-Ἀμύνταιον

4) Λεξίγριφος

Ἀπὸ λέξη ἑβραϊκὴ
τὸ ἕνα γράμμα βγάζω
καὶ χρονικὸ διάστημα
εὐθὺς παρουσιάζω.

Στυλιανὸς Καπράνος
Καστρὶ – Κυνουρίας

5) Ἀκροστιχίδα

Τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων ποὺ ζητοῦμε, σχηματίζουν ποταμὸ τῆς Θεσσαλίας:

1) Αὐτὸς προεκάλεσε τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο. 2) Ἀρχαία Θεά. 3) Διασχίζει τὴν Αἴγυπτο. 4) Ἡ Θεὰ τῆς Διχονοίας στὴ γενική. 5) Βιβλικὸ πρόσωπο. 6) Παντρεύετηκε τὴ μητέρα του. 7) Γυναικεῖο ὄνομα.

Εὐθύμιος Λώλης – Τρίκκαλα

6) Μαγικὸ τετράγωνο

Στὸ παρακάτω τετράγωνο νὰ τοποθετηθοῦν τὰ γράμματα: Α—Α—Α—Α—Δ—Ρ—Ρ—Ρ—Τ—Τ—Υ—Υ—Φ—Ψ—Ω—Ω, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ὁριζόντια καὶ κάθετα λέξεις ποὺ νὰ σημαίνουν: 1) Δὲν εἶναι δένδρα. 2) χωρὶς αὐτὸ μὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος. 3) Αὐτὴ τὴ στιγμή. 4) Εἶναι μαῦρος.

Π. Δημητρακαράκος-Ἀθήνα

7) Σκάλα

Μ — Σ = Τρωκτικὸ
Μ — — Σ = Ἀνεκάλυψε εἰδικὸ τηλεγρ. ἀλφάβητο.
Μ — — — Σ = Τὸν συναντοῦμε στὰ παραμύθια.
Μ — — — — Σ = Ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα.
Μ — — — — — Σ = Τρυφερός.
Μ — — — — — — Σ = Ἐμφανίζεται τὶς Ἀπόκρεω.
Μ — — — — — — — Σ = Παράδοξος, ἀκατανόητος.
Μ — — — — — — — — Σ = Πιὸ μικρός.

(Γερ. Τσουλέας, Ἀθῆναι)

Σταυρόλεξο ἀριθ. 13.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1					■					
2		■							■	
3				■			■			
4						■				
5			■							■
6	■							■		
7					■					
8				■			■			
9		■							■	
10						■				

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) Περιοχὴ τῆς Λακωνίας.— Μ' αὐτὴν ψαρεύουμε. 2) Τὸν χορεύουν ὅσοι παντρεύονται. 3) Συνηθισμένο Ἀμερικανικὸ ὄνομα.— Δύο σύμφωνα.— Ὁ Θεὸς μὲ πόδια τράγου. 4) Λεῖα, ἐπίπεδα.— Τὰ σύνορα. 5) Σύνδεσμος.— Δὲν ἔχει ὄρεξη, κέφι. 6) Τοῦ Πειραιῶς, εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τῆς Μεσογείου.— Γελαστικὸ ἐπιφώνημα. 7) Χερσόνησος μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας.—Θὰ τὸν βρῆτε στὰ πλοῖα. 8) Συνδέει δύο φράσεις.— Δύο ὅμοια φωνήεντα.— Καὶ τρία συνεχόμενα σύμφωνα. 9) Χτίζουν καινούργιες ὅσοι γυρίζουν στὰ χωριά τους. 10) Μᾶς δίνουν τὸ μαλλί.— Σκεπάζει τοὺς ὤμους τῶν γυναικῶν.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) Βρίσκεται μεταξὺ ἀρχῆς καὶ τέλους (οὐδ.).—Τὴν ζητᾶμε τὸ καλοκαῖρι. 2) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδας. 3) Κλωστή.— Βρίσκεται ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπ' τὸν αὐχένα. 4) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία στὴν γενική.— Ἀντικατέστησε τὸ ξυράφι.—Δύο ὅμοια φωνήεντα. 5) Συγγενεύει μὲ τὸ μπιζέλι (γεν.).—Τὰ ἔχει τετρακόσια. 6) Κάποιος.—Μερικοί. 7) Αἰγυπτιακὴ Θεότης.— Ἑρπετό.— Δηλοῖ συγκατάθεση. 8) Τὸ χρῶμα τοῦ χιονιοῦ.— Ἀριθμός. 9) Μεγάλη ντροπή.— 10) Γυναικεῖο ὄνομα.— Μένουν στὶς πόλεις.

8) Ἀπρόοπτο

Τί κοινὸ ἔχουν τ' ἄλογα μὲ τὰ λουλούδια;

9) Αἴνιγμα

Χιλιοτρύπητο λαγήνι
μιὰ σταλιὰ νερὸ δὲν χύνει.

Ι. Βαρθαλίτης-Ἑρμούπολις Σύρου

ΛΥΣΕΙΣ 12ου ΤΕΥΧΟΥΣ

1) Δικτιωτό

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΑ: 1) ΠΑΛΑΜΑΣ. 2) ΙΑΤΡΙΚΗ, 3) ΚΑΣΚΕΤΟ.

2) Συναρμολόγηση συλλαβῶν

Τὰ ὀνόματα τῶν προφητῶν ποὺ θὰ σχηματισθοῦν εἶναι: ΙΕΡΕΜΙΑΣ ΗΛΙΑΣ—ΑΒΒΑΚΟΥΜ—ΣΥΜΕΩΝ.

3) Λεξίγριφος

ΠΥΡ—ΚΑ—ΙΑ = ΠΥΡΚΑ·Ι·Α

4) Αἴνιγμα

Ἡ Καρδιά.

5) Ρόμβος

Σ
Τ Α Σ
Σ Α Μ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

6) Τρίγωνο

Σ Ι Τ Ο Σ
Ι Ρ Ι Σ
Τ Ι Σ
Ο Σ
Σ

7) Ἀριθμητικό

Νὰ πῶς θὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ γιὰ νὰ δίνουν ὁριζόντια κάθετα καὶ διαγώνια, ἄθροισμα 34:

1	12	7	14
8	13	2	11
10	3	16	5
15	6	9	4

8) Κρυπτογραφικό

1) ΠΑΙΔΟΠΟΛΙΣ 2) ΛΑΔΙ 3) ΔΑΔΑ 4) ΠΟΔΙ 5) ΣΟΣ 6) ΠΑΣΑ 7) ΠΟΛΙΣ.

9) Τὰ χρυσάψαρα

Τὰ 12 χρυσόψαρα ποὺ ἔμειναν στὴν πρώτη στέρνα, ἀποτελοῦσαν τὰ 40 ο)ο τοῦ συνόλου. Ἄρα ὅλα τὰ χρυσόψαρα ἦταν 30, μετεφέρθηκαν δὲ στὴν ἄλλη στέρνα 18.

Λύσις σταυρολέξου ἀριθ. 12.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) ΠΟΤΕ—ΤΑΣΙ, 2) ΙΝΔΙΑΙ, 3) ΝΑ—Α·Ι·ΣΕ—ΜΙ, 4) ΩΡΑ—ΣΑ—ΠΑΣ, 5) ΑΝΩ—ΠΑΝ, 6) ΜΙΑ—ΙΣΤ, 7) ΔΙΑ—ΘΑ—ΑΙΞ, 8) ΩΣ—ΜΕΤΣ—ΣΕ—9) ΒΙΑΙΟΣ, 10) ΑΙΑΣ—ΣΙΜΑ.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) ΠΟΝΩ—ΔΩΡΑ, 2) ΑΡΑΜΙΣ, 3) ΤΙ—ΑΝΙΑ—ΒΑ, 4) ΕΝΑ—ΩΑ—ΜΙΣ, 5) ΔΙΣ—ΘΕΑ, 6) ΙΣΑ—ΑΤΙ, 7) ΤΑΕ—ΠΙ—ΣΟΣ, 8) ΑΙ—ΠΑΣΑ—ΣΙ, 9) ΜΑΝΤΙΣ, 10) ΙΣΙΣ—ΞΕΝΑ.

Ὁ Ἀητὸς τοῦ Βάλτου

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

61) Μὲ τὶς ἴδιες προφυλάξεις πήγαινε πάντα μπροστὰ ὁ Βασίλης καὶ σὲ κάθε δύσκολο πέρασμα ἀκουγόταν τὸ οὔρλιασμα τοῦ λύκου κι' ἀποκρινόταν ὁ ὁδηγός.

— Κουβεντιάζεις μὲ τὰ θεριὰ μέσ' στὴ νύχτα; εἶπε ἕνας ἀγωνιστής.

— Ναί, εἶναι ἕνα μικρὸ λυκόπουλο, ποὺ μὲ βοηθᾶ στὰ περάσματα, εἶπε γελῶντας ὁ ὁδηγός. Ἐδῶ ὅλα βοηθοῦν τὸν ἀγῶνα μας καὶ θεριὰ κι' ἄνθρωποι.

Μέσα ἀπ' τὰ πυκνὰ καλάμια βγῆκαν σκιές... Ἦταν ἀντάρτες ἀπ' τὰ Ἑλληνικὰ σώματα τὰ κλεισμένα στὴ Λίμνη. Ὅλοι τους ἦταν ἀδύνατοι μὲ τὰ φυσεκλίκια τους σταυρωτὰ στὸ στῆθος.

62 Ξεφόρτωσαν τοὺς κουρασμένους ἄντρες καὶ ξεκίνησαν φορτωμένοι αὐτοὶ τὰ πολεμοφόδια ποὺ τοὺς ἔφερναν.

— Κουράγιο παιδιά, εἶπε κάποιος.

— Ἀπὸ κουράγιο, ἄλλο τίποτα.

— Ἐμπρός, λοιπόν!...

Στὸ γλυκοχάραμα ἔφτασαν στὴν ἀκρολιμνιά. Κι' οἱ καινούργιοι εἶδαν τοὺς παλιούς, ἰσχνούς, κιτρινιάρικους ἀνθρώπινους ἴσκιους. Μ' αὐτοὺς θὰ πολεμοῦσαν τοὺς Βουλγάρους; Ἔτσι θὰ γίνονταν σὲ λίγο κι' αὐτοί;

— Ὁ Ἀητὸς τοῦ Βάλτου σοῦ στέλνει τὸ καλῶς ὥρισες, καπετὰν Νικηφόρε, εἶπε ἕνα ψηλό, μὰ πολὺ χλωμὸ παλληκάρι.

63) Ποιὸς εἶσαι, ρώτησε ὁ Νικηφόρος. Πῶς ἔγινες ἔτσι; Ἀρρώστησες ἐδῶ;

— Παναγιώτη μὲ λένε, ἀπὸ τὴ Ρούμελη. Ὅσο γι' ἀρρώστεια. Ἐδῶ βλέπεις ἔχει κουνούπια, μᾶς τινάζουν οἱ θέρμες. Μὰ ποιὸς σᾶς ἔφερε;

— Τοῦτος δῶ ὁ μικρός.

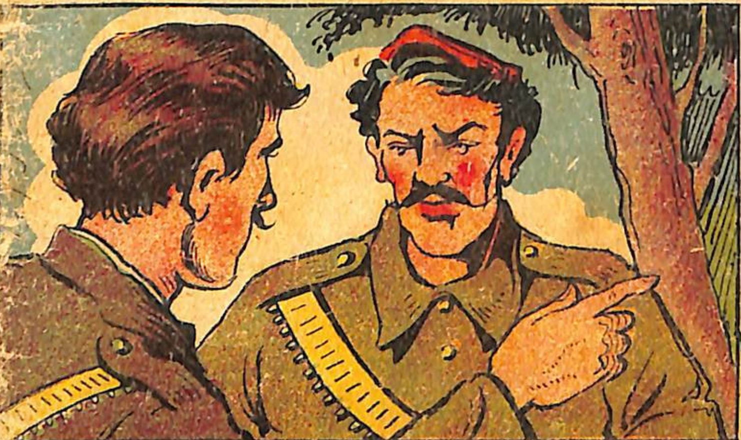
— Ποιὸς μικρός;

— Νὰ τοῦτος...

— Ποῦ εἶναι;

Ὁ Νικηφόρος γύρισε ψάχνοντας μὲ τὸ βλέμμα τὸν ὁδηγό. Μὰ τοῦ κάκου... Τὸ νέο ἀγόρι εἶχε μακρύνει, σὰ νἄθελε ν' ἀποφύγη τὴ συνάντηση...

— Τί ἔγινε αὐτὸς ὁ Βασίλης, ρὲ παλληκάρια;

64) —Ὁ Βασίλης; εἶπες καπετάνιο; ξαναρώτησε ὁ Παναγιώτης. Ἕνα παιδὶ ὡς δεκάξη χρονῶν μὲ μαλλιὰ λίγο κόκκινα;

— Ναί, ἔτσι ἦσαν, βεβαίωσαν ὅλοι

— Τὸν ξέρεις; ρώτησε κάποιος.

— Γιὰ μίλα, εἶπε ὁ Νικηφόρος.

— Ἔχωσε πάλι τὴ μούρη του ὁ κατάσκοπος... Πῶς δὲ σᾶς παράδωσε τοὺς Βουλγάρους μεσοστρατίς... Εἶναι Βούλγαρος, καπετάνιο... Στὶς πλάβες τὸ γρηγορώτερο, νὰ πᾶμε στὸ Τσέκρι. Ποιὸς ξέρει τί μᾶς σκαρώνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ μπαμπέσης!

Ὁ Νικηφόρος ἔμεινε βουβός.

65) — Ἀπὸ μένα δὲν τὴν γλυτώνει, εἶπε σὲ λίγο. Ποῦ θἄχη πάει; Μεμιᾶς ἄφησε τοὺς ἄλλους ποὺ ἔλαμναν κιόλας πρὸς τὴν καλύβα τοῦ καπετὰν Ἄγρα. Μιὰ πλάβα στάθηκε γιὰ χατῆρι του στὴν ἀκρολιμνιὰ μὲ τὸν Παναγιώτη. Μέσα στὰ στήθη τοῦ Νικηφόρου ἄναψε καὶ κόροσε τὸ φιλότιμο τοῦ Κρητικοῦ. Ἕνα σούρσιμο στὰ καλάμια πρόδωσε τὸ κρυμμένο ἀγόρι. Ὁ Νικηφόρος μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντά του, ἁρπάζοντάς τον ἀπ' τὸ λαιμό.

— Στάσου τομάρι, φώναξε.

— Ἄσε με, παρακάλεσε τ' ἀγόρι.

— Νὰ σ' ἀφήσω;

— Ἄσε ποὺ σοῦ λέω...

66) Νὰ τὴν πληρωμή σου, Τσογλάνι, φώναξε, σφίγγοντας καὶ τραντάζοντας δυνατὰ τ' ἀγόρι.

Ὁ μικρὸς τὸν κοίταξε μὲ παράπονο.

— Τί κακὸ εἶδες ἀπὸ μένα, καπετὰν Νικηφόρε; εἶπε. Μὲ ξέρεις ἐσὺ ποιὸς εἶμαι; Μὲ ξέρει κανένας τους;

Καὶ βγάζοντας ἀπ' τὸ στῆθος του τὸ χρυσὸ σταυρουδάκι τοῦ Κέντρου, ὄδειξε στὸν ἀγωνιστή.

Μονομιᾶς ξεσφίχτηκαν τὰ χέρια τοῦ Νικηφόρου... Ὁ Βασίλης χαιρέτισε μὲ βαθὺ σεβασμὸ καὶ ξεμάκρυνε μέσ' στὰ καλάμια.

(Συνεχίζεται)